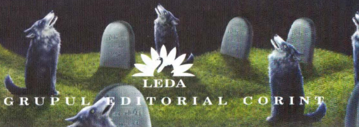
CHARLAINE HARRIS

Viața lângă un vampir

MOARTĂ PENTRU TOȚI

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

CHARLAINE HARRIS

MOARTĂ PENTRU TOȚI

Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Corina Roncea

Charlaine Harris, *Dead of the World*

Cover art by Lisa Desimini

ISBN 978-973-102-081-5

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001
BCR Sucursala UNIREA

Pentru comenzi și informații adresați-vă la:

Editura LEDA
Difuzare și Clubul Cărții

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel.: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.77; Fax: 319.88.66
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.ledabooks.ro

Format: 24/61x86
Coli tipo: 17,5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARRIS, CHARLAINE
Moartă pentru toți / Charlaine Harris ; trad.:
Ana-Maria Nica. – București: Leda, 2007
ISBN 978-973-102-081-5

I. Nica, Ana-Maria (trad.)

821.111-31=135.1

CHARLAINE HARRIS

MOARTĂ PENTRU TOȚI

Traducere și note de Ana-Maria Nica

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Deși probabil că nu o vor citi niciodată, această carte este dedicată tuturor antrenorilor — baseball, fotbal american, volei, fotbal — care s-au străduit de-a lungul atâtor ani, deseori fără vreo recompensă financiară, să scoată la iveală performanțele atletice ale copiilor mei și să-i inițieze în înțelegerea Jocului. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți, și mulțumiri de la una dintre mamele care umplu gradenele, indiferente la ploaie, frig, arșiță ori țânțari.

Oricum, această mamă se întreabă mereu cine altcineva ar mai putea urmări meciurile în nocturnă.

Mulțumiri membrilor Wicca, pentru că au răspuns cererii mele cu mai multă informație decât aș putea folosi — Maria Lima, Sandilee Lloyd, Holly Nelson, Jean Hontz, și M. R. „Murv" Sellars. Mai datorez mulțumiri și unor experți în alte domenii: Kevin Ryer, care știe mai multe despre porcii mistreți decât știu majoritatea oamenilor despre propriile animale de companie; dr. D. P. Lyle, care este atât de amabil încât să răspundă tuturor întrebărilor pe teme medicale; și, bineînțeles, Doris Ann Norris, bibliotecarul de referință pentru staruri.

Dacă am făcut greșeli atunci când am folosit cunoștințele pe care aceste persoane mi le-au împărtășit, voi face tot ce-mi stă în putință să dau cumva vina pe ele.

CÂND M-AM ÎNTORS ACASĂ de la muncă, am găsit biletul pe uşă. Eram în schimbul care începea la prânz şi se termina la începutul serii, la Merlotte's, dar din moment ce eram în ultima parte a lunii decembrie se întuneca devreme. Aşadar Bill, fostul meu iubit — adică Bill Compton, sau Vampirul Bill, aşa cum îi spun cei mai mulţi dintre obişnuiţii de la Merlotte's — lăsase probabil mesajul cam cu o oră în urmă. Nu poate ieşi până nu se lasă întunericul.

Nu l-am văzut pe Bill de peste o săptămână, iar despărţirea noastră nu fusese una veselă. Dar faptul că am atins plicul cu numele meu scris pe el m-a făcut să mă simt mizerabil. Vă veţi gândi că — deşi am douăzeci şi şase de ani — nu am mai avut şi nu am mai pierdut nici un prieten înainte.

Aveți dreptate.

Tipii obișnuiți nu vor să se întâlnească cu cineva atât de ciudat ca mine. Oamenii spun că în capul meu e o varză încă de când am început școala.

Au dreptate.

Nu vreau să spun că nu încearcă să mă agațe din când în când la bar. Bărbații se îmbată. Eu arăt bine. Uită de îndoielile lor cu privire la reputația mea de ciudată și de zâmbetul meu omniprezent. Dar numai Bill a ajuns suficient de aproape de mine, adică intim. Despărțirea de el m-a durut tare.

Am așteptat să deschid plicul până când m-am așezat la masa veche și plină de zgârieturi din bucătărie. Încă mai aveam haina pe mine, dar îmi scosesem mănușile.

Dragă Sookie, voiam să vin să vorbesc cu tine când te vei mai fi recuperat de pe urma evenimentelor nefericite care au avut loc cu ceva timp în urmă, luna asta.

„Evenimente nefericite”, pe naiba. Vânătăile dispăruseră în sfârșit, dar aveam un genunchi care încă mă durea la frig, și care bănuiam că mă va durea așa mereu. Fiecare rană pe care o aveam fusese căpătată în timp ce-l salvam pe iubitul meu infidel, care fusese făcut prizonier de către un grup de vampiri, printre care se număra și fosta lui iubită, Lorena. Încă nu-mi dădusem seama de ce Bill fusese atât de îndrăgostit nebunește de Lorena încât răspunsese chemării ei în Mississippi.

Probabil că ai o groază de întrebări despre ce s-a întâmplat.

Corect.

Dacă vrei să vorbești cu mine față în față, vino la ușa de la intrare și lasă-mă să intru.

Aoleo. Nu anticipasem asta. M-am gândit cam un minut. M-am decis că, deși nu mai am încredere în Bill, nu credeam că mi-ar face totuși vreun rău fizic, așa că m-am dus la ușa de la intrare. Am deschis-o și am spus:

— Bine, intră.

A ieșit din pădurea care înconjura luminișul în care se afla bătrâna mea casă. M-a durut când l-am văzut. Bill era lat în umeri și nu avea pic de grăsime pe el, asta datorită vieții duse ca fermier pe pământul de lângă proprietatea mea. Era solid și puternic datorită anilor în care fusese soldat al Confederației, înainte de moartea sa, în 1867. Nasul său drept părea copiat de pe o vază grecească. Avea părul castaniu-închis și tuns scurt, iar ochii îi erau la fel de închiși la culoare. Arăta exact la fel ca atunci când ieșeam împreună, și va arăta mereu la fel.

A ezitat înainte să treacă pragul, dar îi dădusem voie, și m-am dat la o parte ca să poată trece și intra în sufrageria plină de mobilă veche și confortabilă și curată lună.

— Mulțumesc, spuse cu vocea lui rece și catifelată, o voce care-mi provoca încă fiori de plăcere.

Multe lucruri au mers prost între noi, dar nici unul dintre ele nu avea legătură cu patul.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să plec.

— Unde te duci?

Am încercat să par la fel de calmă ca și el.

— În Peru. La ordinele reginei.

— Încă mai lucrezi la baza ta de date?

Nu știam aproape nimic despre computere, dar Bill studiase din greu ca să devină expert în calculatoare.

— Da, mai trebuie să fac niște investigații. Un vampir foarte bătrân din Lima știe foarte multe lucruri despre cei din rasa noastră aflați pe continentul nostru, iar eu am stabilit o întâlnire ca să discut cu el. O să și vizitez puțin locurile cât voi sta pe acolo.

Am rezistat dorinței de a-i oferi lui Bill o sticlă de sânge sintetic, ceea ce ar fi fost un semn de ospitalitate.

— Ia loc, i-am spus politicoasă și i-am arătat canapeaua.

Eu m-am așezat pe marginea fotoliului, plasat în diagonală față de canapea. Se lăsă tăcerea, o tăcere care mă făcu și mai conștientă de cât eram de nefericită.

— Ce face Bubba? am întrebat în cele din urmă.

— Acum e în New Orleans, spuse Bill. Reginei îi place ca, din când în când, să-l țină prin preajmă, iar el a fost mult prea vizibil pe aici în ultima lună, așa încât ni s-a părut o idee bună să-l ducem în altă parte. Se va întoarce curând.

L-ați recunoaște pe Bubba dacă l-ați vedea; toată lumea îi știe chipul. Dar nu a fost „transformat" cu succes. Probabil că asistentul de la morgă, care se întâmpla să fie un vampir, ar fi trebuit să ignore scânteia de viață pe care o mai avea. Dar, din moment ce era un mare admirator, nu a putut să reziste tentației, iar acum întreaga comunitate sudistă a vampirilor îl mută de colo, colo și încearcă să-l țină departe de ochii publicului.

Urmă din nou tăcere. Plănuisem să-mi scot pantofii și uniforma, să-mi pun o rochie confortabilă și să mă uit la televizor cu o pizza Freschetta alături. Era un plan lipsit de pretenții, dar era al meu. În loc de asta, iată-mă aici, suferind.

— Dacă ai ceva de spus, cel mai bine ar fi să-i dai drumul și să spui, i-am zis.

A dat din cap afirmativ, mai mult pentru sine.

— Trebuie să-ți explic, spuse.

Mâinile sale albe i se așezară de la sine în poală.

— Lorena și cu mine...

Am tresărit involuntar. Nu mai voiam să aud acel nume niciodată. Mă părăsise pentru Lorena.

— Trebuie să-ți spun, zise, aproape furios.

Văzuse cum m-am crispat.

— Dă-mi ocazia asta.

După o secundă, i-am făcut semn cu mâna că poate continua.

— Motivul pentru care am plecat la Jackson când m-a chemat este că nu m-am putut abține.

Sprâncenele mele se ridicară. Am mai auzit *asta*. Înseamnă: „Nu am autocontrol" sau „La

vremea aia mi s-a părut că merită și nu am gândit mai sus de talie."

— Am fost iubiți cu multă vreme în urmă. Așa cum ți-a spus Eric, legăturile între vampiri nu au tendința să dureze, deși sunt foarte intense. Oricum, ceea ce nu ți-a spus Eric este că Lorena este vampirul care m-a transformat.

— În Slujitorul Întunericului? am întrebat, apoi mi-am mușcat limba.

Asta nu era un subiect de luat în glumă.

— Da, fu de acord Bill, foarte serios. Apoi am devenit iubiți, ceea ce nu se întâmplă tot timpul.

— Dar v-ați despărțit...

— Da, cam acum opt ani, am ajuns la un punct în care nu ne mai puteam suporta unul pe celălalt. Nu am mai văzut-o pe Lorena de atunci, deși am auzit despre ce făcea, bineînțeles.

— Da, sigur, am spus fără expresie.

— Dar a trebuit să-i ascult chemarea. Este absolut obligatoriu. Când cel care te-a transformat te cheamă, trebuie să răspunzi.

Vocea lui era insistentă.

Am dat din cap, încercând să par înțelegătoare. Cred că nu am făcut o treabă prea bună.

— Mi-a *ordonat* să te părăsesc, spuse.

Ochii săi negri îi studiau pe ai mei.

— Mi-a spus că te va ucide dacă nu o fac.

Îmi pierdeam răbdarea. Mi-am mușcat partea interioară a obrazului, zdravăn, ca să mă oblig să mă concentrez.

— Așadar, fără nici o explicație sau fără vreo discuție cu mine, ai decis ce era mai bine pentru mine și pentru tine.

— A trebuit, spuse. A *trebuit* să răspund chemării ei. Și știam că era capabilă să-ți facă rău.

— Ei bine, ai avut dreptate.

De fapt, Lorena s-a străduit până la ultima suflare să mă trimită pe lumea cealaltă. Dar eu am fost mai rapidă — e drept, printr-un noroc, dar mi-a ieșit.

— Iar acum tu nu mă mai iubești, spuse Bill, cu un ușor ton interogativ în voce.

Nu aveam nici un răspuns clar.

— Nu știu, am zis. Nu mă gândeam că vrei să te întorci la mine. În fond, ți-am omorât *mama*.

Și tonul meu avea o notă interogativă, dar era mult mai amar.

— Atunci avem nevoie să stăm o perioadă mai lungă separați. Când mă întorc, dacă ești de acord, vom sta din nou de vorbă. Un sărut de la revedere?

Spre rușinea mea, mi-ar fi plăcut la nebunie să-l sărut din nou pe Bill. Dar era așa o idee proastă, încât chiar și simpla dorință era greșită. Ne-am ridicat și i-am atins rapid obrazul cu buzele. Pielea sa albă avea acea strălucire care-i distingea pe vampiri de oameni. Am fost surprinsă să aflu că nu toată lumea îi vedea așa ca mine.

— Te întâlnești cu vârcolacul? mă întrebă când aproape ieșise pe ușă.

Vorbele parcă îi fuseseră scoase cu cleștele.

— Cu care? am întrebat, rezistând tentației de a bate din gene.

Nu merita nici un răspuns, știa și el asta.

— Cât vei fi plecat? am întrebat brusc, iar el mă privi gânditor.

— Nu știu sigur. Poate două săptămâni, răspunse.

— Poate vorbim când te întorci, am spus întorcând-mi fața. Lasă-mă să-ți dau înapoi cheia.

Mi-am pescuit cheile din geantă.

— Nu, te rog păstreaz-o lângă cheile tale, spuse. S-ar putea să ai nevoie de ea cât sunt eu plecat. Poți merge acasă la mine oricând dorești. Scrisorile mele sunt reținute la poștă până când îi anunț eu și cred că și celelalte treburi nerezolvate au fost puse la punct.

Așadar, eu eram ultima sa treabă nerezolvată. Am blestemat sentimentul de furie care era gata să izbucnească zilele astea.

— Călătorie plăcută, am spus rece și am închis ușa în urma lui.

M-am îndreptat înapoi către dormitorul meu. Trebuia să-mi pun un halat și să mă uit la televizor. La naiba, aveam de gând să mă țin de plan.

Dar, în timp ce puneam pizza în cuptor, a trebuit să-mi șterg obrajii de câteva ori.

~ 1

PETRECEREA DE REVELION de la Merlotte's Bar & Grill se terminase în cele din urmă. Deși proprietarul barului, Sam Merlotte, ceruse întregului personal să lucreze în seara asta, doar Holly, Arlene și cu mine am acceptat. Charlsie Tooten a declarat că era prea bătrână ca să se pună cu dezastrul pe care trebuia să-l îndurăm de Revelion, Danielle avea de mult făcute planuri să meargă la o petrecere cu pretenții, alături de prietenul ei, iar o tipă nouă nu putea începe decât peste două zile. Cred că Arlene, Holly și cu mine aveam mai mare nevoie de bani decât de distracție.

Iar eu nici nu fusesem invitată să fac altceva. Cel puțin, când lucrez la Merlotte's, fac parte din decor. E și asta o formă de acceptare.

Măturam hârtia ruptă și mi-am amintit din nou să nu-i spun lui Sam ce idee neinspirată fuseseră

pungile cu confetti. Ne spusesem cu toatele părerea destul de clar despre asta, și chiar și Sam cel blând și bun arătase semne de oboseală. Nu părea cinstit să-l lăsăm pe Terry Bellefleur să curețe totul, deși măturatul și spălatul pe jos erau treaba lui.

Sam număra banii din casă și îi punea într-un săculeț ca să se poată duce cu ei la serviciul nocturn de depozit de la bancă. Părea obosit, dar mulțumit.

Își folosi mobilul.

— Kenya? Ești gata să mă duci la bancă? Bine, ne vedem într-un minut la ușa din spate.

Kenya, ofițer de poliție, îl escorta deseori pe Sam la serviciul de noapte al băncii, mai ales după încasări mari, cum erau cele din seara asta.

Și eu eram mulțumită de banii pe care-i făcusem. Câștigasem destui din bacșișuri. Mă gândeam că aveam trei sute de dolari, sau mai mult — și că aveam nevoie de fiecare bănuț. M-aș fi bucurat de perspectiva de a calcula banii când ajungeam acasă, dacă aș fi fost sigură că-mi mai rămăsese suficient creier s-o fac și pe asta. Zgomotul și haosul de la petrecere, alergătura constantă de la și spre bar și graba servirii, mizeria îngrozitoare pe care a trebuit să o curățăm, harababura continuă din toate acele creiere... se adunaseră ca să mă extenueze pur și simplu. Spre sfârșit, eram prea obosită ca să-mi mai protejez mintea și o groază de gânduri s-au strecurat înăuntru.

Nu e ușor să fii telepat. Cel mai adesea nu e distractiv deloc.

Seara asta a fost mai rea decât majoritatea. Nu numai că dispoziția clienților barului, pe care-i cunoșteam de prea mulți ani, fusese lipsită de inhibiții, dar erau și noutăți pe care o groază de lume abia aștepta să mi le spună.

— Am auzit că prietenul tău a plecat în America de Sud, mi-a spus cu o privire malițioasă un vânzător de mașini, Chuck Beecham. Probabil că te simți destul de singură acasă, fără el.

— Te oferi să-i iei locul, Chuck? l-a întrebat bărbatul care stătea lângă el la bar și amândoi au râs complice.

— Nu-u-u, Terrell, spuse vânzătorul. Nu-mi plac resturile lăsate de vampiri.

— Fiți politicoși, sau plecați, am spus sec.

Am simțit o căldură în spate și am știut că șeful meu, Sam Merlotte, îi privea peste umărul meu.

— Necazuri? întrebă el.

— Tocmai își cereau scuze, am spus, privindu-i în ochi pe Chuck și Terrell.

Priviră în jos la berile lor.

— Scuze, Sookie, bombăni Chuck, iar Terrell dădu afirmativ din cap.

Am încuviințat și m-am întors să iau altă comandă. Dar reușiseră să mă rănească.

Ceea ce și avuseseră de gând.

Mă durea inima.

Eram sigură că majoritatea populației din Bon Temps, Louisiana, nu știa de separarea noastră. Bill, cu siguranță, nu povestea în dreapta și-n

stânga despre treburile lui personale, și n-o făceam nici eu. Arlene și Tara știau ceva despre asta, bineînțeles, căci trebuie să povestești celor mai bune prietene când te desparți de iubit, chiar dacă lași deoparte toate detaliile interesante. (Ca de exemplu, că ai omorât-o pe femeia pentru care te-a părăsit. N-am avut cum să împiedic asta. Serios.) Așadar, când cineva îmi spunea că Bill plecase din țară, presupunând că nu știam încă, nu făcea altceva decât să fie malițios.

Până la recenta vizită făcută de Bill la mine acasă, îl văzusem ultima dată când i-am dat dischetele și computerul pe care le ascunsese la mine. Am condus la lăsarea întunericului, astfel încât mașinăria să nu stea pe verandă prea mult timp. I-am pus toate lucrurile la ușă într-o cutie rezistentă la apă. A ieșit tocmai când plecam, dar n-am oprit.

O femeie rea i-ar fi dat dischetele șefului lui Bill, Eric. O femeie lipsită de caracter ar fi păstrat acele discuri și computerul pentru că anulase invitația lui Bill (și pe a lui Eric) de a intra în casă. Mi-am spus mândră că nu eram o femeie rea, nici lipsită de caracter.

De asemenea, gândind practic, Bill ar fi putut angaja un om să-mi spargă casa și să le ia. Nu cred că ar fi făcut-o. Dar avea mare nevoie de ele sau ar fi avut probleme cu șeful șefului lui. Mă înfurii, poate mă înfurii chiar rău dacă sunt provocată, dar nu sunt răzbunătoare.

Arlene mi-a spus deseori că sunt prea drăguță pentru a-mi fi bine, deși am asigurat-o că nu sunt. (Tara nu spune niciodată asta; poate mă cunoaște mai bine?) Am realizat ursuză că, la un moment dat în timpul acestei seri agitate, Arlene va auzi despre plecarea lui Bill. Bineînțeles, la douăzeci de minute de la remarcile sarcastice ale lui Chuck și Terrell, și-a făcut loc prin mulțime, ca să mă bată pe spate.

— Oricum nu ai nevoie de nemernicul ăla rece, spuse. A făcut vreodată ceva pentru tine?

Am dat din cap încet către ea, ca să-i arăt cât de mult îi apreciez sprijinul. Dar, în acel moment, la o masă au fost cerute două whisky sour[1], două beri și un gin tonic, iar eu a trebuit să mă grăbesc, ceea ce a fost o întrerupere bine-venită. Când am adus băuturile, mi-am pus aceeași întrebare. Ce a făcut Bill pentru mine?

Am dus halbe cu bere la două mese, înainte de a putea face socoteala.

M-a inițiat în sex, care chiar îmi plăcea. Mi-a prezentat o groază de alți vampiri, care nu-mi plăceau. Mi-a salvat viața, deși, dacă mă gândesc mai bine, nu aș fi fost în pericol dacă nu m-aș fi întâlnit cu el. Dar și eu i-am salvat-o o dată sau de două ori, așadar datoria asta era achitată. Îmi spunea „iubito" și uneori chiar vorbea serios.

— Nimic, am bombănit, în timp ce ștergeam o piña colada care se vărsase și îi întindeam unul

---

[1] Cocktail făcut din whisky, suc de lămâie, sirop de zahăr și câteva picături de albuș de ou.

dintre ultimele șervete curate de la bar femeii care o vărsase, din moment ce o mare parte din băutură era încă pe fusta ei.

— Pentru mine, chiar nimic.

Femeia a zâmbit și a încuviințat din cap, evident gândindu-se că o compătimeam. Locul era prea zgomotos oricum pentru a auzi ceva, ceea ce era un noroc pentru mine.

Dar voi fi bucuroasă când Bill se va întoarce. În fond, era cel mai apropiat vecin al meu. Cimitirul vechi separa proprietățile, care se aflau de-a lungul unui drum la sud de orașul Bon Temps. Puteam conta doar pe mine, fără Bill.

— Am auzit ceva de Peru, spuse fratele meu Jason.

Avea brațul pe după umerii fetei cu care se întâlnise în seara aceea, mărunțică, slabă, cu părul închis la culoare și care avea douăzeci și unu de ani și venea de undeva de la mama naibii. (Am citit-o.) M-am uitat mai cu atenție la ea. Jason nu știa, dar ea era un teriantrop. Sunt ușor de depistat. Era o fată atrăgătoare, dar se schimba în ceva cu pene sau blană, atunci când era lună plină. Am observat că Sam a privit-o insistent când Jason era cu spatele, ca să-i amintească să se poarte frumos cât era pe teritoriul lui. I-a întors privirea, cu interes. Aveam impresia că nu se transforma în vreo pisicuță sau vreo veveriță.

M-am gândit să mă agăț de creierul ei și să încerc să-l citesc, dar mințile teriantropilor nu sunt ușor de descifrat. Gândurile teriantropilor

sunt oarecum încâlcite și roșii, deși, din când în când, poți obține imaginea bună a unei emoții. La fel și cu vârcolacii.

Sam însuși se transformă într-un collie când luna e strălucitoare și rotundă. Uneori, bate drumul până la mine acasă, iar eu îl hrănesc cu un bol cu resturi și îl las să doarmă pe veranda mea din spate, dacă e vreme bună, sau în living dacă e urât afară. Nu-l mai las în dormitor, pentru că se trezește dezbrăcat — și arată *atât* de bine, iar eu nu trebuie să fiu tentată de șeful meu.

Nu era lună plină în seara asta, așa că Jason era în siguranță. M-am hotărât să nu-i spun nimic despre partenera lui. Fiecare are un secret sau două. Secretul ei era doar puțin mai altfel.

În afară de partenera fratelui meu și, bineînțeles, de Sam, în acel ajun de An Nou în bar mai erau două ființe supranaturale. Una era o femeie magnifică, care avea cel puțin un metru optzeci, cu părul lung, negru și ondulat. Era îmbrăcată senzațional într-o rochie mulată, portocalie, cu mâneci lungi și venise singură, iar acum era ocupată să cunoască fiecare bărbat din bar. Nu știu ce era, dar din tiparul ei mental mi-am dat seama că nu era o ființă umană. Cealaltă creatură era un vampir, care venise cu un grup de tineri, marea lor majoritate în jur de douăzeci de ani. Nu-i știam pe nici unul. Doar niște ocheade aruncate de câțiva petrecăreți acompaniaseră prezența vampirului. Se vedea schimbarea de atitudine în cei câțiva ani de la Marea Revelație.

Cu aproape trei ani în urmă, în noaptea Marii Revelații, vampirii au apărut la televizor în fiecare țară pentru a-și anunța existența. A fost o noapte în care multe dintre ideile lumii au fost răsturnate și reașezate apoi pe baze noi.

Această petrecere de bun venit a fost provocată de dezvoltarea în Japonia a sângelui artificial, care-i putea satisface nutrițional pe vampiri. De la Marea Revelație, Statele Unite au trecut prin numeroase cutremure sociale și politice în procesul anevoios al acceptării noilor cetățeni care, din întâmplare, sunt morți. Vampirii au o imagine publică și o explicație publică pentru situația lor — evocă o alergie la lumina solară și la usturoi, care cauzează grave schimbări metabolice — dar eu am văzut și cealaltă parte a lumii vampirilor. Ochii mei văd acum o mulțime de lucruri pe care majoritatea ființelor umane nu le văd niciodată. Întrebați-vă dacă această cunoaștere m-a făcut fericită.

Nu.

Dar trebuie să recunosc că, pentru mine, lumea este un loc mult mai interesant. Stau singură destul (din moment ce nu sunt chiar cea mai normală persoană), așa că oferta suplimentară pentru gândurile mele a fost chiar bine-venită. Teama și pericolul nu au fost. Am văzut fața ascunsă a vampirilor și am aflat despre vârcolaci și teriantropi și alte lucruri asemănătoare. Vârcolacii și teriantropii preferă să stea ascunși, deocamdată, până ce se lămuresc cum merge ieșirea la lumină a vampirilor.

Vedeți, am avut toate astea la care să mă gândesc, în timp ce adunam tavă după tavă de pahare și căni și după ce umpleam și goleam mașina de spălat vase, ca să-l ajut pe Tack, noul bucătar. (Numele lui adevărat era Alphonse Petacki. Poți fi surprins că preferă Tack?) Când partea noastră de curățenie era aproape pe sfârșite, iar această seară lungă se încheiase în cele din urmă, am îmbrățișat-o pe Arlene și i-am urat un An Nou fericit și m-a îmbrățișat și ea. Prietenul lui Holly o aștepta la intrarea angajaților, iar ea ne-a făcut cu mâna, în timp ce-și punea haina și se grăbea să iasă.

— Care vă sunt dorințele pentru noul an, doamnelor? întrebă Sam.

În acel moment, Kenya stătea sprijinită de bar așteptându-l, cu o expresie calmă și atentă. Kenya lua destul de des prânzul aici, alături de partenerul ei, Kevin, care era palid și slab, pe cât era ea de neagră și rotofeie. Sam punea scaunele pe mese, astfel încât Terry Bellefleur, care venea dimineața foarte devreme, să poată spăla podelele.

— Sănătate și bărbatul potrivit, spuse Arlene dramatic, cu mâna pe inimă, iar noi am râs.

Arlene găsise mulți bărbați — și fusese măritată de patru ori — dar încă îl mai căuta pe domnul Perfecțiune. O puteam „auzi" pe Arlene gândind că Tack ar putea fi cel potrivit pentru ea. Eram uimită, nici măcar nu știusem că se uita la el.

Pe fața mea s-a citit surpriza, iar Arlene m-a întrebat cu voce nesigură:

— Crezi că ar trebui să renunț?

— Nu, am spus prompt, mustrându-mă că nu am fost mai atentă la expresia mea.

Doar că eram atât de obosită.

— Sigur se va întâmpla anul ăsta, Arlene.

I-am zâmbit singurei femei-polițist de culoare din Bon Temps.

— Trebuie să ai o dorință pentru Anul Nou, Kenya. Sau o hotărâre.

— Îmi doresc întotdeauna pace între femei și bărbați, spuse Kenya. Mi-ar face munca mult mai ușoară. Iar hotărârea mea este să ridic o sută patruzeci.

— Uau, spuse Arlene.

Părul ei roșu, vopsit, contrasta violent cu părul ondulat natural și blond-roșcat al lui Sam, în timp ce-l îmbrățișa rapid. Nu era cu mult mai înalt decât Arlene, deși ea avea cel puțin un metru șaptezeci și opt, adică vreo zece centimetri mai mult decât mine.

— O să slăbesc cinci kilograme, asta e hotărârea mea.

Am râs cu toții. Asta fusese hotărârea Arlenei pentru ultimii patru ani.

— Dar tu, Sam? Dorințe și hotărâri, întrebă.

— Am tot ce îmi trebuie, spuse, și am simțit un val albastru, de sinceritate, venind dinspre el. Am decis că trebuie să rămân pe drumul ăsta. Barul merge de minune, îmi place să trăiesc în

rulota mea, iar oamenii de aici sunt la fel de buni ca oamenii de oriunde.

Zâmbetul a început să-mi dispară. Asta era o declarație destul de ambiguă. Oamenii din Bon Temps erau într-adevăr la fel de buni ca oamenii de oriunde.

— Și tu, Sookie? mă întrebă.

Arlene, Kenya și Sam se uitau cu toții la mine. Am îmbrățișat-o din nou pe Arlene, pentru că îmi place să o fac. Sunt cu zece ani mai tânără, poate chiar mai mult, căci, deși Arlene declară că are treizeci și șase, am îndoielile mele — dar am fost prietene încă de când am început să lucrăm împreună la Merlotte's, după ce Sam a cumpărat barul, cam acum cinci ani.

— Hai, zise Arlene, încercând să mă convingă.

Sam își puse brațul în jurul meu. Kenya zâmbi, dar dispăru în bucătărie să schimbe câteva cuvinte cu Tack.

Dintr-un impuls, mi-am împărtășit dorința.

— Sper să nu mai fiu bătută, am spus, oboseala și ora înaintată combinându-se într-un prost ales moment de sinceritate. Nu vreau să mai merg la spital. Nu vreau să mai văd medici. Nu mai vreau nici să fiu nevoită să înghit sânge de vampir, care te vindecă rapid, dar care are și efecte secundare serioase. Așadar, dorința mea este să nu mai intru în încurcături, am spus hotărâtă.

Arlene păru destul de surprinsă, iar Sam părea... ei bine, nu-mi dădeam seama. Dar, din moment ce am îmbrățișat-o pe Arlene, l-am

îmbrățișat și pe el și i-am simțit puterea și căldura corpului. Ai putea crede că Sam este slab, dar asta doar până îl vezi fără cămașă descărcând lăzi de la furnizori. Este foarte puternic și cu o construcție echilibrată, și are temperatura corpului ridicată de la natură. L-am simțit sărutându-mi părul, apoi ne-am spus unii altora noapte bună și ne-am îndreptat spre ușa din spate. Camioneta lui Sam era parcată în fața rulotei sale, care este așezată în spatele barului, dar perpendicular pe acesta, dar el s-a urcat în mașina de poliție a Kenyei pentru a merge la bancă. Tot ea îl va duce acasă, iar apoi Sam putea să cadă lat. Stătea în picioare de ore bune, ca noi toți.

În timp ce Arlene și cu mine ne descuiam mașinile, l-am văzut pe Tack stând în camioneta sa veche; eram gata să pun pariu că o va urma pe Arlene acasă.

Cu un ultim „Noapte bună!" strigat prin liniștea înghețată a nopții din Louisiana, ne-am despărțit pentru a ne începe fiecare noul an.

Am luat-o pe Hummingbird Road pentru a ajunge acasă, adică la vreo șase kilometri sud-est de bar. Ușurarea de a fi în sfârșit singură era imensă, iar eu am început să mă relaxez mental. Farurile mașinii se strecurau printre trunchiurile înghesuite ale pinilor care formau baza industriei lemnului din zonă.

Noaptea era teribil de întunecată și rece. Nu sunt felinare pe marginea drumului, bineînțeles. Animalele nu erau agitate, nu în mod special. Cu

toate acestea, am continuat să-mi spun să fiu atentă să nu-mi taie calea vreo căprioară. Conduceam pe pilot automat. Gândurile îmi erau ocupate de planul de a mă spăla pe ochi, de a-mi pune cea mai călduroasă cămașă de noapte și de a mă urca în pat.

Ceva alb apăru în lumina farurilor bătrânului meu automobil.

Am tresărit, scoasă brusc din gândurile care anticipau căldura și liniștea.

Un bărbat care alerga: la trei dimineața, pe întâi ianuarie, alerga de-a lungul drumului, aparent pentru a-și salva viața.

Am încetinit, încercând să-mi imaginez ce aveam de făcut. Eram o femeie singură și neînarmată. Dacă ceva groaznic îl urmărea mă putea prinde și pe mine. Pe de altă parte, nu puteam lăsa pe cineva să sufere dacă-l puteam ajuta. Înainte să trag mașina lângă el, am avut o clipă ca să observ că bărbatul era înalt, blond și îmbrăcat doar în blugi. Am parcat mașina și am coborât geamul de pe partea pasagerului.

— Vă pot ajuta? am strigat.

Îmi aruncă o privire panicată și continuă să fugă.

Dar, în acel moment, am realizat cine era. Am sărit din mașină și am pornit în urma lui.

— Eric! am strigat. Eu sunt!

Se întoarse sâsâind, cu colții complet scoși. M-am oprit atât de brusc, încât m-am clătinat, ridicând mâinile în față într-un gest de pace.

Bineînţeles că, dacă Eric se hotăra să atace, eram moartă. Cam cu asta mă alegeam dacă făceam pe bunul samaritean.

De ce nu mă recunoştea Eric? Îl ştiam de luni bune. Era şeful lui Bill, în complicata ierarhie a vampirilor pe care începusem să o învăţ. Eric era şeriful Districtului 5, şi era un vampir în ascensiune. Era de asemenea superb şi săruta dumnezeieşte, dar nu aceasta era latura care-l caracteriza acum. Colţi şi mâini arcuite ca nişte gheare era ceea ce vedeam. Eric era gata să se apere, dar părea la fel de speriat de mine, pe cât eram şi eu de el. N-a sărit să atace.

— Înapoi, femeie, mă avertiză.

Vocea îi sună de parcă avea gâtul rănit, aspru şi jupuit.

— Ce faci aici?

— Cine eşti?

— Ştii al naibii de bine cine sunt. Ce-i cu tine? De ce eşti aici fără maşină?

Eric conducea o Corvette strălucitoare, care i se potrivea de minune.

— Mă cunoşti? Cine sunt?

Ei, asta m-a luat prin surprindere. Cu siguranţă nu părea să glumească. Am spus precaută:

— Bineînţeles că te cunosc, Eric. Asta dacă nu ai un geamăn identic. Nu ai, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

Îşi lăsă brusc mâinile în jos, colţii păreau a i se retrage şi se îndreptă, aşa că am simţit o categorică îmbunătăţire în atmosfera din jurul nostru.

— Nu știi dacă ai un frate?

Eram destul de încurcată.

— Nu, nu știu. Mă cheamă Eric?

În lumina farurilor, părea pur și simplu demn de milă.

— Uau!

N-am găsit nimic altceva de spus.

— Eric Northman este numele pe care-l folosești în prezent. De ce ești aici?

— Nici asta nu știu.

Începeam să aud un fel de refren.

— Serios? Nu-ți amintești nimic?

Am încercat să depășesc certitudinea că, în orice clipă, va rânji și-mi va explica totul și va râde, vârându-mă în necazuri care se vor termina... cu mine luând bătaie.

— Serios.

A făcut un pas spre mine, iar pieptul său gol și alb mi-a dat prin simpatie un fior și mi-a făcut pielea de găină. Am realizat de asemenea (acum, că nu mai eram îngrozită) cât de nefericit părea. Era o expresie pe care n-o văzusem niciodată pe fața încrezătoare a lui Eric și care mă făcea să mă simt teribil de tristă.

— Știi că ești un vampir, nu-i așa?

— Da.

Părea surprins că l-am întrebat.

— Iar tu nu ești.

— Nu, sunt o ființă umană, și trebuie să mă asigur că nu-mi vei face rău. Deși ai fi putut s-o faci până acum. Dar, crede-mă, chiar dacă nu-ți amintești, suntem prieteni într-un fel.

— Nu-ți voi face rău.

Mi-am amintit că probabil sute și mii de oameni au auzit exact aceste cuvinte înainte ca Eric să le sfâșie gâturile. Dar adevărul este că vampirii nu trebuie să mai omoare odată ce au trecut de primul an. O sorbitură aici, o sorbitură dincolo, asta-i metoda. Când părea atât de pierdut, era greu să-mi amintesc că mă putea dezmembra cu mâinile goale.

Odată i-am spus lui Bill că extratereștrii ar face o chestie inteligentă (atunci când vor invada Pământul) dacă ar veni deghizați în iepurași cu urechi blege.

— Urcă-te în mașină înainte să îngheți, am spus.

Aveam din nou acel sentiment de a fi prinsă în mijlocul vârtejului, dar nu știam ce altceva să fac.

— Te cunosc? spuse, ca și cum ar fi ezitat să se urce în mașină cu o persoană atât de formidabilă, adică o femeie cu douăzeci și cinci de centimetri mai scundă, cu multe kilograme mai ușoară și cu câteva secole mai tânără.

— Da, am spus incapabilă să-mi reprim o notă de nerăbdare.

Nu eram prea mulțumită de mine, pentru că încă mai credeam pe jumătate că eram păcălită pentru un motiv greu de înțeles.

— Acum, hai în mașină, Eric. Am înghețat, și la fel și tu.

În general, vampirii nu pot simți temperaturile extreme, dar chiar și pielea lui Eric se

făcuse ca de găină. Bineînțeles că morții pot îngheța. Vor supraviețui — supraviețuiesc aproape la orice — dar am înțeles că este destul de dureros.

— Oh, Doamne, Eric, ești desculț, am spus.

I-am luat mâna; m-a lăsat să mă apropii suficient pentru asta. M-a lăsat să-l conduc înapoi la mașină și să-l împing pe scaunul din dreapta. I-am spus să ridice geamul cât am ocolit eu mașina pentru a ajunge pe partea mea și, după un minut în care a studiat mecanismul, l-a ridicat.

M-am întins să iau de pe bancheta din spate o pătură pe care o țin acolo în timpul iernii (pentru când merg la meciuri de fotbal etc.) și am înfășurat-o în jurul lui. Bineînțeles că nu tremura, pentru că e vampir, dar nu mai puteam suporta să mă uit la toată pielea aia dezgolită la temperatura asta. Am dat termostatul la maxim (ceea ce în mașina mea veche nu prea înseamnă mare lucru).

Pielea expusă a lui Eric nu m-a mai făcut până acum să am senzația de frig — când am mai văzut atât de mult din Eric înainte, am simțit orice, dar nu *răceală*. Eram destul de amețită ca să râd cu hohote înainte să-mi cenzurez propriile gânduri.

Fu surprins și-mi aruncă o privire nedumerită.

— Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd, am spus. Veneai încoace ca să-l vezi pe Bill? Pentru că e plecat.

— Bill?

— Vampirul care trăiește aici. Fostul meu prieten.

Clătină din cap. Era din nou absolut terifiat.

— Nu știi cum ai ajuns aici?

Făcu din nou semn că nu.

Făceam un mare efort să mă gândesc; dar era doar atât, un efort. Eram extenuată. Deși îmi crescuse nivelul de adrenalină când văzusem silueta alergând pe drumul întunecat, acest nivel tindea să scadă rapid. Am ajuns la curba pe care o făcea drumul spre casa mea și am făcut la stânga, șerpuind prin pădurea întunecată și tăcută spre aleea mea fără gropi, pe care, de fapt, Eric pusese pietriș.

Și ăsta era motivul pentru care Eric stătea acum în mașina mea, în loc să alerge prin noapte ca un iepure mare și alb. Avusese inteligența să-mi ofere exact ceea ce voiam. (Bineînțeles, voia de luni de zile și să ajung în patul lui. Dar îmi aranjase aleea pentru că aveam nevoie de ea.)

— Am ajuns, am spus trăgând mașina în spatele bătrânei mele case.

Am oprit motorul. Îmi amintisem să las luminile exterioare aprinse în acea după-amiază când plecasem la muncă, slavă cerului, așa că nu stăteam complet în întuneric.

— Aici locuiești?

Privi în jur la luminișul în care se afla casa, părând nervos că trebuia să meargă de la mașină la ușa din spate.

— Da, am spus exasperată.

Îmi aruncă o privire nu foarte prietenoasă.

— Ei, hai, am spus, fără nici o delicatețe.

M-am dat jos din mașină și am urcat scările către veranda din spate, pe care nu o încui, căci, de ce să încui o verandă închisă cu plasă pentru țânțari? Încui însă ușa casei și, după o clipă de bâjbâială, am deschis-o astfel încât lumina pe care o lăsasem aprinsă în bucătărie să poată ajunge afară.

— Poți intra, am spus, ca el să poată trece pragul ușii.

Se grăbi în urma mea, cu pătura încă înfășurată în jurul lui.

Sub lumina plafonierei din bucătărie, Eric părea destul de demn de milă. Picioarele desculțe îi sângerau, ceea ce nu observasem înainte.

— Oh, Eric, am spus cu tristețe și am scos un vas din dulap și am dat drumul apei calde să curgă în chiuvetă.

Se va vindeca foarte repede, așa cum fac vampirii, dar nu m-am putut abține să nu-l curăț. Blugii îi erau murdari.

— Scoate-i, am spus, știind că se vor uda dacă îi spălam picioarele cât timp era încă îmbrăcat.

Fără a arăta măcar umbra unei dorințe sau orice alt indiciu că îi făcea plăcere direcția în care mergeau lucrurile, Eric și-a dat blugii jos. I-am aruncat pe veranda din spate, ca să-i spăl dimineața, încercând să nu mă holbez la oaspetele meu, care acum rămăsese într-o lenjerie care era categoric extravagantă, o pereche de bikini a

căror elasticitate era pusă vizibil la încercare. Bine, încă o surpriză. Am mai văzut o singură dată lenjeria lui Eric — ceea ce era deja o dată în plus față de ce-mi propusesem — și purta boxeri de mătase. Bărbații își schimbă stilul chiar așa?

Neglijent și fără să facă vreun comentariu, vampirul își înfășură din nou corpul cel alb în pătură. Hm. Acum eram convinsă că nu era el însuși așa cum nici o altă dovadă nu m-ar fi putut convinge. Eric era, la peste un metru optzeci, absolut magnific (chiar dacă era alb ca marmura) și știa și el asta.

Am arătat cu degetul spre unul din scaunele cu spătar de lângă masa din bucătărie. Ascultător, l-a tras și s-a așezat. M-am lăsat pe vine ca să pun vasul pe podea și, cu grijă, i-am luat unul dintre picioarele sale mari și l-am pus în apă. Eric gemu când căldura îi atinse pielea. Cred că, chiar și un vampir, putea simți contrastul. Am scos o cârpă curată de sub chiuvetă și niște săpun lichid și i-am spălat picioarele. Nu m-am grăbit, pentru că încercam să mă gândesc ce să fac în continuare.

— Erai afară noaptea, remarcă, încercând să facă puțină conversație.

— Veneam de la muncă, așa cum îți poți da seama după hainele mele.

Purtam uniforma de iarnă, un tricou alb, cu decolteu bărcuță, pe care era brodat Merlotte's Bar în dreptul sânului stâng și o pereche de pantaloni negri.

— Femeile nu ar trebui să umble singure după lăsarea întunericului, spuse dezaprobator.

— Serios?!

— Femeile riscă mai mult decât bărbații să fie victimele unui atac, așa că ar trebui să fie mai protejate...

— N-o lua ad litteram. Voiam să spun că sunt de acord cu tine. Vinzi castraveți grădinarului. Nu vreau să muncesc atât de târziu noaptea.

— Atunci de ce o faci?

— Am nevoie de bani, am spus, ștergându-mă pe mâini și scoțând bancnotele din buzunar și punându-le pe masă, în timp ce mă gândeam la asta. Trebuie să întrețin casa, mașina mea e veche și trebuie sa plătesc taxe și asigurări. Ca toată lumea, am adăugat, ca să nu creadă că mă văitam nejustificat.

Detestam să mă vait de sărăcie, dar el întrebase.

— Nu e nici un bărbat în familia ta?

Din când în când, și vampirii își arată vârsta.

— Am un frate. Nu-mi pot aminti dacă l-ai întâlnit vreodată pe Jason.

Pe piciorul stâng avea o tăietură care arăta mai rău decât celelalte. Am mai pus niște apă fierbinte în vas ca să o încălzească pe cea dinăuntru. Apoi, am încercat să scot tot noroiul din rană. S-a tras înapoi când am trecut prosopul peste marginea rănii. Tăieturile și zgârieturile mai mici păreau să se estompeze chiar în timp ce priveam. Vechiul boiler porni chiar în spatele meu, cu un sunet familiar, oarecum liniștitor.

— Fratele tău îți dă voie să muncești?

Am încercat să-mi imaginez fața lui Jason când îi voi spune că mă așteptam să mă întrețină pentru tot restul vieții pentru că eram femeie și nu ar trebui să lucrez în afara casei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Eric.

Am privit în sus, la fața lui, încruntându-mă.

— Jason are propriile lui probleme.

Cum ar fi egoismul cronic și alergatul după fuste.

Am dat vasul cu apă la o parte și i-am șters picioarele lui Eric cu un prosop. Acest vampir avea acum picioare curate. Mai degrabă înțepenită, m-am ridicat în picioare. Mă durea spatele. Mă dureau picioarele.

— Ascultă, cred că ar fi mai bine să o sun pe Pam. Ea va ști probabil ce se întâmplă cu tine.

— Pam?

Era ca și cum m-aș fi aflat în preajma unui copil de doi ani extrem de enervant.

— Adjuncta ta.

Îmi era clar că era pe cale să-mi pună o nouă întrebare. Am ridicat mâna.

— Oprește-te. Lasă-mă să o sun și să aflu ce se întâmplă.

— Dar dacă s-a întors împotriva mea?

— Atunci trebuie să știm, și asta cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Am pus mâna pe vechiul telefon care era pe peretele bucătăriei chiar la capătul blatului. Un scaun înalt se afla chiar sub el. Bunica mea stătea

întotdeauna pe scaun, cu un caiet și un creion la îndemână, când avea una dintre lungile ei conversații telefonice. Îmi era dor de ea în fiecare zi. Dar, în acest moment, nu era loc pentru durere în emoțiile mele, nici măcar pentru nostalgie. Am căutat în micuța mea agendă numărul de la Fangtasia, barul vampirilor din Shreveport, care reprezenta pentru Eric principalul său venit și îi servea drept bază de operații, care înțelesesem că erau destul de întinse ca arie. Nu știam cât de întinse sau care erau aceste alte activități aducătoare de venit, și nici nu țineam în mod special să aflu.

Am văzut în ziarul din Shreveport că și Fangtasia plănuise o mare petrecere în această seară — „Începeți anul cu o mușcătură" — așa că știam că va fi cineva acolo. În timp ce telefonul suna, am deschis frigiderul și am scos o sticlă de sânge pentru Eric. Am băgat-o la microunde și am potrivit ceasul. În acest timp, el îmi urmărea fiecare mișcare cu o privire temătoare.

— Fangtasia, spuse o voce bărbătească, cu un accent puternic.

— Chow?

— Da, cu ce vă pot ajuta?

Își amintise, într-o clipită, că trebuia să răspundă la telefon ca un vampir sexy.

— Sunt Sookie.

— Oh, spuse cu o voce mult mai naturală. Auzi, la mulți ani, Sook, da' suntem cam ocupați pe aici.

— Căutați pe cineva?

A urmat o tăcere lungă, plină de semnificații.

— Stai o clipă, spuse, apoi nu am mai auzit nimic.

— Sunt Pam, am auzit atunci vocea acesteia.

Ridicase receptorul atât de încet, încât am tresărit când i-am auzit vocea.

— Mai aveți stăpân?

Nu știam cât de mult puteam spune la telefon. Voiam să știu dacă ea era cea care-l adusese pe Eric în starea asta sau dacă încă îi mai era loială.

— Da, spuse cu hotărâre, înțelegând ce voiam să știu. Suntem... avem ceva probleme.

M-am gândit la ce-mi spunea până când am fost sigură că am citit printre rânduri. Pam îmi spunea că încă îi mai era loială lui Eric și că supușii lui Eric erau atacați sau treceau printr-o criză.

Am spus:

— E aici.

Pam aprecia concizia.

— E în viață?

— Îhî.

— Probleme?

— Mentale.

O pauză *lungă*, de data aceasta.

— E un pericol pentru tine?

Nu că lui Pam i-ar fi păsat vreun pic dacă Eric se hotăra să mă scurgă de sânge, dar cred că se întreba dacă îi voi oferi adăpost.

— Nu cred că este un pericol în acest moment, am spus. Mi se pare că are o problemă cu memoria.

— Urăsc vrăjitoarele. Oamenii au avut o idee înțeleaptă când le-au ars pe rug.

Din moment ce aceiași oameni care au ars vrăjitoarele ar fi fost încântați să înfigă un țăruș în pieptul vampirilor, mi s-a părut o remarcă amuzantă — dar nu prea mult, ținând cont de oră. Am uitat imediat despre ce vorbea. Am căscat.

— Vom veni mâine-noapte, spuse în cele din urmă. Poți să-l ții la tine astăzi? Răsăritul e în mai puțin de patru ore. Ai un loc sigur?

— Da, dar să fiți aici la căderea serii, m-ai auzit? Nu vreau să mai fiu implicată în rahatul vostru de vampiri.

În mod normal, nu vorbesc atât de urât; dar cum spuneam, era sfârșitul unei nopți foarte lungi.

— Vom fi acolo.

Am închis în același timp. Eric mă privea fără să clipească, cu ochii lui albaștri. Părul îi era o încâlceală îngrozitoare de bucle blonde. Părul său avea exact aceeași culoare cu al meu, și eu am ochi albaștri, dar aici se opresc toate asemănările.

M-am gândit să-i pieptăn părul, dar eram prea obosită.

— OK, iată cum facem, i-am spus. Rămâi aici restul nopții și mâine, iar apoi Pam și restul vor veni să te ia mâine-noapte și să-ți spună ce s-a întâmplat.

— Nu vei lăsa pe nimeni să intre? întrebă.

Am observat că terminase sângele și că nu mai părea la fel de tensionat, ceea ce era o ușurare.

— Eric, voi face tot ce-mi stă în putință ca să fii în siguranță, am spus, destul de sinceră.

Mi-am frecat fața cu mâinile. Mai aveam puțin și adormeam în picioare.

— Hai, am spus, luându-l de mână.

Apucând pătura cu cealaltă mână, mă urmă de-a lungul holului, un uriaș alb ca zăpada în lenjerie minusculă, roșie.

Casa mea a fost extinsă de-a lungul anilor, dar nu a fost niciodată mai mult decât o modestă casă de la țară. Încă un etaj îi fusese adăugat la începutul secolului, astfel încât sus găseai două dormitoare și un pod mansardat, dar rareori urcam acolo. Țineam etajul închis, ca să fac economie de electricitate. Sunt două dormitoare jos, pe cel mai mic l-am folosit până când a murit bunica mea, iar vizavi de el era unul mai mare, al ei. M-am mutat în cel mai mare după moartea ei. Dar groapa-ascunzătoare pe care Bill o construise se afla în dormitorul mai mic. L-am condus pe Eric înăuntru, am aprins lumina, și m-am asigurat că jaluzelele erau trase și la fel și perdelele. Apoi am deschis ușa dulapului, am scos ce era înăuntru și am dat la o parte bucata de covor care acoperea podeaua, descoperind astfel trapa. Dedesubt se afla un spațiu în care nu pătrundea lumina, construit de Bill cu câteva luni în urmă, astfel încât să poată rămâne la mine peste zi sau să-l folosească drept ascunzătoare dacă propria lui casă nu era sigură. Lui Bill îi plăcea să aibă o vizuină, și eram sigură că avea și altele de care nu

știam. Dacă aș fi fost vampir (Doamne ferește), eu aș fi avut.

A trebuit să-mi scot din cap gândurile la Bill în timp ce-i arătam reticentului meu oaspete cum să închidă trapa deasupra lui și că bucata de covor se va așeza la locul ei.

— Când mă voi trezi, voi pune lucrurile înapoi în dulap ca să pară totul normal, l-am asigurat zâmbindu-i încurajator.

— Trebuie să intru acum? întrebă.

Eric cerându-mi aprobarea, chiar că lumea se întorsese cu susul în jos.

— Nu, am spus încercând să par ca și cum mi-ar fi păsat.

Singurul lucru la care mă puteam gândi era patul meu.

— Nu trebuie. Ai grijă să intri înainte de răsăritul soarelui. Nu prea poți rata asta, nu-i așa? Adică, nu poți să adormi și să te trezești după ce răsare soarele?

Se gândi câteva minute și clătină din cap.

— Nu, spuse. Știu că nu se poate întâmpla. Pot rămâne în cameră cu tine?

Oh, Doamne, *privirea de cățeluș*. De la un vampir în vârstă, care cândva fusese un viking de peste un metru optzeci. Era prea mult. Nu aveam suficientă energie ca să râd, așa că am chicotit trist și i-am spus:

— Hai, cu o voce la fel de moale ca și picioarele.

Am stins lumina din acea cameră, am traversat holul și am aprins lumina din propria mea cameră, galben cu alb și curată și caldă și am dat la o parte cuvertura și pătura și cearșaful. În timp ce Eric stătea oropsit într-un fotoliu de cealaltă parte a patului, mi-am scos pantofii și șosetele, am luat o cămașă de noapte dintr-un sertar și m-am retras în baie. Am ieșit în zece minute, spălată pe ochi și pe dinți, și îmbrăcată cu o cămașă de noapte din flanel, de culoare crem, cu floricele albastre. Panglicile îi erau destrămate, iar volanul de la poale nu mai arăta chiar atât de bine, dar mă simțeam grozav în ea. După ce am stins luminile, mi-am dat seama că părul îmi era încă prins în coadă, așa cum îl purtam de obicei, așa că am scos elasticul care-l ținea și am scuturat capul ca să-l eliberez. Chiar și pielea capului părea să se relaxeze și am oftat cu încântare.

În timp ce mă urcam în pat, musafirul meu nepoftit făcu același lucru. Îi spusesem oare că se poate culca în pat cu mine? În timp ce mă cuibăream sub cearșafurile moi și sub pătură și cuvertură, mă gândeam că asta e, dacă Eric avea planuri referitoare la mine, eram prea obosită ca să-mi pese.

— Femeie?

— Hm?

— Cum te cheamă?

— Sookie. Sookie Stackhouse.

— Mulțumesc, Sookie.

— Cu plăcere, Eric.

Pentru că părea atât de pierdut — Eric, cel pe care-l cunoșteam eu nu făcuse niciodată altceva decât să presupună că ceilalți trebuie să-l servească — am pipăit cuverturile ca să-i găsesc mâna. Când am găsit-o, mi-am strecurat mâna în ea. Palma lui era întoarsă ca să o primească pe a mea, iar degetele lui le-au cuprins pe ale mele.

Și, deși nu aș fi crezut că era posibil să adorm ținându-mă de mână cu un vampir, exact asta am făcut.

M-AM TREZIT ÎNCET. În timp ce zăceam cuibărită sub pături, întinzând din când în când câte o mână sau un picior, mi-am amintit treptat întâmplările fantastice ale nopții trecute.

Ei bine, Eric nu era în pat cu mine acum, aşa că presupuneam că era cuibărit în siguranță în vizuina sa. Am traversat holul. Aşa cum am promis, am pus lucrurile înapoi în dulap ca să-l fac să arate normal. Ceasul îmi arăta că era prânzul, iar afară strălucea soarele, chiar dacă aerul era rece. De Crăciun, Jason îmi oferise un termometru care citea temperatura afară şi mi-o arăta pe un ecran digital în interior. Mi-l şi instalase. Acum ştiam două lucruri: era prânzul şi afară era un grad.

În bucătărie, vasul cu apă în care-i spălasem picioarele lui Eric încă mai zăcea pe podea. În

timp ce-l puneam în chiuvetă, am văzut că între timp clătise sticla în care fusese sângele artificial. Trebuia să iau mai mult, să am la îndemână când se va trezi, deoarece nu-ți dorești un vampir flămând în casă, și ar fi politicos să am și pentru Pam sau oricine altcineva venea din Shreveport. Îmi vor explica ce s-a întâmplat sau poate nu. Îl vor lua pe Eric, își vor rezolva orice probleme ar fi avut de înfruntat în comunitatea vampirilor din Shreveport, și eu voi fi lăsată în pace. Sau nu.

Merlotte's era închis de Anul Nou până la ora patru după-amiază. De Anul Nou și în ziua de după, de serviciu erau Charlsie, Danielle și fata cea nouă, din moment ce noi ceilalți munciserăm de Revelion. Așadar, aveam două zile întregi libere... și cel puțin una dintre ele trebuia să o petrec singură acasă cu un vampir deranjat mintal. Viața nu se arăta prea roz.

Am băut două căni de cafea, am pus pantalonii lui Eric în mașina de spălat, am citit dintr-un roman de dragoste, o vreme, am studiat noul meu calendar „Un cuvânt pe zi", un cadou de Crăciun de la Arlene. Primul meu cuvânt pentru Anul Nou era „exsangvinare". Asta nu era probabil de bun augur.

Jason a trecut pe la mine puțin după ora patru, zburând pe aleea mea cu camioneta sa neagră cu flăcări roz și violet pe laterale. Până să vină el, făcusem duș și mă îmbrăcasem, dar părul îmi era încă ud. L-am dat cu un spray ca să se descurce mai ușor și-l pieptănam încet, stând în

fața căminului. Am pornit televizorul și l-am lăsat la un meci de fotbal ca să am ceva la care să mă uit în timp ce mă pieptănam, dar am lăsat sonorul încet. Mă gândeam la situația neplăcută în care se afla Eric, în timp ce mă bucuram de căldura plăcută a focului pe spatele meu.

Nu folosisem prea mult șemineul în ultimii câțiva ani, căci o încărcătură de lemne era scumpă, dar Jason tăiase câțiva copaci care căzuseră anul trecut în timpul unei furtuni. Eram aprovizionată și mă bucuram de foc.

Fratele meu urcă cu pași apăsați treptele verandei și bătu de formă la ușă înainte să intre. Ca și mine, a crescut mai mult în această casă. Ne-am mutat la bunica atunci când părinții noștri au murit, iar ea a închiriat casa lor până ce Jason a declarat că era gata să trăiască pe cont propriu, când a împlinit douăzeci de ani. Acum, Jason avea douăzeci și opt și era șeful de echipă de la întreținerea drumurilor comunale. Asta era o ascensiune rapidă pentru un băiat din zonă fără prea multă educație și mă gândeam că era suficient pentru el până acum o lună sau două, când a început să se poarte ciudat.

— Grozav, spuse văzând focul.

Se așeză în fața lui să-și încălzească mâinile, în același timp oprind căldura să mai ajungă la mine.

— La ce oră ai ajuns aseară acasă? spuse peste umăr.

— Cred că am ajuns în pat pe la trei.

— Ce crezi despre fata cu care eram?

— Cred că ar fi mai bine să nu mai ieşi cu ea.

Nu asta spera să audă. Se uită rapid în lateral, pentru ca privirea lui să o întâlnească pe a mea.

— Ce ai scos de la ea? întrebă cu o voce preocupată.

Fratele meu ştie că sunt telepată, dar nu va discuta niciodată despre acest subiect cu mine, sau cu oricine altcineva. L-am văzut certându-se cu un bărbat care mă acuzase că sunt anormală, dar ştie că sunt diferită. Ca toţi ceilalţi, de altfel. Doar că preferă să nu o creadă, sau cred că gândurile *lor* nu le pot citi, doar pe ale altora. Dumnezeu mi-e martor că încerc să mă port şi să vorbesc ca şi cum n-aş primi un potop de idei şi emoţii şi regrete şi acuzaţii, dar uneori mai am scăpări.

— Nu e genul tău, am spus privind focul.

— Sigur nu e vampir, protestă.

— Nu, vampir nu e.

— Atunci?

Mă privi războinic.

— Jason, când vampirii au ieşit la lumină — când după atâta vreme în care am crezut că sunt doar o legendă înfricoşătoare, am aflat că sunt reali — nu te-ai gândit că mai sunt şi alte personaje reale?

Fratele meu se luptă cu acest concept un minut. Ştiu (pentru că-l puteam „auzi") că Jason încerca să nege cu încăpăţânare această idee şi să-mi spună femeie nebună, dar nu putea.

— Ştii sigur, spuse.

De fapt nu era o întrebare.

M-am asigurat că mă privește în ochi și am încuviințat cu seriozitate.

— Oh, la naiba, spuse dezgustat. Chiar îmi plăcea fata asta și era o adevărată pisică sălbatică.

— Serios? am întrebat înmărmurită că se transformase în fața lui când nu era lună plină. N-ai pățit nimic, nu-i așa?

În secunda următoare, m-am muștruluit singură pentru prostie. Bineînțeles că n-o făcuse.

M-a privit o secundă, înainte să izbucnească în râs.

— Sookie, ești o persoană ciudată! Arătai ca și cum ai fi crezut că putea cu adevărat să...

Chipul i-a înghețat. Puteam să simt cum ideea făcea o gaură în balonul protector pe care majoritatea oamenilor îl creează în jurul creierului lor, balon care reprezintă percepții și idei care nu intră în conflict cu așteptările lor de fiecare zi. Jason se așeză cu greutate în balansoarul bunicii.

— Mi-aș fi dorit să nu știu asta, spuse cu voce pierdută.

— Se prea poate ca nu asta să fie ce se întâmplă cu ea — chestia cu pisica — dar, crede-mă, ceva se întâmplă.

Îi luă cam un minut ca fața să capete o expresie mai familiară, dar în cele din urmă se întâmplă. Comportament tipic pentru Jason: dacă nu putea face nimic în legătură cu ceea ce tocmai aflase, refuza să se mai gândească la acel subiect.

— Auzi, ai văzut-o pe partenera lui Hoyt de seara trecută? După ce au plecat din bar, Hoyt a

rămas înțepenit într-un șanț spre Arcadia și au trebuit să meargă pe jos trei kilometri ca să ajungă la un telefon, deoarece a uitat să-și încarce mobilul.

— Nu se poate! am exclamat încurajator și cu chef de bârfă. Și avea ditamai tocurile!

Echilibrul lui Jason era refăcut. Mi-a mai spus bârfe din oraș vreme de câteva minute, a acceptat cola pe care i-am oferit-o și m-a întrebat dacă am nevoie de ceva din oraș.

— Da, am.

Mă gândisem în timp ce vorbea. Majoritatea veștilor sale le auzisem noaptea trecută, din alte creiere, în momentele când nu mă protejasem.

— Ah, spuse prefăcându-se înspăimântat. Ce am mai făcut acum?

— Am nevoie de zece sticle de sânge sintetic și haine pentru un bărbat solid, am spus și l-am surprins din nou.

Bietul Jason merita o soră certăreață și prostuță, care să-i ofere nepoți și nepoate care să-l strige „unchiule Jase" și pe care să-i țină pe genunchi. În loc de asta, s-a ales cu mine.

— Cât de mare e bărbatul și unde e?

— Are cam un metru nouăzeci și doi, nouăzeci și patru, și doarme, am spus. Cred că are optzeci și șase în talie și are picioare lungi și umeri lați.

Mi-am spus că trebuie să verific eticheta cu mărimea de pe blugii lui Eric, care erau încă în uscătorul de pe veranda din spate.

— Ce fel de haine?

— Haine de lucru.

— E cineva cunoscut?

— Eu, spuse o voce mult mai profundă.

Jason se răsuci ca și cum s-ar fi așteptat la un atac, ceea ce demonstra că instinctele sale nu erau atât de rele până la urmă. Dar Eric arăta la fel de puțin amenințător pe cât putea arăta un vampir de talia sa. Și fusese inspirat să-și pună halatul maro pe care-l lăsasem în dormitorul mic. Era cel pe care-l păstram aici pentru Bill și mi-a creat un sentiment dureros să-l văd pe altcineva. Dar trebuia să fiu practică; Eric nu se putea plimba în bikini roșii — sau cel puțin nu când era și Jason în casă.

Jason se holbă la Eric și-mi aruncă o privire șocată.

— Ăsta e noul tău bărbat, Sookie? Nu se poate spune că pierzi vremea.

Nu știa dacă trebuia să fie admirativ sau indignat. Jason încă nu realizase că Eric era mort. E uimitor pentru mine cum o groază de oameni nu-și dau seama decât după câteva minute.

— Și trebuie să-i aduc haine?

— Da. Cămașa i s-a rupt aseară, iar blugii săi sunt încă murdari.

— Nu ai de gând să ne faci cunoștință?

Am tras adânc aer în piept. Ar fi fost mult mai bine dacă Jason nu l-ar fi văzut pe Eric.

— Mai bine nu, am spus.

Amândoi au fost supărați de comentariul meu. Jason se vedea că fusese rănit, iar vampirul ofensat.

— Eric, spuse şi-i întinse mâna lui Jason.

— Jason Stackhouse, fratele acestei doamne nepoliticoase, spuse Jason.

Îşi strânseră mâinile, iar eu am simţit că voiam să le sucesc gâturile.

— Bănuiesc că există un motiv pentru care voi doi nu vă puteţi duce să-i cumpăraţi haine, spuse Jason.

— Există un motiv bun, am răspuns, şi alte încă douăzeci de motive pentru care ar trebui să uiţi că l-ai văzut vreodată pe tipul ăsta.

— Eşti în pericol? mă întrebă Jason direct.

— Nu încă, am zis.

— Dacă din cauza ta sora mea păţeşte ceva, o să ai o mulţime de necazuri, îl anunţă Jason pe Eric, vampirul.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva, spuse Eric. Dar din moment ce eşti atât de direct cu mine, voi fi şi eu la fel cu tine. Cred că ar trebui să o întreţii şi ar trebui să o iei la tine acasă, ca să fie mai protejată.

Jason rămase din nou cu gura căscată, iar eu a trebuit să mi-o acopăr pe a mea ca să nu râd în hohote. Era chiar mai distractiv decât îmi imaginasem.

— Zece sticle de sânge şi un schimb de haine? mă întrebă Jason, şi mi-am dat seama după vocea lui că îşi dăduse, în sfârşit, seama de faptul că Eric era vampir.

— Exact. Sânge găseşti la magazinul de băuturi. Iar hainele la Wal-Mart.

Eric este mai degrabă genul care preferă blugi și tricou, adică exact ce-mi puteam permite, oricum.

— Oh, și are nevoie și de pantofi.

Jason se așeză lângă Eric și-și puse piciorul paralel cu cel al vampirului. Fluieră, ceea ce-l făcu pe Eric să tresară.

— Trăiești pe picior mare, comentă Jason și-mi aruncă o privire. E adevărată vechea zicală?

I-am zâmbit. Încerca să mai înveselească atmosfera.

— Poate nu mă crezi, dar nu știu.

— Cam greu de înghițit asta, dar... Ei, am plecat, spuse Jason salutându-l cu o înclinare a capului pe Eric.

În câteva secunde, i-am auzit camionul luând viteză în curba de pe alee, prin pădurea întunecată. Noaptea învăluise totul.

— Îmi pare rău că am apărut în timp ce el era aici, făcu Eric o tentativă. Cred că nu voiai să-l întâlnesc.

Se apropie de foc și păru să se bucure de căldura lui, așa cum făcusem și eu.

— Nu e vorba că mi-e rușine că ești aici, i-am zis. Dar am sentimentul că ai o grămadă de necazuri și nu-l vreau și pe fratele meu târât în ele.

— Este singurul tău frate?

— Da. Și părinții mei sunt morți, la fel și bunica mea. El este tot ce am, cu excepția unei verișoare care se droghează de ani de zile. Bănuiesc că e irecuperabilă.

— Nu mai fi tristă, spuse ca și cum nu s-ar fi putut abține.

— Sunt bine, am răspuns, străduindu-mă să nu-mi tremure vocea.

— Ai băut din sângele meu, zise.

Aoleo. Am rămas nemișcată.

— Nu aș fi fost în stare să spun ce simți dacă nu ai fi băut din sângele meu, explică el. Suntem sau am fost iubiți?

Era un fel drăguț de a pune problema. Eric era de obicei destul de direct când venea vorba despre sex.

— Nu, am răspuns prompt, și spuneam adevărul, chiar dacă eram chiar la limita lui.

Am fost întrerupți la timp, slavă cerului. Nu sunt măritată. Am momente de slăbiciune. El arată fabulos. Ce pot spune?

Dar mă privea intens și am simțit cum mă înroșesc.

— Ăsta nu e halatul fratelui tău.

Oh, la naiba! M-am uitat fix la foc, ca și cum acesta ar fi trebuit să-mi dea un răspuns.

— Al cui e atunci?

— Al lui Bill, am spus.

Asta fusese o întrebare ușoară.

— E iubitul tău?

Am încuviințat.

— Era, am recunoscut cinstit.

— E prietenul meu?

M-am gândit ce să-i răspund.

— Ei bine, nu chiar. Trăiește în districtul în care tu ești șerif. În Districtul 5.

Mi-am reluat pieptănatul și am constatat că părul se uscase. Se electrizase și se lipea de perie. Am zâmbit la reflexia mea în oglinda de deasupra șemineului. Îl puteam vedea și pe Eric acolo. Nu am nici cea mai vagă idee de unde a pornit povestea că vampirii nu pot fi văzuți în oglindă. Cu siguranță puteam să-l văd pe Eric în toată splendoarea lui, căci era atât de înalt și nu-și înfășurase prea strâns halatul... Am închis ochii.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat Eric îngrijorat.

De mai mult autocontrol.

— Sunt bine, am spus încercând să nu scrâșnesc din dinți. Prietenii tăi vor sosi curând. Blugii sunt în uscător și sper că Jason se va întoarce repede cu ceva haine.

— Prietenii mei?

— Vampirii care lucrează pentru tine. Cred că Pam intră la capitolul prieteni. Despre Chow nu știu ce să zic.

— Sookie, unde lucrez eu? Cine e Pam?

Asta era cu adevărat o conversație dificilă. Am încercat să-i explic lui Eric despre poziția pe care o ocupa, despre faptul că deținea Fangtasia, despre celelalte afaceri pe care le avea, dar, sincer, nu eram suficient de informată pentru a-i zugrăvi tabloul complet.

— Nu știi prea multe despre ce fac eu, a remarcat pe bună dreptate.

— Păi, merg la Fangtasia când mă duce Bill, iar el mă duce când ai tu nevoie să mă pui să fac tot felul de lucruri.

Proastă, proastă!

— Cum te pot determina să faci tot felul de lucruri? Pot împrumuta peria? mă întrebă Eric.

I-am aruncat o privire. Părea preocupat şi gânditor.

— Sigur, am spus, hotărându-mă să ignor prima întrebare.

I-am întins peria. A început să-şi perie părul, făcând toţi muşchii pieptului să danseze. *Oh, Doamne. Poate ar trebui să intru din nou sub duş şi să dau drumul la apă rece?*

Am năvălit în dormitor şi am luat un elastic de păr şi mi-am adunat părul în cea mai strânsă coadă pe care am reuşit vreodată să o fac, chiar în creştetul capului. Am folosit cealaltă perie pe care o aveam ca să o aranjez şi am verificat că este chiar în creştet întorcând capul într-o parte şi în cealaltă.

— Eşti încordată, a spus Eric din pragul uşii. Scuze, scuze, a continuat grăbit.

M-am uitat la el, suspicioasă, dar părea sincer. Dacă ar fi fost el însuşi, Eric ar fi râs. Dar, la naiba dacă nu-mi lipsea vechiul Eric. Măcar ştiai la ce să te aştepţi de la el.

Am auzit o bătaie în uşa din faţă.

— Rămâi aici, am spus.

Părea destul de îngrijorat şi s-a aşezat pe un scaun din colţul încăperii, ca un băiat cuminte.

M-am bucurat că strânsesem cu o seară înainte hainele împrăștiate prin cameră. M-am îndreptat prin sufragerie spre ușa din față, sperând să nu mai am parte de alte surprize.

— Cine este? am întrebat lipindu-mi urechea de ușă.

— Noi suntem, răspunse Pam.

Am început să apăs pe clanță, m-am oprit, mi-am amintit că oricum nu puteau intra și am deschis ușa.

Pam are părul blond, drept, și este la fel de albă ca o petală de magnolie. În afară de asta, arată ca o tânără casnică din suburbii, care are o slujbă cu jumătate de normă la grădiniță.

Deși nu cred că și-ar dori cineva vreodată ca Pam să aibă grijă de ţânci, nu am văzut-o niciodată făcând ceva din cale afară de crud sau de rău. Dar este absolut convinsă că vampirii sunt mai buni decât oamenii, și este foarte directă și nu se împiedică de cuvinte. Eram sigură că dacă Pam ar fi crezut că vreo acțiune dură era necesară pentru binele ei, ar fi făcut-o fără mustrări de conștiință. Părea să fie un adjunct excelent și nu peste măsură de ambițios. Dacă își dorea să aibă propria ei sferă de influență, își ascundea cu mare grijă dorința.

Chow era de cu totul alt soi. Nu vreau să-l cunosc pe Chow mai bine decât îl cunosc deja. Nu am încredere în el și nu m-am simțit niciodată confortabil în preajma lui. Chow este un vampir de origine asiatică, cu o constituție

mică, dar puternic, cu părul lung și negru. Nu are mai mult de un metru șaptezeci înălțime, dar fiecare centimetru de piele vizibilă (cu excepția feței) este acoperit cu niște tatuaje complicate, care par o adevărată pictură pe piele. Pam spune că sunt tatuaje yakuza. În unele seri, Chow lucrează la Fangtasia pe post de barman, iar în altele stă pur și simplu pe acolo și lasă clienții să se apropie de el. (De fapt, acesta este adevăratul scop al barurilor pentru vampiri, să-i lase pe oamenii obișnuiți să se simtă ca și cum ar face ceva periculos doar pentru că stau în aceeași cameră cu un neviu în carne și oase. Este o afacere foarte profitabilă, mi-a explicat Bill.)

Pam purta un pulover crem pufos și pantaloni maro-aurii, iar Chow era în ținuta lui obișnuită: vestă și pantaloni largi. Rareori purta cămașă, astfel încât clienții de la Fangtasia să se poată bucura din plin de arta care-i împodobea corpul.

L-am strigat pe Eric, iar acesta a intrat încet în cameră. Era vizibil precaut.

— Eric, spuse Pam când îl văzu.

În vocea ei se simțea ușurarea.

— Ești bine?

Ochii săi îl cercetau temători. Nu făcu o reverență, ci un fel de plecăciune adâncă a capului.

— Stăpâne, spuse Chow și se înclină.

Am încercat să nu exagerez interpretând ceea ce văzusem și auzisem, dar am bănuit că saluturile diferite însemnau relații diferite între cei trei.

Eric părea nesigur.

— Vă cunosc, spuse încercând ca vorbele sale să sune mai degrabă a afirmație decât a întrebare.

Ceilalți doi vampiri schimbară o privire rapidă.

— Lucrăm pentru tine, spuse Pam. Îți datorăm loialitate.

Am început să mă îndrept către ușa camerei, pentru că eram sigură că își doreau să vorbească despre lucruri secrete de-ale vampirilor. Iar dacă era ceva ce nu-mi doream să aflu, astea erau și mai multe secrete.

— Te rog, nu pleca, mi se adresă Eric.

Vocea îi era înspăimântată. Am înghețat și m-am uitat peste umăr. Pam și Chow se holbau la mine peste umerii lui Eric, fiecare cu o altă expresie. A lui Pam era aproape amuzată, în timp ce a lui Chow era în mod evident dezaprobatoare.

Am încercat să nu privesc în ochii lui Eric, ca să-l pot părăsi fără mustrări de conștiință, dar pur și simplu nu am reușit. Nu voia să fie lăsat singur cu cei doi aghiotanți. Am oftat adânc, umflându-mi obrajii. Of, *la naiba*! M-am târât înapoi lângă Eric, uitându-mă cu dușmănie la Pam în tot acest timp.

Se auzi din nou ciocănind la ușă, iar Pam și Chow reacționară dramatic. Într-o secundă, amândoi erau gata de luptă, iar vampirii aflați în această stare sunt teribil de înspăimântători. Le ies colții, mâinile li se arcuiesc ca niște gheare, iar corpurile le sunt în alertă. Aerul pare să vibreze în jurul lor.

— Da? am spus fără să deschid ușa.

Trebuia să-mi instalez un vizor.

— Sunt fratele tău, spuse Jason răstit.

Nici nu știa ce norocos era că nu intrase pur și simplu.

Ceva îl făcea pe Jason să fie într-o dispoziție agresivă și mă întrebam dacă nu era cineva cu el. Aproape că am deschis ușa. Dar am ezitat. În cele din urmă, simțindu-mă ca un trădător, m-am întors către Pam. I-am arătat în tăcere ușa din spate, făcând un gest care să sugereze închiderea și deschiderea ei, ca să nu se poată înșela asupra a ceea ce voiam să-i comunic. Am făcut cu degetul un cerc în aer — *ocolește casa, Pam* — și i-am arătat ușa din față.

Pam încuviință cu o mișcare a capului și alergă pe hol spre spatele casei. Nu-i puteam auzi pașii pe podea. Uimitor.

Eric se îndepărtă de ușă. Chow se așeză în fața lui. Am aprobat. Exact asta se presupunea că trebuie să facă un subordonat.

În mai puțin de un minut, l-am auzit pe Jason urlând de la vreo jumătate de metru. Am sărit de lângă ușă, surprinsă.

Pam zise:

— Deschide!

Am deschis larg ușa ca să-l văd pe Jason blocat în brațele Pamelei. Îl ținea în aer fără nici un efort, deși el se agita cu sălbăticie cât de tare putea, Dumnezeu să-l aibă în pază.

— Ești singur, am spus, cu un puternic sentiment de ușurare.

— Bineînțeles, ce dracu'! De ce ai asmuțit-o pe mine? Lasă-mă jos!

— Pam, este fratele meu, am zis. Te rog, lasă-l jos.

Pam îl lăsă jos pe Jason, iar acesta se întoarse să se uite la ea.

— Auzi, femeie! Nu te furișezi așa în spatele unui bărbat. Ai noroc că nu te-am pocnit în cap!

Pam părea din nou amuzată și până și Jason părea jenat. Avu tactul să zâmbească.

— Cred că ar fi, de fapt, destul de greu, spuse el ridicând sacoșele pe care le scăpase.

Pam îl ajută.

— Ce baftă că am sângele în sticle mari de plastic, comentă. Altfel, această doamnă încântătoare ar răbda de foame.

Îi zâmbi cu subînțeles lui Pam. Jason iubește femeile. Cu Pam, Jason era într-o situație care-l depășea cu mult, dar nu avea bunul-simț să-și dea seama.

— Mulțumesc. Acum trebuie să pleci, am spus brusc.

I-am luat sacoșele de plastic din mâini. El și Pam se priveau încă în ochi. Își exercita farmecul asupra lui.

— Pam, i-am atras tăios atenția. Pam, este fratele meu.

— Știu, spuse calm. Jason, ai ceva să ne spui?

Uitasem că Jason avea un ton ca și cum nu s-ar mai fi putut abține atunci când ajunsese la ușă.

— Da, spuse, luându-și cu mare greutate ochii de la femeia-vampir.

Dar, când privi către mine, îl zări pe Chow și pupilele i se dilatară. Cel puțin avea suficient bun-simț să se teamă de Chow.

— Sookie? E totul în ordine? întrebă.

Făcu un pas în cameră și am putut vedea cum adrenalina de la spaima pe care i-o provocase Pam începuse să se calmeze.

— Da. Totul e în regulă. Sunt doar prieteni de-ai lui Eric, care au venit să vadă ce se întâmplă cu el.

— Atunci mai bine s-ar duce să dea jos afișele alea cu „căutat”.

Asta atrase atenția tuturor. Lui Jason îi plăcu.

— Sunt afișe la Wal-Mart și la Grabbit Kwik și la Bottle Barn și cam peste tot prin oraș. Pe toate scrie același lucru: „L-ați văzut pe acest bărbat?” și continuă explicând că el a fost răpit, iar prietenii lui sunt foarte îngrijorați, și că oferă cui poate spune cu certitudine că l-a văzut o recompensă de cincizeci de mii de dolari.

Nu pricepusem prea bine, încă mă mai întrebam *Ce?*, când Pam puse punctul pe i.

— Speră să-l localizeze și să pună mâna pe el, îi spuse lui Chow. O să funcționeze.

— Trebuie să rezolvăm problema, spuse, arătând cu capul către Jason.

— Să nu vă atingeți de fratele meu, am spus.

M-am așezat între Jason și Chow, iar palmele mă mâncau de nevoia unui țăruș sau a unui

ciocan sau a orice cu care l-aş fi putut împiedica pe acest vampir să-l atingă pe Jason.

Pam şi Chow se uitară la mine brusc. Nu mi se păru la fel de flatant pe cât i se păruse lui Jason. Mie mi se părea mortal. Jason deschise gura să vorbească — puteam simţi cum creşte în el furia, şi impulsul de a-i înfrunta — dar mâna mea se închise peste încheietura lui, iar el mârâi, în timp ce-i ziceam:

— Să nu scoţi o vorbă.

Printr-un miracol, chiar nu scoase nici una. Părea să simtă că evenimentele se îndreptau mult prea rapid într-o direcţie periculoasă.

— Va trebui să mă omorâţi şi pe mine, am spus.

Chow ridică din umeri.

— Mare scofală.

Pam nu comentă. Dacă trebuia să aleagă între a susţine interesele vampirilor şi a fi prietena mea... ei bine, cred că trebuia să anulăm petrecerea în pijamale, tocmai când mă gândeam că pot să-i împletesc părul.

— Despre ce e vorba? întrebă Eric.

Vocea lui era considerabil mai fermă.

— Explică-mi, Pam.

Trecu un minut până ce lucrurile se echilibrară. Apoi, Pam se întoarse către Eric şi poate era uşurată că nu trebuia să mă omoare chiar atunci.

— Sookie şi bărbatul ăsta, fratele ei, te-au văzut, explică ea. Sunt oameni. Au nevoie de bani. Te vor preda vrăjitoarelor.

— Ce vrăjitoare? întrebarăm și eu și Jason în același timp.

— Mulțumesc, Eric, pentru rahatul în care ne-ai băgat, mormăi nedrept Jason. Și ai putea să-mi dai drumul la mână, Sookie. Ești mai puternică decât pari.

Eram mai puternică decât ar fi trebuit pentru că băusem sânge de vampir — cel mai recent al lui Eric. Efectul durează cam trei săptămâni, poate mai mult. Știam asta din experiențele anterioare.

Din nefericire, avusesem nevoie de acest surplus de putere într-un anume moment al vieții mele. Sângele îmi fusese donat atunci când eram grav rănită dar trebuia să continui, chiar de vampirul care era acum înfășurat în halatul de baie al fostului meu prieten.

— Jason, am spus cu voce scăzută — ca și cum vampirii nu m-ar fi putut auzi — ai grijă cum te porți.

Asta era cea mai clară modalitate de a-i spune lui Jason să dea și el o dată în viață dovadă de inteligență. Era prea încântat să meargă pe muchie de cuțit.

Foarte încet și cu multă atenție, ca și cum în cameră s-ar fi aflat un leu scăpat din cușcă, Jason și cu mine ne-am așezat pe canapeaua cea veche de lângă șemineu. Asta a mai detensionat puțin situația. După o scurtă ezitare, Eric se așeză pe podea și se lipi de picioarele mele. Pam se așeză pe marginea unui fotoliu, cel mai aproape de șemineu, dar Chow preferă să rămână în picioare

(la ceea ce am calculat eu a fi o distanță de doi pași) aproape de Jason. Atmosfera deveni mai puțin tensionată, deși nu se putea numi cu nici un chip relaxată — totuși, era o îmbunătățire față de situația de acum câteva clipe.

— Fratele tău trebuie să rămână și să audă asta, zise Pam. Nu contează cât de mult vrei tu ca el să nu afle. E necesar să știe de ce nu trebuie să încerce să câștige acei bani.

Jason și cu mine dădurăm aprobator din cap. Stai, aș putea! Aș putea să le spun tuturor că invitația lor în casa mea era anulată și la naiba, ar șterge-o pe ușă cât de repede ar putea. M-am trezit zâmbind. Să anulezi o invitație era extrem de satisfăcător. O mai făcusem odată; îi trimisesem pe Bill și pe Eric rapid afară din sufrageria mea, și m-am simțit atât de bine, încât am anulat invitația pentru fiecare vampir pe care-l cunoșteam. Pe măsură ce mă gândeam mai bine, am simțit cum îmi pălește zâmbetul.

Dacă dădeam ascultare acestui impuls, trebuia să rămân în casă în fiecare noapte pentru tot restul vieții mele, pentru că se vor întoarce la apus în ziua următoare și în cealaltă și așa mai departe, până când vor pune mâna pe mine, pentru că îl aveam pe șeful lor. M-am uitat la Chow. Îmi venea să dau vina pentru întreaga situație doar pe el.

— Acum câteva nopți, am auzit, la Fangtasia, explică Pam pentru Jason, că a venit în Shreveport un grup de vrăjitoare. Ne-a spus o ființă umană,

una care-l vrea pe Chow. Nu știa de ce suntem atât de interesați de această informație.

Nu era ceva care să mi se pară foarte amenințător. Jason ridică din umeri.

— Și? întrebă. La naiba, doar sunteți cu toții vampiri. Ce vă poate face o gașcă de fete îmbrăcate în negru?

— Vrăjitoarele adevărate pot face multe lucruri vampirilor, spuse Pam cu o vizibilă jenă. Fetele în negru la care te gândești doar se prefac. Vrăjitoarele și vrăjitorii adevărați pot fi femei sau bărbați de toate vârstele. Sunt formidabili, cu adevărat puternici. Controlează forțe magice, iar însăși existența noastră își are rădăcinile în magie. Grupul ăsta pare a avea ceva...

Făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— În plus? sugeră serviabil Jason.

— Ceva în plus, fu Pam de acord. Nu am descoperit ce-i face atât de puternici.

— Care-i scopul venirii lor la Shreveport?

— Bună întrebare, aprobă Chow. O întrebare mult mai bună.

M-am încruntat la el. Nu aveam nevoie de nenorocita lui de aprobare.

— Voiau, vor, să pună mâna pe afacerea lui Eric, spuse Pam. Vrăjitoarele vor bani la fel de mult ca oricine altcineva și și-au imaginat că fie pot pune mâna pe afacere, fie îl conving pe Eric să plătească pentru a fi lăsat în pace.

— Bani pentru protecție. Este un concept familiar pentru cineva care se uită la televizor.

Dar cum vă pot obliga să faceți ceva? Voi sunteți atât de puternici.

— Nici nu ai idee câte probleme pot apărea într-o afacere dacă vrăjitoarele vor o bucată din ea. Când ne-am întâlnit prima dată cu conducătorii lor — o pereche, frate și soră — ne-au explicat. Hallow a spus foarte clar că ne poate blestema munca, poate strica băuturile și poate determina clienții să cadă pe ringul de dans și să ne dea în judecată, ca să nu mai pomenim de problemele cu instalațiile sanitare.

Pam făcu un gest de dezgust cu mâinile.

— Ar transforma fiecare seară într-un coșmar, iar veniturile noastre ar scădea drastic, poate chiar într-atât încât Fangtasia nu ar mai avea nici o valoare.

Jason și cu mine ne aruncarăm priviri precaute. Bineînțeles că vampirii erau activi mai ales în domeniul barurilor, din moment ce erau cele mai lucrative noaptea, iar ei erau treji atunci. Se implicaseră în curățătorii de noapte, restaurante de noapte, cinematografe de noapte... dar barurile erau cele mai rentabile. Dacă Fangtasia se închidea, finanțele lui Eric s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Așadar, vor bani de protecție, spuse Jason.

Se uitase la trilogia *Nașul* de vreo cincizeci de ori. M-am gândit să-l întreb dacă vrea să doarmă cu peștii, dar Chow părea agitat, așa că m-am abținut. Amândoi eram doar la un degețel distanță de o moarte neplăcută, iar eu știam că nu

era vremea de glume, mai ales de unele prea apropiate de realitate.

— Şi cum a ajuns Eric să alerge pe şosea, în mijlocul nopţii, fără cămaşă sau pantaloni? am întrebat, gândindu-mă că venise timpul să ajungem la lucrurile esenţiale.

Cei doi subordonaţi avură un schimb lung de priviri. M-am uitat în jos la Eric, lipit de picioarele mele. Părea să fie la fel de interesat de răspuns ca şi noi. Mâna sa îmi cuprinsese cu fermitate glezna. M-am simţit ca o vestă de salvare uriaşă.

Chow se hotărî să preia rolul povestitorului.

— Le-am spus că vom discuta despre ameninţarea lor. Dar noaptea trecută când am ajuns la muncă, una dintre vrăjitoarele mai mici ne aştepta la Fangtasia cu o altă propunere. Păru să nu se simtă prea confortabil. În timpul întâlnirii iniţiale, şefa adunării de vrăjitoare, Hallow, a decis că e atrasă sexual de Eric. O astfel de împerechere este foarte prost văzută printre vrăjitoare, înţelegi, din moment ce noi suntem morţi, iar vrăjitoria este ceva atât de... organic.

Chow scuipă cuvântul ca şi cum ar fi fost vorba despre ceva lipit pe talpa pantofului lui.

— Bineînţeles, majoritatea vrăjitoarelor nu ar face ceea ce încearcă această adunare. Aici e vorba de oameni mai atraşi de putere decât de religia din spatele ei.

Era interesant, dar eu voiam să aud restul poveştii. La fel îşi dorea şi Jason, care făcu din

mână un semn de „treci peste asta". Scuturându-se ca și cum s-ar fi trezit din gândurile în care era cufundat, Chow continuă.

— Această vrăjitoare-șefă, această Hallow, i-a spus lui Eric, prin intermediul subordonatei ei, că dacă va petrece cu ea șapte nopți, îi va cere doar o cincime din afacere, în loc de jumătate.

— Înseamnă că ți-ai creat deja o reputație, îi spuse fratele meu lui Eric, cu o voce plină de venerație sinceră.

Eric nu reușise pe de-a-ntregul să-și ascundă expresia de încântare. Era bucuros să audă că era considerat un Casanova. Era o mică diferență în felul în care s-a uitat în sus la mine în momentul următor, iar eu am avut un sentimentul îngrozitor că urma să se întâmple ceva inevitabil — ca atunci când vezi că mașina ta o ia la vale (deși ești sigur că ai lăsat-o parcată bine) și știi că nu ai cum să o prinzi și să o oprești, indiferent cât de mult îți dorești. Mașina aceea va fi distrusă.

— Deși unii dintre noi au considerat că ar fi înțelept să accepte, stăpânul nostru a refuzat cu încăpățânare, spuse Chow, aruncându-i „stăpânului nostru" o privire care numai iubitoare nu era. Iar stăpânul nostru a ales să o refuze într-o manieră atât de insultătoare, încât Hallow l-a blestemat.

Eric păru rușinat.

— De ce naiba ai refuza o astfel de afacere? întrebă Jason, sincer mirat.

— Nu-mi amintesc, răspunse Eric, mutându-se milimetric mai aproape de picioarele mele.

Mai aproape de atât nu avea unde să se ducă. Părea relaxat, dar ştiam că nu e. Puteam să-i simt tensiunea din corp.

— Nu mi-am ştiut nici numele până când femeia asta, Sookie, nu mi l-a spus.

— Şi cum ai ajuns pe câmp?

— Nici asta nu ştiu.

— Pur şi simplu a dispărut de unde era, spuse Pam. Stăteam în birou cu tânăra vrăjitoare, iar Chow şi cu mine ne certam cu Eric pe tema refuzului lui. Iar apoi, parcă s-a evaporat...

— Ţi-a picat fisa, Eric? am întrebat.

M-am surprins întinzându-mă să-i mângâi părul, cum aş fi făcut cu un câine care s-ar fi aciuat pe lângă mine.

Vampirul păru uimit. Deşi engleza lui Eric era excelentă, din când în când câte o expresie îl lua pe nepregătite.

— Îţi aminteşti ceva despre asta? am spus mai direct. Ai ceva amintiri legate de subiect?

— M-am născut în momentul în care alergam pe drum în frig şi întuneric, spuse. Până când m-ai luat tu, eram vid.

Spus în felul acesta, suna îngrozitor.

— Pur şi simplu nu are sens, am zis. Aşa ceva nu se întâmplă din senin, fără nici un avertisment.

Pam nu păru ofensată, dar Chow se străduia să aibă o astfel de expresie.

— Voi doi aţi făcut ceva, nu-i aşa? Aţi făcut tâmpenii. Ce aţi făcut?

Eric îmi cuprinsese picioarele cu ambele mâini, așa că eram țintuită pe loc. Mi-am înfrânat o tresărire de spaimă. Era doar nesigur.

— Chow a avut o izbucnire de furie față de vrăjitoare, spuse Pam după o pauză semnificativă.

Am închis ochii. Chiar și Jason părea să înțeleagă ce spunea Pam, căci pupilele i se dilataseră. Eric își întoarse fața spre mine, ca să-și frece obrazul de piciorul meu. Mă întrebam de ce face asta.

— Și în momentul în care a fost atacată, Eric a dispărut? am întrebat.

Pam dădu din cap afirmativ.

— Așadar, era un fel de capcană vrăjită.

— Aparent, spuse Chow. Deși nu am mai auzit niciodată de așa ceva și nu pot fi făcut responsabil pentru ce s-a întâmplat.

Privirea lui mă provoca să-l contrazic.

M-am întors către Jason și mi-am dat ochii peste cap. Să mă ocup de gafa lui Chow nu era treaba mea. Eram destul de sigură că dacă întreaga poveste ar fi fost spusă reginei din Louisiana, superiorul lui Eric, ea i-ar fi spus vreo două lui Chow în legătură cu incidentul.

Se lăsă tăcerea, apoi Jason se decise să mai pună niște paie pe foc.

— Ați fost la Merlotte's, nu-i așa? îi întrebă pe vampiri. Unde lucrează Sookie?

Eric ridică din umeri; nu-și amintea. Pam spuse:

— Eu am fost, nu și Eric.

Se uită la mine, așteptând confirmarea, iar după ce m-am gândit puțin, am aprobat.

— Așadar, nimeni nu îl va asocia automat pe Eric cu Sookie.

Jason lăsă să-i scape această observație ca din întâmplare, dar părea foarte încântat și aproape mândru.

— Nu, spuse Pam încet. Poate că nu.

Era clar că era ceva care trebuia să mă îngrijoreze, dar încă nu reușeam să-mi dau seama ce e.

— Așadar, sunteți acoperiți pe teritoriul Bon Temps, continuă Jason. Mă îndoiesc că l-a văzut cineva noaptea trecută, cu excepția lui Sookie, și la naiba dacă știu cum a ajuns taman pe drumul ăla.

Fratele meu pusese din nou punctul pe i. Funcționa la capacitate maximă în seara asta.

— Dar o groază de oameni de aici merg la Shreveport, la barul ăsta, Fangtasia. Chiar și eu am fost, spuse Jason.

Asta era o noutate pentru mine și i-am aruncat o privire pe sub sprâncene. Ridică din umeri și păru doar puțin încurcat.

— Deci, ce se va întâmpla atunci când cineva va încerca să ceară banii? Când va suna la numărul de pe afiș?

Chow decise să ia parte din nou la conversație.

— Bineînțeles că „prietenul apropiat" care va răspunde va veni imediat să vorbească direct cu informatorul. Dacă acesta îl poate convinge pe „prietenul apropiat" că l-a văzut pe Eric după ce nenorocita de vrăjitoare l-a blestemat,

vrăjitoarele vor începe să-l caute într-o anumită zonă. Cu siguranță îl vor găsi. Vor încerca să intre în contact și cu vrăjitoarele locale, ca să le implice și pe ele.

— Nu sunt vrăjitoare în Bon Temps, spuse Jason, părând uimit că Chow putea să sugereze așa ceva.

Iată-l din nou pe fratele meu făcând presupuneri.

— Oh, pot să pun pariu că sunt, am zis. De ce n-ar fi? Îți amintești ce ți-am spus?

Deși eu mă gândisem la vârcolaci și teriantropi atunci când îl avertizasem că pe lume există lucruri pe care n-ar vrea să le vadă.

Bietul meu frate fusese supraîncărcat cu informație în seara asta.

— De ce n-ar fi? repeta încet. Cine ar putea fi?

— Femei, bărbați, răspunse Pam, scuturându-și mâinile, ca și cum am fi vorbit de cine știe ce dăunători. Sunt la fel ca mulți alții care au o viață secretă — majoritatea sunt chiar drăguți, aproape inofensivi.

Dar tonul lui Pam nu era chiar convingător când spunea asta.

— Dar cei răi tind să-i influențeze pe cei buni.

— Oricum, spuse Chow, holbându-se gânditor la Pam, acesta este un loc atât de izolat, încât este foarte posibil să existe câteva vrăjitoare în zonă. Nu toate fac parte din grupuri, iar să determine o vrăjitoare independentă să coopereze va fi foarte dificil pentru Hallow și acoliții săi.

— De ce nu pot vrăjitoarele din Shreveport să facă o vrajă ca să-l găsească pe Eric? am întrebat.

— Nu pot găsi nimic care să-i aparțină pentru a arunca o astfel de vrajă, zise Pam și părea să știe ce spune. Nu pot intra în ascunzătoarea lui pentru a găsi păr sau haine care să-i poarte mirosul și nici nu este vreo persoană prin preajmă care să fi băut din sângele lui Eric.

— În afară de asta, adăugă Chow, legănându-se de pe un picior pe celălalt, după părerea mea, pentru că suntem morți, astfel de lucruri nu vor funcționa ca să facă o vrajă.

Ochii lui Pam prinseră privirea lui Chow. Iar își împărtășeau idei, iar mie nu-mi plăcea. Eric, cauza acestui schimb de mesaje, se uita de la unul la celălalt. Chiar și mie mi se părea că nu are nici o idee despre ce e vorba.

Pam se întoarse către mine.

— Eric ar trebui să rămână aici unde este. A-l deplasa înseamnă a-l expune unui pericol și mai mare. Dacă el nu ne mai stă în drum și se află în siguranță, putem lua măsuri împotriva vrăjitoarelor.

— Ne pregătim de luptă, bombăni Jason în urechea mea, încă influențat de *Nașul*.

Acum că Pam o spusese cu voce tare, mi-era clar de ce ar fi trebuit să mă îngrijorez când Jason scosese în evidență cât de puțin probabil era să-l asocieze cineva pe Eric cu mine. Nimeni nu ar fi crezut că un vampir care avea rangul și puterea lui Eric ar fi fost lăsat lângă o chelneriță umană.

Musafirul meu amnezic părea uluit. M-am aplecat spre el, am cedat puțin impulsului de a-i mângâia părul, apoi mi-am pus mâinile peste urechile lui. Mi-a permis să fac asta, ba chiar și-a pus propriile mâini peste ale mele. Voiam să pretind că nu poate auzi ce aveam de gând să spun.

— Chow, Pam, asta este cea mai proastă idee din toate timpurile. Să vă explic de ce.

Cu greu puteam spune cuvintele pe cât de repede și de accentuat îmi doream.

— Cum credeți că-l voi putea apăra? Știți cum se va termina asta! O să iau bătaie. Sau poate chiar o să fiu omorâtă.

Pam și Chow îmi aruncară amândoi aceeași privire lipsită de expresie. Ar fi putut la fel de bine să spună:

— Ce vrei de fapt?

— Dacă sora mea va face asta, interveni Jason, ignorându-mă complet, merită să fie plătită pentru așa ceva.

Urmă ceva ce ar putea fi descris drept o tăcere apăsătoare. L-am privit cu uimire.

Simultan, Pam și Chow aprobară.

— Cel puțin la fel de mult cât ar primi un informator care ar suna la numărul de pe afiș, zise Jason, mutându-și ochii săi albaștri de la o față palidă la alta. Cincizeci de mii.

— Jason!

Mi-am regăsit într-un final vocea, apoi am apăsat și mai tare mâinile peste urechile lui Eric.

Eram rușinată și umilită, fără să reușesc să-mi dau seama exact de ce. În primul rând, Jason se ocupa de treburile mele de parcă ar fi fost propriile afaceri.

— Zece, zise Chow.

— Patruzeci și cinci, contraofertă Jason.

— Douăzeci.

— Treizeci și cinci.

— S-a făcut.

— Sookie, îți aduc pușca mea, concluzionă Jason.

— CUM S-A AJUNS LA ASTA? am întrebat focul, după ce au plecat toți.

Toți, cu excepția uriașului vampir viking pe care se presupunea că trebuie să-l apăr.

Stăteam pe covor în fața focului. Abia aruncasem în el o bucată de lemn, iar flăcările erau cu adevărat plăcute. Aveam nevoie să mă gândesc la ceva plăcut și confortabil.

Am văzut un picior mare și gol cu coada ochiului. Eric se aplecă și se așeză lângă mine, în fața căminului.

— Cred că asta s-a întâmplat pentru că ai un frate lacom și ești genul de femeie care ar opri mașina pentru mine, chiar dacă este înspăimântată, spuse clar Eric.

— Ce simți, apropo de toate astea?

Nu i-aş fi pus niciodată lui Eric cel în toate mințile această întrebare, dar părea atât de diferit; poate nu mai era la fel de jalnic de îngrozit ca și noaptea trecută, dar încă era foarte non-Eric.

— Adică... parcă ai fi un pachet pus la păstrare într-un dulap, eu fiind dulapul.

— Mă bucur că îi sperii suficient ca să aibă grijă de mine.

— Hm, am spus inteligent.

Nu era răspunsul pe care-l aşteptasem.

— Probabil că sunt o persoană înspăimântătoare când sunt eu însumi. Sau inspir atât de multă loialitate datorită faptelor mele bune și manierelor blânde?

Am chicotit.

— M-am gândit eu că nu-i așa.

— Ești în regulă, am spus cu încredere, deși, dacă mă gândeam mai bine, Eric nu părea să aibă nevoie de încredere.

Oricum, acum eram responsabilă pentru el.

— Nu ți-au înghețat picioarele?

— Nu, răspunse.

Dar acum treaba mea era să am grijă de Eric, care părea să *nu* aibă nevoie de asta. Și eram plătită cu o sumă uimitoare ca să fac doar asta, mi-am reamintit cu fermitate. Am luat pătura veche de pe canapea și i-am înfășurat picioarele în carouri verzi, albastre și galbene. M-am prăbușit pe covor alături de el.

— Este de-a dreptul hidoasă pătura asta, remarcă Eric.

— Exact asta spunea și Bill.

M-am răsucit pe burtă și m-am surprins zâmbind.

— Unde-i Bill?

— E în Peru.

— Ți-a spus că pleacă?

— Da.

— Trebuie să presupun că relația ta cu el nu mai e la fel de bună?

Era o modalitate drăguță de a spune lucrurilor pe nume.

— Am fost despărțiți. Începe să pară că definitiv, am spus cu voce slabă.

Acum, era și el pe burtă lângă mine, sprijinit în coate, ca să putem vorbi. Era puțin mai aproape decât m-aș fi simțit eu confortabil, dar nu voiam să fac prea mare caz de asta, trăgându-mă într-o parte. Se răsuci pe jumătate ca să pună pătura peste amândoi.

— Povestește-mi despre el, zise Eric pe neașteptate.

Prinsese puțină culoare, pentru că și el, alături de Pam și Chow, băuse un pahar de SângeAdevărat înainte ca vampirii să plece.

— Îl știi pe Bill, i-am spus. A lucrat pentru tine o bucată de vreme. Cred că nu-ți amintești, dar Bill, ei bine, este genul relaxat și calm și cu adevărat protector, și nu pare să se gândească la anumite lucruri.

Nu mă gândisem niciodată că, dintre toți oamenii, tocmai cu Eric îmi voi analiza relația cu Bill.

— Te iubește?

Am oftat, iar ochii mi s-au umezit, așa cum se întâmpla deseori când mă gândeam la Bill — Plângăcioasa Willa[1], asta eram eu.

— El spune că da, am mormăit tristă. Dar, când tipa asta vampir a luat cumva legătura cu el, a fugit imediat. Din câte știam eu, îi trimisese un e-mail. Avusese o relație cu ea înainte, și s-a dovedit că ea era, nu știu cum le spuneți voi, cea care-l transformase în vampir. Așa că Bill s-a întors la ea. El zice că a trebuit să o facă. Apoi a descoperit — m-am uitat la Eric ridicând din sprâncene cu subînțeles, iar acesta părea fascinat — că încerca să-l atragă într-o parte încă și mai întunecată.

— Poftim?

— Încerca să-l atragă de partea unui alt grup de vampiri în Mississippi ca să le dea baza de date electronică pe care o realizase pentru oamenii tăi, vampirii din Louisiana, am spus, simplificând puțin de dragul conciziei.

— Și ce s-a întâmplat?

Era aproape la fel de amuzant ca o discuție cu Arlene. Poate chiar mai amuzant, pentru că ei nu putusem să-i spun niciodată toată povestea.

— Lorena, ăsta e numele ei, l-a torturat, am zis, iar ochii lui Eric s-au mărit. Poți să crezi așa ceva? Că a putut să tortureze pe cineva cu care a

---

[1] Personaj din thrillerul *Carnival of Souls (Carnavalul sufletelor)*.

făcut dragoste? Pe cineva alături de care a trăit niște ani?

Eric clătină din cap neîncrezător.

— Oricum, mi-ai spus să mă duc la Jackson și să-l găsesc, iar eu am adunat indicii la acel club unde vin numai supra.

Eric clătină aprobator din cap. Evident, nu trebuia să-i explic că supra însemna ființe supranaturale.

— Numele real este Josephine's, dar vârcolacii îl numesc Clubul Morților. Mi-ai spus să mă duc acolo cu un vârcolac foarte drăguț care-ți datora o mare favoare și am stat la el acasă.

Încă mai visam cu ochii deschiși la Alcide Herveaux.

— Dar am sfârșit prin a fi bătută destul de rău, am concis. Rănită rău, ca întotdeauna.

— Cum?

— Poți să crezi sau nu, dar am fost înjunghiată cu un țăruș.

Eric păru impresionat, așa cum era și cazul.

— Ai o cicatrice?

— Da, deși...

M-am oprit brusc. Dădea toate semnele că era nerăbdător să audă ce aveam de spus.

— Ce?

— Ai adus unul din vampirii din Jackson să se ocupe de rană, ca să supraviețuiesc... apoi mi-ai dat sânge ca să mă vindec repede și să-l pot căuta pe Bill pe lumină.

Amintirea momentului când Eric mi-a dat să beau din sângele lui, mi-a făcut obrajii să se

înroșească, și puteam doar să sper că Eric va pune roșeața din obrajii mei pe seama căldurii focului.

— Și l-ai salvat pe Bill? zise, abandonând acest subiect sensibil.

— Da, l-am salvat, am zis cu mândrie. I-am salvat fundul.

M-am răsucit pe spate și m-am uitat în sus la el. Phii, era drăguț să ai pe cineva cu care să poți sta de vorbă. Mi-am ridicat tricoul și m-am aplecat puțin într-o parte ca să-i arăt lui Eric cicatricea, iar el păru impresionat. Atinse cicatricea lucioasă cu vârful unui deget și clătină din cap. Mi-am aranjat hainele.

— Și ce s-a întâmplat cu tipa-vampir? întrebă.

M-am uitat la el cu suspiciune, dar nu părea să se distreze pe seama mea.

— Ei bine, am răspuns, hm, de fapt, am cam... A intrat în timp ce-l dezlegam pe Bill și m-a atacat și eu am cam... omorât-o.

Eric se uită fix la mine. Nu-i puteam interpreta expresia.

— Ai mai omorât pe cineva înainte?

— Bineînțeles că nu! am spus plină de indignare. Am rănit un tip care încerca să mă omoare, dar n-a murit. Nu, eu sunt o *ființă umană*. Nu am nevoie să omor pe cineva ca să trăiesc.

— Dar oamenii omoară mereu alți oameni. Și nici măcar nu au nevoie să-i mănânce sau să le bea sângele.

— Nu *toți* oamenii.

— Destul de adevărat, zise. Noi, vampirii, suntem toți criminali.

— Dar, într-un fel, sunteți ca leii.

Eric păru mirat.

— Leii? șopti.

— Leii omoară toți diverse chestii.

Pe moment, această idee păru a fi inspirată.

— Voi sunteți prădători, ca leii și păsările de pradă. Dar voi folosiți ceea ce ucideți. Voi trebuie să omorâți ca să aveți ce mânca.

— Schepsisul în toată treaba asta este că noi arătăm aproape ca voi. Și am fost ca voi. Și vă putem iubi, la fel cum vă putem mânca. Cu greu ai putea spune că leul vrea să mângâie antilopa.

Brusc, în aer se simți ceva ce nu mai fusese acolo. M-am simțit ca o antilopă care era urmărită de un leu cu comportament deviant.

M-am simțit mult mai bine când aveam grijă de o victimă îngrozită.

— Eric, am spus, precautä, știi că ești oaspetele meu aici. Și știi că, dacă îți spun să pleci, ceea ce voi face dacă nu ești cinstit cu mine, vei sta afară, în mijlocul câmpului, într-un halat de baie care e prea scurt pentru tine.

— Am spus ceva care să te facă să nu te simți confortabil?

Era (aparent) chinuit de remușcări, în ochii săi albaștri citindu-se sinceritatea.

— Îmi pare rău. Încercam să continui firul gândurilor tale. Mai ai cumva niște SângeAdevărat? Ce haine mi-a adus Jason? Fratele tău este un tip foarte deștept.

Nu păru sută la sută admirativ când spuse asta. Nu l-am blamat. Deșteptăciunea lui Jason îl costa

treizeci și cinci de mii de dolari. M-am ridicat să iau punga de la Wal-Mart, sperând că lui Eric îi vor plăcea tricoul cu Louisiana Tech[1] și blugii ieftini.

M-am dus la culcare în jur de miezul nopții, lăsându-l pe Eric absorbit de casetele mele cu prima parte din *Buffy, spaima vampirilor* (deși bine-venit, acesta era un cadou amuzant de la Tara). Lui Eric serialul i se păru tare, mai ales felul în care capetele vampirilor se schimbau atunci când aveau chef de sânge. Din când în când, râsul lui Eric se auzea până în camera mea. Dar nu mă deranja. Mi se părea liniștitor să mai aud pe cineva în casă.

Mi-a luat ceva mai mult decât de obicei până să adorm, pentru că mă gândeam la lucrurile care se întâmplaseră în ziua aceea. Eric era într-un fel de program de protecție a martorilor, iar eu îi ofeream o casă sigură. Nimeni pe lumea asta, mă rog, cu excepția lui Jason, Pam și Chow, nu știa în acest moment unde era exact șeriful Districtului 5.

Adică, urcându-se în patul meu.

Nu am vrut să deschid ochii și să mă cert cu el. Eram chiar la limita dintre somn și trezire. Când se urcase la mine în pat noaptea trecută, Eric fusese atât de speriat încât avusesem un sentiment aproape matern, simțindu-mă bine să-l țin de mână ca să-l liniștesc. În seara asta, nu mi se mai părea la fel de nevinovat să-l am în pat cu mine.

---

[1] Universitatea tehnică din Louisiana.

— Ți-e frig? l-am întrebat, în timp ce se cuibărea lângă mine.

Murmură ceva drept răspuns.

Eram întinsă pe spate și stăteam atât de comod, încât nici măcar nu mă puteam gândi la posibilitatea de a mă mișca. El stătea pe o parte, cu fața la mine, și-și puse mâna peste mijlocul meu. Dar nu se mai apropie nici măcar un centimetru și se relaxă complet. După un moment de tensiune, m-am relaxat și eu, și atunci am fost ca moartă pentru toți.

Următorul lucru de care-mi amintesc este că se făcuse dimineață și suna telefonul. Bineînțeles că eram singură în pat, iar prin ușa deschisă a dormitorului puteam vedea pe hol până în dormitorul mic. Ușa dulapului era deschisă, așa cum probabil o lăsase el, la răsărit, când a trebuit să coboare în ascunzătoarea în care lumina nu pătrundea.

Era soare și mai cald astăzi, în jur de cinci, poate chiar zece grade. M-am simțit mult mai veselă decât fusesem cu o zi înainte, în același moment. Acum știam ce se întâmpla sau, mai degrabă, știam într-o oarecare măsură ce am de făcut, cum vor decurge următoarele zile. Sau credeam că știu. Când am răspuns la telefon, mi-am dat seama că mă înșelasem.

— Unde e fratele tău? urlă Shirley Hennessey, șeful lui Jason.

Ai fi putut crede că un bărbat care se numește Shirley este simpatic, asta doar până dădeai nas în

nas cu personajul, moment în care te decideai că e mai bine să-ți ții glumele pentru tine.

— De unde să știu eu? am răspuns logic. Probabil că a rămas să doarmă la vreo tipă.

Shirley, pe care toată lumea îl știa drept Catfish[1], nu mai sunase niciodată până atunci ca să dea de urma lui Jason. De fapt, aș fi fost mirată dacă ar fi sunat vreodată, undeva. Unul din lucrurile la care Jason se pricepea era să apară la timp la muncă și măcar să-și facă de lucru până când se termina ziua. De fapt, Jason era foarte bun la slujba pe care o avea, și pe care eu nu am înțeles-o niciodată pe de-a-ntregul. Se pare că slujba asta presupunea să-și parcheze mașina sa caraghioasă în fața direcției de drumuri comunale, să se urce într-o altă camionetă cu sigla direcției de drumuri a regiunii Renard și să se învârtă prin zonă spunându-le diverselor echipe ce să facă. Se pare că presupunea și să se dea jos din mașină, ca să stea în picioare lângă alți bărbați care se uitau fix în găurile de pe drum și de pe marginea lui.

Catfish fusese luat pe nepregătite de sinceritatea mea.

— Sookie, nu ar trebui să spui așa ceva, zise, destul de șocat la gândul că o femeie singură admitea că știe că fratele ei nu e virgin.

— Vrei să spui că Jason nu a venit la muncă? Ai sunat la el acasă?

---

[1] Specie de somn.

— Da și da, zise Catfish, care în anumite privințe nu era prost deloc. L-am trimis și pe Dago acasă la el.

Dago (oamenii din echipa de drumuri trebuiau să fie „botezați" cu câte un nume) era Antonio Guglielmi, al cărui drum mai departe de Louisiana fusese în Mississippi. Eram sigură că același lucru se putea spune și despre părinții și poate chiar despre bunicii lui, deși despre aceștia umblă vorba că au fost o dată la Branson ca să vadă un spectacol.

— Camioneta lui era acolo?

Începeam să am o presimțire neplăcută.

— Da, zise Catfish. Era parcată în fața casei, cu cheile în contact. Ușa era larg deschisă.

— Ușa de la casă sau cea de la camionetă?

— Poftim?

— De care ușă vorbești? Care era deschisă?

— Oh, cea a camionetei.

— Asta-i de rău, Catfish, am spus, semnale de alarmă răsunându-mi încontinuu în minte.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Aseară. A trecut pe la mine să mă viziteze, și a plecat pe la... să vedem... trebuie să fi fost vreo nouă și jumătate, zece.

— Era cu cineva?

— Nu.

Nu adusese pe nimeni cu el, așa că ce spuneam era pe jumătate adevărat.

— Crezi că ar trebui să-l sun pe șerif? mă întrebă Catfish.

Mi-am trecut o mână peste față. Nu eram încă pregătită pentru asta, indiferent cât de gravă părea situația.

— Hai să-l mai așteptăm o oră, am sugerat. Dacă într-o oră nu a apărut la muncă, anunță-mă. Cred că eu trebuie să vorbesc cu șeriful, dacă se ajunge la asta.

Am închis după ce Catfish a repetat de mai multe ori ceea ce spusese, doar pentru că detesta să închidă și să-și facă din nou griji. Nu, nu puteam citi gândurile la telefon, dar puteam citi asta în vocea lui. Îl știam pe Catfish Hennessey de mulți ani. Fusese un prieten al tatălui meu.

Am luat telefonul fără fir cu mine în baie, cât am făcut un duș ca să mă trezesc. Nu mi-am spălat părul, în eventualitatea că ar fi trebuit să plec imediat. M-am îmbrăcat, mi-am făcut niște cafea și mi-am împletit părul într-o coadă. Cât am făcut treburile astea m-am gândit, lucru destul de dificil pentru mine, dacă trebuie să stau liniștită.

Ca rezultat, am ajuns la următoarele scenarii.

Unu. (Ăsta era favoritul meu.) Undeva pe drumul dintre casa mea și a lui, fratele meu a întâlnit o femeie, de care s-a îndrăgostit atât de repede și de tare încât și-a abandonat toate tabieturile și a uitat cu totul de muncă. În această clipă, erau undeva în pat, prinși într-o partidă grozavă de sex.

Doi. Vrăjitoarele, sau ce naiba erau, aflaseră cumva că Jason știa unde se află Eric și-l răpiseră

ca să scoată informația de la el. (Mi-am făcut o notă mentală să aflu mai multe despre vrăjitoare.) Cât de mult putea păstra Jason secretul despre locul în care se afla Eric? Fratele meu o avea o groază de tupeu, dar este un tip curajos — sau, mai corect spus, un tip încăpățânat. Nu ar divulga secretul prea ușor. Poate o vrăjitoare ar reuși să-i facă farmece ca să-l determine să vorbească? Dacă vrăjitoarele au pus mâna pe el, ar putea fi deja mort, căci era cu ele de ore bune. Și dacă el vorbea, eu aș putea fi în pericol, iar Eric nu ar avea nici o șansă. Ar putea apărea în orice minut, din moment ce vrăjitoarele nu au probleme cu lumina. Eric era ca și mort în timpul zilei, complet lipsit de apărare. Ăsta era categoric cel mai rău scenariu.

Trei. Jason s-a întors în Shreveport cu Pam și Chow. Poate că se deciseseră să-i dea un avans pe loc, sau poate că Jason se hotărâse să viziteze Fangtasia, pentru că era un local de noapte popular. Odată ajuns acolo, ar fi putut fi sedus de vreo femeie-vampir și ar fi putut rămâne cu ea toată noaptea, din moment ce Jason semăna foarte bine cu Eric, în sensul că nici o femeie nu-i putea rezista. Dacă ea i-ar fi băut ceva mai mult sânge, Jason ar fi putut să doarmă mai mult. Cred că, de fapt, al treilea scenariu era o variație a primului.

Dacă Pam și Chow știau unde era Jason și nu telefonaseră înainte să se ascundă la răsărit, eram cu adevărat furioasă. Instinctul mă îndemna să iau toporul și să mă apuc să cioplesc niște țăruși.

Apoi mi-am amintit ceea ce mă străduiam atât de mult să uit: cum m-am simțit când țărușul a pătruns în corpul Lorenei, expresia de pe chipul ei atunci când a realizat că foarte, foarte lunga ei viață se terminase. Am respins acest gând cât de tare puteam. Nu poți omorî pe cineva (chiar dacă este un vampir rău), fără ca asta să te afecteze mai devreme sau mai târziu: sau cel puțin n-o puteai face dacă nu erai un sociopat absolut, ceea ce nu era cazul meu.

Lorena m-ar fi omorât fără să clipească. De fapt, s-ar fi bucurat cu adevărat. Dar ea era un vampir, iar Bill nu obosea niciodată să-mi spună că vampirii sunt diferiți; că, deși își păstrau aparența umană (mai mult sau mai puțin), funcțiile lor interne și personalitatea lor sufereau schimbări radicale. Credeam asta și luasem de bune avertismentele sale, sau măcar o parte a lor. Problema era că arătau atât de umani, era foarte ușor să le atribui reacții și sentimente umane.

Cel mai frustrant era că Chow și Pam nu se trezeau până la lăsarea întunericului, și că nu știam pe cine sau ce aș fi putut trezi dacă sunam la Fangtasia în timpul zilei. Nu credeam că vreunul dintre cei doi trăia la club pe timpul zilei. Avusesem impresia că Pam și Chow împărțeau o casă sau... un mausoleu... undeva în Shreveport.

Eram aproape sigură că angajați umani veneau la club în timpul zilei să se ocupe de curățenie, dar bineînțeles un om nu ar fi vrut (nu ar fi putut) să-mi spună ceva despre afacerile vampirilor. Din

câte puteam chiar eu depune mărturie, oamenii care munceau pentru vampiri învățau rapid să-și țină gura.

Pe de altă parte, dacă mă duceam la club, aș fi putut vorbi cu *cineva* față în față. Aș fi avut ocazia să citesc mintea unui om. Nu puteam citi mintea vampirilor, ceea ce determinase la început și atracția pe care o simțisem față de Bill. Imaginați-vă ușurarea liniștii, după ce ai ascultat o viață întreagă muzică în surdină. (De ce nu puteam auzi gândurile vampirilor? Iată care e teoria mea. E la fel de științifică precum niște Saltine[1], dar am citit despre neuroni, care trimit impulsuri în creier, corect? Fac asta atunci când gândești. Din moment ce vampirii sunt animați de magie și nu de ceea ce ne animă pe noi, oamenii, creierele lor nu emit aceste impulsuri. Așadar, nu am ce auzi — cu excepția faptului că o dată la trei luni reușesc să prind o imagine de la un vampir. Și am mare grijă să nu mă dau în vileag, pentru că asta ar însemna moarte sigură.)

Destul de ciudat, singurul vampir pe care l-am auzit de două ori este — ați ghicit — Eric.

M-am bucurat de compania recentă a lui Eric atât de mult, din același motiv pentru care m-am bucurat și de a lui Bill, ceea ce este destul de diferit de sentimentele romantice care mă legau de Bill. Chiar și Arlene avea tendința să nu mă mai asculte, dacă se gândea la ceva mai interesant,

---

[1] Biscuiți sărați (aici, cu sensul de lipsit de valoare științifică).

cum ar fi școala copiilor ei sau lucrurile drăguțe pe care le spuseseră. Dar Eric se putea gândi la mașina lui care avea nevoie de ștergătoare noi, în timp ce eu îi povesteam tot ce aveam pe suflet și nu mi-aș fi dat seama.

Ora pe care îl rugasem pe Catfish să mi-o acorde era aproape scursă, toate gândurile mele constructive pierzându-se într-o încâlceală de nepătruns prin care mai trecusem odată. Bla, bla, bla. Asta se întâmplă când vorbești de unul singur prea multă vreme.

OK, venise momentul să acționez.

Telefonul a sunat fix când s-a făcut o oră, iar Catfish a recunoscut că nu are nici o veste. Nimeni nu auzise ceva de Jason și nici nu-l văzuse; pe de altă parte, Dago nu găsise nimic în neregulă acasă la Jason, cu excepția portierei deschise a camionetei.

Încă mai ezitam să-l sun pe șerif, dar nu mi s-a părut că am de ales. În acest moment, ar fi părut ciudat dacă nu-l sunam.

M-am așteptat la mare zarvă și panică, dar ce am primit era mai rău; am primit o indiferență binevoitoare. De fapt, șeriful Bud Dearborn chiar a râs.

— Mă suni pentru că armăsarul de frate-tu lipsește o zi de la muncă? Sookie Stackhouse, mă surprinzi.

Bud Dearborn are o voce tărăgănată și fața turtită a unui pechinez, și era mult prea ușor să mi-l imaginez fonfăind în telefon.

— Nu a lipsit niciodată de la muncă, iar camioneta este acasă, cu portiera deschisă, am spus.

Și-a dat seama de importanța a ceea ce îi spuneam, pentru că Bud Dearborn este genul de bărbat care să aprecieze o camionetă de calitate.

— Știu că sună ciudat, dar totuși, Jason e major de mult și are reputația că... (*O trage la tot ce mișcă*, am adăugat în gând)... este foarte popular printre femei, concluzionă Bud cu grijă. Pot să pun pariu că e încurcat cu o fată nouă și că îi va părea rău că te-a făcut să te îngrijorezi. Să mă suni dacă nu afli nimic despre el până mâine după-amiază, ai auzit?

— Sigur, am spus pe cel mai rece ton cu putință.

— Ei, Sookie, acum nu te supăra pe mine, îți spun doar ce ți-ar spune orice om al legii, zise.

Orice om al legii pe naiba! am gândit eu. Dar nu am spus nimic cu voce tare. Ăsta era Bud și trebuia să încerc să intru în contact cu partea lui bună.

Am mormăit ceva vag politicos și am închis. După ce i-am povestit discuția lui Catfish, m-am decis că singurul lucru pe care-l puteam face era să mă duc la Shreveport. Am început să formez numărul lui Arlene, dar mi-am amintit că îi avea acasă pe copii, pentru că era vacanță. M-am gândit să-l sun pe Sam, dar mi-am imaginat că va simți nevoia să facă ceva și nu știam ce ar fi putut face. Voiam doar să-mi împărtășesc grijile cuiva. Știam că nu e corect. Nimeni nu mă putea ajuta,

în afară de mine. Hotărâtă să fiu curajoasă și independentă, aproape că l-am sunat pe Alcide Herveaux, un tip de treabă și muncitor din Shreveport. Tatăl lui Alcide conduce o firmă de pază, care are contracte în trei state, iar Alcide călătorește mult între diferitele birouri. L-am pomenit ieri de față cu Eric; Eric l-a trimis pe Alcide în Jackson, cu mine. Dar Alcide și cu mine am avut niște probleme care nu-și găsiseră încă rezolvarea, și ar fi însemnat să trișez sunându-l doar pentru că voiam un ajutor pe care nu mi-l putea da. Sau cel puțin, asta simțeam.

Eram speriată la ideea de a părăsi casa, când ar fi putut apărea vești de la Jason, dar din moment ce șeriful nu-l căuta, era greu de crezut că voi primi vreo veste prea curând.

Înainte de a pleca, m-am asigurat că am aranjat dulapul din dormitorul mic astfel încât să arate cum trebuie. Urma să fie puțin mai greu pentru Eric să iasă atunci când apunea soarele, dar nu extrem de dificil. Să-i las un bilet putea fi un cadou mortal dacă cineva îmi spărgea casa, iar el era prea deștept să răspundă la telefon dacă sunam după lăsarea întunericului. M-am gândit însă că era atât de rupt de realitate din cauza amneziei, încât era posibil să se sperie dacă se trezea singur, fără nici o explicație a absenței mele.

Am avut o revelație. Am apucat o bucată de hârtie din calendarul „Un cuvânt pe zi" de anul trecut („a vrăji"). Am scris: *Jason, dacă se întâmplă să treci pe aici, sună-mă! Sunt foarte îngrijorată*

pentru tine. Nimeni nu știe unde ești. Mă întorc în după-amiaza sau în seara asta. Trec pe la tine pe acasă, după care voi merge să văd dacă ești la Shreveport. Apoi mă întorc acasă. Cu dragoste, Sookie. Am luat niște bandă adezivă și am lipit biletul pe frigider, exact în locul unde o soră s-ar aștepta ca fratele ei să verifice dacă se oprea pe acolo.

Gata. Eric era suficient de deștept încât, să citească printre rânduri. Și, cu toate acestea, fiecare cuvânt era suficient de inocent încât, dacă cineva îmi spărgea casa, să creadă că biletul era doar o măsură de precauție.

Cu toate acestea, eram îngrozită să-l las pe Eric dormind, atât de vulnerabil. Ce se întâmpla dacă veneau vrăjitoarele să-l caute?

Dar de ce ar face-o?

Dacă ar fi putut da de Eric, ar fi fost deja aici, nu-i așa? Sau cel puțin așa gândeam eu. M-am gândit să sun pe cineva ca Terry Bellefleur, care era destul de dur, să vină să aibă grijă de casă — aș fi putut pretexta că așteptam un telefon de la Jason — dar nu era corect să pun pe cineva în pericol pentru a-l apăra pe Eric.

Am sunat la toate spitalele din zonă, simțind în tot acest timp că șeriful ar fi trebuit să facă acest lucru pentru mine. Spitalele știu numele fiecărei persoane internate, iar printre acestea nu se număra și al lui Jason. Am sunat apoi la patrula de pe autostradă, să verific dacă nu fuseseră accidente cu o noapte înainte și am aflat că nu avusese loc nici unul în vecinătate. Am sunat la câteva femei

cu care Jason a ieșit și am primit multe răspunsuri negative, unele dintre ele obscene.

M-am gândit că făcusem tot ce se putea. Eram gata să plec spre casa lui Jason și mi-am amintit că eram destul de mândră de mine în timp ce conduceam pe Hummingbird Road și apoi făceam stânga pe autostradă. În timp ce mă îndreptam spre vest, spre casa unde îmi petrecusem primii șapte ani, am trecut de Merlotte's, pe dreapta, și apoi de intersecția principală cu drumul care ducea spre Bon Temps. Am făcut stânga și am putut vedea vechea noastră casă, bineînțeles cu camioneta lui Jason parcată în față. La vreo jumătate de metru de camioneta lui Jason mai era parcată una, la fel de strălucitoare.

Când am ieșit din mașină, un bărbat foarte negru examina terenul de lângă camionetă. Am fost uimită să descopăr că a doua camionetă aparținea lui Alcee Beck, singurul detectiv afro-american din forțele regiunii. Prezența lui Alcee era deopotrivă liniștitoare și îngrijorătoare.

— Domnișoară Stackhouse, spuse pe un ton grav.

Alcee Beck purta o jachetă, pantaloni și bocanci rezistenți. Ghetele nu se potriveau cu restul ținutei sale și eram gata să pun pariu că le păstra în mașină, pentru momentele în care trebuia să umble în afara orașului, unde pământul nu prea era uscat. Alcee (al cărui nume se pronunța Al-SAY) era și un emițător foarte bun, și i-am putut auzi gândurile foarte clar când mi-am lăsat jos scuturile și am ascultat.

Pe scurt, am aflat că Alcee Beck nu era fericit să mă vadă, nu mă plăcea și credea că s-a întâmplat ceva ciudat cu Jason. Detectivului Beck nu-i prea păsa de Jason, dar era de fapt speriat de mine. Credea că sunt o persoană foarte sinistră și mă evita pe cât putea.

Ceea ce, sinceră să fiu, îmi convenea de minune.

Știam despre Alcee mai mult decât mă simțeam bine să știu și ceea ce știam despre el era cu adevărat neplăcut. Era brutal cu prizonierii care nu cooperau, deși își adora soția și fiica. Își umplea buzunarele de câte ori avea ocazia și avea grijă ca ocazia să i se ivească foarte des. Alcee se limita să facă asta doar în cadrul comunității afro-americane, mergând pe principiul că membrii acesteia nu-l vor reclama niciodată restului polițiștilor, care erau albi, și până acum avusese dreptate.

Acum ați înțeles ce voiam să spun despre a nu vrea să știu lucrurile pe care le aud? Asta era cu totul altceva decât să aflu că Arlene nu crede că soțul lui Charlsie este suficient de bun pentru aceasta, sau că Hoyt Fortenberry a zgâriat o mașină în parcare și nu i-a spus proprietarului.

Și o să vă spun ce fac cu lucrurile pe care le aflu, înainte să mă întrebați. Nu fac nimic. Am aflat într-un mod neplăcut că nu funcționează aproape niciodată dacă încerci să intervii. Ceea ce se întâmplă atunci e că nimeni nu e fericit, iar mica mea ciudățenie e adusă în atenția tuturor, și nimeni nu se simte confortabil în jurul meu cam

o lună. Numărul secretelor pe care le știu este mai mare decât al banilor de la Fort Knox. Iar secretele astea sunt foarte bine păzite.

Sunt de acord că majoritatea micilor lucruri pe care le aflu nu reprezintă prea mult în marea schemă a lumii, iar comportamentul lui Alcee provoacă suferință. Dar, până acum, nu am găsit nici o modalitate de a-l opri pe Alcee. Era foarte deștept în a-și controla activitățile și a le ține departe de oricine ar fi avut puterea să intervină. Și eram al naibii de sigură că Bud Dearborn *nu* știa.

— Detectiv Beck, am zis. Îl căutați pe Jason?

— Șeriful m-a rugat să trec pe aici și să văd dacă e ceva în neregulă.

— Și ați găsit ceva?

— Nu, doamnă, nu am găsit.

— Șeful lui Jason v-a zis că portiera camionetei era deschisă?

— Am închis-o ca să nu se consume bateria. Bineînțeles că am fost atent să nu ating nimic. Dar sunt sigur că fratele dumneavoastră va apărea foarte curând și nu va fi mulțumit dacă ne amestecăm în treburile lui fără motiv.

— Am o cheie de la casa lui și o să vă rog să intrați cu mine.

— Suspectați că i s-a întâmplat ceva fratelui în propria casă?

Alcee Beck era atât de atent să respecte procedura, încât m-am întrebat dacă nu cumva are un reportofon pornit în buzunar.

— Se poate. În mod normal, nu lipsește de la muncă. Și știu întotdeauna unde este. Se pricepe foarte bine să-mi dea de știre.

— V-ar spune dacă ar avea o relație cu o femeie? Majoritatea fraților nu ar face asta, domnișoară Stackhouse.

— Mi-ar spune mie sau i-ar spune lui Catfish.

Alcee Beck făcu tot posibilul să-și păstreze expresia sceptică pe chip, dar nu-i fu ușor.

Casa era încă încuiată. Am ales cheia care trebuia de pe inelul pe care erau și cheile mele și am intrat amândoi. N-am avut acel sentiment de acasă, atunci când am intrat, sentimentul pe care-l aveam atunci când eram copil. Am trăit în casa bunicii mult mai mult decât în căsuța asta mică. Când Jason a împlinit douăzeci de ani, s-a mutat definitiv aici, și, deși am trecut din când în când pe aici, probabil că am petrecut mai puțin de douăzeci și patru de ore în ea, în ultimii opt ani.

Uitându-mă în jurul meu, am realizat că fratele meu nu prea schimbase casa în tot acest timp. Era o casă mică, în stil ranch, cu camere mici, dar era mult mai nouă decât casa bunicii — casa mea — și mult mai ușor de încălzit sau de răcit. Tatăl meu o construise în mare parte și era un constructor bun.

În micul living încă se mai găsea mobila de arțar pe care mama o luase de la magazinul de mobilă cu preț redus, iar tapițeria ei (crem cu flori verzi și albastre, care nu au existat niciodată în realitate) era încă strălucitoare, din păcate.

Mi-a luat câțiva ani să realizez că mama, deși în anumite privințe era o femeie deșteaptă, nu avusese nici un pic de gust. Jason nu își dăduse însă seama de asta. A înlocuit perdelele când s-au rărit și s-au decolorat și a cumpărat un covor nou cu care să acopere cele mai uzate locuri de pe vechea mochetă albastră. Instalațiile erau toate noi și muncise din greu să aibă o baie modernă. Dar, dacă părinții mei ar fi intrat acum în casă, s-ar fi simțit foarte bine.

Am fost șocată să-mi dau seama că erau morți de aproape douăzeci de ani.

În timp ce eu stăteam lângă ușa de la intrare, rugându-mă să nu văd pete de sânge, Alcee a pornit prin casă, care cu siguranță părea în ordine. După o secundă de nehotărâre, am decis să-l urmez. Nu erau prea multe de văzut, așa cum spuneam e o casă mică. Trei dormitoare (dintre care două destul de mici), un living, o bucătărie, o baie, o sufragerie de dimensiuni potrivite și o cameră mică de luat masa; o casă care putea fi reprodusă la nesfârșit în orice oraș din America.

Casa era destul de ordonată. Jason nu trăia ca un porc, deși uneori se comporta așa. Chiar și patul foarte mare care aproape umplea dormitorul principal era mai mult sau mai puțin în ordine, deși puteam vedea că așternutul era negru și lucios. Se presupunea că trebuie să arate ca mătasea, dar eram sigură că era ceva sintetic. Prea alunecos pentru mine; preferam percalul.

— Nu există nici o dovadă de luptă, accentuă detectivul.

— Dacă tot sunt aici, voi lua ceva, i-am zis, îndreptându-mă spre dulapul cu arme, care fusese al tatălui meu.

Era încuiat, așa că mi-am trecut din nou în revistă cheile de pe inel. Da, aveam o cheie și de la dulapul ăsta și mi-am amintit o poveste lungă în care Jason îmi explica de ce aveam nevoie de una — în cazul în care era la vânătoare și ar fi avut nevoie de altă pușcă, sau ceva de genul ăsta. Ca și cum eu aș fi lăsat totul baltă ca să mă duc să-i duc o altă pușcă!

Mă rog, poate că aș fi făcut-o, dacă nu eram la lucru, sau nu aveam altceva de făcut.

Toate puștile lui Jason și cele ale tatălui meu se găseau în dulap, la fel și muniția.

— Sunt toate?

Detectivul se învârtea nerăbdător în pragul camerei de luat masa.

— Da. O să iau una.

— Te aștepți să ai neplăceri acasă?

Beck părea interesat pentru prima dată.

— Dacă Jason a dispărut, cine știe ce poate însemna asta? am spus, sperând că suna suficient de ambiguu.

Beck are o părere foarte proastă despre inteligența mea, în ciuda faptului că se teme de mine. Jason zisese că-mi va aduce pușca și mi-am dat seama că m-aș simți mai bine dacă aș avea-o. Așa că am scos o Benelli și i-am găsit și cartușele.

Jason m-a învățat cu multă grijă cum să încarc pușca și să trag cu ea, lucru care-i făcuse o deosebită plăcere și cu care se mândrea. Erau două cutii diferite de cartușe.

— Care din ele? l-am întrebat pe detectivul Beck.

— Uau, o Benelli.

O vreme se arătă impresionat de armă.

— Calibrul doisprezece, hm? Eu aș lua muniția pentru curcani, m-a sfătuit. Cartușele de antrenament nu sunt la fel de eficiente.

Am băgat în buzunar cutia pe care mi-o arătase.

Am dus pușca la mașină, cu Beck pe urmele mele.

— Trebuie să încuiați pușca în portbagaj și cartușele în mașină, m-a informat.

Am făcut exact cum mi-a spus, ba chiar am pus cartușele în torpedo și apoi m-am întors cu fața la el. Era fericit să scape de mine, dar nu credeam că-l va căuta pe Jason cu prea mult entuziasm.

— Ați căutat în spate? am întrebat.

— Abia ajunsesem aici când ați apărut.

Am făcut un semn cu capul în direcția iazului din spatele casei și am ocolit casa pentru a ajunge acolo. Fratele meu, cu ajutorul lui Hoyt Fortenberry, a construit o terasă mare, la ușa din spate, cam cu vreo doi ani în urmă. A pus acolo niște mobilă drăguță de grădină pe care a luat-o la sfârșitul perioadei de reduceri de la Wal-Mart. Jason

pusese chiar și o scrumieră pe masa de fier forjat, pentru prietenii săi care ieșeau să fumeze. Cineva o folosise. Mi-am amintit că Hoyt fumează. Nu mai era nimic altceva interesant pe verandă.

Terenul era în pantă, de la verandă către iaz. În timp ce Alcee verifica ușa din spate, am privit în jos, către pontonul pe care-l construise tatăl meu și mi s-a părut că văd pete umede pe lemn. Ceva din mine s-a rupt la imaginea aceea și probabil că am făcut zgomot. Alcee a venit lângă mine și i-am arătat:

— Uitați-vă la iaz.

S-a dus fix în locul indicat, ca un setter.

— Rămâneți unde sunteți, mi-a ordonat pe un ton oficial de neconfundat.

Se mișca cu grijă, uitându-se la pământul din jurul picioarelor sale, înainte de a face fiecare pas. Mi s-a părut că a trecut o oră până când Alcee a atins pontonul. A luat-o în jos pe lângă marginile albite de soare ca să se uite mai îndeaproape. Se concentră puțin către dreapta petelor, evaluând ceva ce eu nu puteam vedea, ceva ce nu puteam citi în mintea lui. Dar apoi se întrebă ce bocanci purta fratele meu; iar asta am auzit-o clar.

— Caterpillar, i-am strigat.

Frica se amplifica în interiorul meu până când simțeam că vibram din cauza ei. Jason era tot ce aveam.

Atunci am realizat că făcusem o greșeală, pe care n-o mai făcusem de ani buni: am răspuns la o întrebare înainte ca aceasta să fie rostită cu voce

tare. Mi-am acoperit gura cu mâna și am văzut albul ochilor lui Alcee. Voia să fie cât mai departe de mine. Și se gândea că poate Jason era în iaz, mort. Credea că Jason căzuse și se lovise cu capul de ponton, iar apoi alunecase în apă. Dar, în acest moment, imaginile semănau cu un adevărat puzzle....

— Când puteți cerceta iazul?

Se întoarse să se uite la mine, oroarea citindu-i-se pe chip. De ani de zile nu se mai uitase cineva așa la mine. Îl băgasem în sperieți și nu dorisem să am un asemenea efect asupra lui.

— Pe ponton e sânge, am explicat, încercând să îmbunătățesc situația.

Să ofer o explicație rezonabilă, era o a doua natură pentru mine.

— Mi-e teamă că Jason a intrat în apă.

Beck păru să se calmeze puțin după asta. Își întoarse privirea către apă. Tatăl meu a ales locul pentru casă astfel încât să includă și iazul. Când eram mică, îmi spusese că iazul era foarte adânc și era alimentat de un izvor mic. Zona din jurul a două treimi din iaz fusese transformată în curte, dar malul cel mai îndepărtat fusese lăsat împădurit, iar lui Jason îi plăcea să stea seara pe ponton cu binoclul, urmărind animalele cum vin să se adape.

Era pește în iaz. Avea grijă să fie aprovizionat. Mi se strânse stomacul.

În cele din urmă, detectivul se îndreptă spre balta de pe ponton.

— Trebuie să dau niște telefoane, să văd cine se poate scufunda, zise. S-ar putea să dureze ceva până vom găsi pe cineva. Mai trebuie să aprobe și șeful.

Bineînțeles, asta costa bani, bani pe care districtul putea să nu-i aibă în buget. Am tras adânc aer în piept.

— Vorbim de ore sau de zile?

— Poate de o zi sau două, zise în cele din urmă. Nu e ceva ce să poată fi făcut de cineva fără antrenament. Este mult prea frig și chiar Jason mi-a spus că iazul este adânc.

— În regulă, am spus, încercând să-mi suprim nerăbdarea și furia.

Teama punea tot mai mult stăpânire pe mine.

— Carla Rodriguez a venit în oraș seara trecută, îmi zise Alcee Beck, iar înțelesul celor spuse de el îmi pătrunse în creier după ceva vreme.

Carla, mititică, brunetă și energică, ajunsese cel mai aproape de a-l face pe Jason să-și piardă capul. De fapt, teriantropul cu care avusese întâlnire de Anul Nou semăna într-un fel cu Carla, care se mutase la Houston acum trei ani, spre ușurarea mea. Eram obosită de stilul exploziv al relației pe care o avea cu fratele meu; de genul certuri zgomotoase în public, telefoane închise în nas și uși trântite.

— De ce? Unde stă?

— La vara ei din Shreveport, zise Beck. O știți pe Dovie.

Dovie Rodriguez vizitase orășelul Bon Temps foarte des cât Carla stătuse aici. Dovie era cea mai sofisticată vară de la oraș, ajunsă până aici ca să ne corecteze manierele de țărani. Bineînțeles, o invidiam pe Dovie.

M-am gândit că voiam să stau de vorbă cu Dovie.

Se pare că tot ajungeam la Shreveport, în cele din urmă.

DETECTIVUL M-A TRIMIS LA PLIMBARE după asta, spunându-mi că va trimite un ofițer de teren și că vom păstra legătura. Am auzit chiar în capul lui ideea că era ceva ce nu voia să văd și că o pomenise pe Carla Rodriguez doar ca să-mi distragă atenția.

Și m-am gândit că ar fi putut să ia pușca, din moment ce părea mult mai sigur că are de-a face cu o infracțiune, iar pușca ar putea constitui o dovadă. Dar Alcee Beck nu spuse nimic, așa că nu i-am amintit.

Mă simțeam mai tulburată decât eram dispusă să recunosc. În sinea mea fusesem convinsă că, deși trebuia să-l găsesc pe fratele meu, Jason era cu adevărat bine, doar că se afla unde nu trebuia. Sau, mai degrabă, se rătăcise, ho, ho, ho. Probabil că era vârât într-un necaz, nu foarte serios,

mi-am zis. Acum însă, lucrurile păreau mult mai grave.

Nu am fost niciodată capabilă să-mi administrez bugetul suficient de bine încât să-mi permit un telefon celular, așa că am pornit spre casă. Mă gândeam pe cine ar trebui să sun și am ajuns la aceeași concluzie ca și mai devreme. Pe nimeni. Categoric, nu existau noutăți de împărtășit. M-am simțit singură, așa cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată în viață. Dar, pur și simplu, nu voiam să fiu o povară, care apărea la ușa prietenilor doar când avea necazuri.

Lacrimi mi-au împăienjenit ochii. O voiam pe bunica înapoi. Am oprit pe marginea drumului și mi-am tras o palmă zdravănă. Apoi mi-am adresat câteva cuvinte grele.

Shreveport. Ar trebui să merg la Shreveport să-i iau la întrebări pe Dovie și Carla Rodriguez. Și dacă tot eram acolo, puteam afla și dacă Pam și Chow știau ceva despre dispariția lui Jason, deși ar mai fi trecut ore până s-ar fi trezit, iar mie nu-mi rămânea decât să bat din picior de nerăbdare, într-un club gol, presupunând că ar fi fost cineva acolo care să mă lase înăuntru. Dar, pur și simplu, nu puteam sta acasă, așteptând. Aș putea citi mințile angajaților umani, pentru a afla dacă ei știau ce se întâmplă.

Pe de-o parte, dacă plecam la Shreveport, pierdeam legătura cu ce se întâmpla aici, pe de altă parte, aș fi făcut ceva.

În timp ce mă străduiam să-mi dau seama dacă mai erau și alte aspecte de luat în considerare, se întâmplă ceva.

Fu chiar mai ciudat decât precedentele evenimente ale zilei. Iată-mă parcată în mijlocul pustietății, pe marginea unui drum secundar, când un Camaro nou-nouț, negru și lustruit, oprește chiar în spatele meu. De pe scaunul din dreapta coboară o femeie superbă, de cel puțin un metru optzeci înălțime. Bineînțeles că mi-o aminteam; fusese la Merlotte's de Revelion. Pe locul șoferului, se afla prietena mea Tara Thornton.

Bine, m-am gândit absentă, holbându-mă în oglinda retrovizoare, *asta e ciudat*. Nu am mai văzut-o pe Tara de câteva săptămâni, de când ne-am întâlnit din întâmplare într-un club al vampirilor din Jackson, Mississippi. Era acolo cu un vampir numit Franklin Mott; era foarte atrăgător, un bărbat trecut de prima tinerețe, elegant, periculos și sofisticat.

Tara arată întotdeauna foarte bine. Prietena mea din liceu are părul negru și ochi închiși la culoare, și un ten măsliniu, catifelat și este foarte inteligentă, ceea ce-i folosește ca să conducă Tara's Togs, un magazin exclusivist cu haine pentru femei, deschis într-un mall care-i aparține lui Bill. (Pe cât de exclusivist se poate în Bon Temps.) Tara devenise prietena mea cu ani în urmă, pentru că avea un trecut și mai trist decât al meu.

Dar femeia cea înaltă o eclipsa chiar și pe Tara. Avea părul la fel de negru ca și Tara, dar ea avea reflexe roșcate care surprindeau privirea. Avea și ea ochi închiși la culoare, dar ai ei erau uriași și migdalați, aproape anormal de mari. Pielea îi era albă ca spuma laptelui, iar picioarele îi erau lungi cât o zi de post. Era ceea ce se poate numi dotată în partea dorsală și purta roșu aprins din cap până-n picioare. Rujul îi era și el de aceeași culoare.

— Sookie, mă strigă Tara. Ce s-a întâmplat?

Se apropie cu grijă de mașina mea, cu mare atenție să nu-și zgârie cizmele cu toc din piele maro. Probabil că în picioarele mele ar fi rezistat cinci minute. Stau prea mult timp în picioare ca să mă gândesc la încălțări care doar arată bine.

Tara arăta ca o femeie de succes, atrăgătoare, sigură pe ea, în puloverul verde-salvie și pantalonii gri-închis.

— Tocmai mă machiam, când am auzit pe frecvența poliției că s-a întâmplat ceva la Jason acasă, zise.

Se strecură pe scaunul din dreapta și se aplecă să mă ia în brațe.

— Când am ajuns la Jason, te-am văzut plecând. Ce s-a întâmplat?

Femeia în roșu stătea cu spatele la mașină, uitându-se cu tact în direcția pădurii.

Mi-am adorat tatăl și am știut întotdeauna (iar mama mea chiar credea asta) că, indiferent ce-mi făcea mama, acționa exclusiv din dragoste. Dar

părinții Tarei fuseseră răi, amândoi alcoolici care o abuzau. Surorile și frații mai mari ai Tarei plecaseră de acasă cât de repede putuseră, lăsând-o pe Tara, fiind cea mai tânără, să plătească polițele pentru libertatea lor.

Iar acum, că aveam necazuri, era lângă mine, gata să mă ajute.

— Jason a dispărut, am spus, cu un ton aproape normal, dar apoi am stricat totul cu un suspin greu.

Mi-am întors fața către geam. Eram jenată că femeia necunoscută mă vedea într-o asemenea stare.

Ignorându-mi cu înțelepciune lacrimile, Tara a început să-mi pună întrebările logice: a sunat Jason la muncă? M-a sunat cu o seară înainte? Cu cine s-a întâlnit în ultima vreme?

Asta îmi aminti de fata-teriantrop care fusese partenera lui Jason de Revelion. Am crezut chiar că puteam vorbi despre faptul că era diferită, pentru că Tara fusese la Clubul Morților. Iar însoțitoarea cea înaltă a Tarei era o ființă supranaturală. Tara știa totul despre lumea secretă.

Dar nu era așa, după cum s-a dovedit.

Memoria îi fusese ștearsă. Sau cel puțin așa pretindea ea.

— Ce? întrebă Tara, cu un aer confuz cam exagerat. Vârcolaci? La clubul acela? Îmi amintesc că te-am văzut acolo. Dragă, n-ai băut mai mult și ai leșinat, sau ceva de genul ăsta?

Din moment ce beam foarte rar, întrebarea Tarei m-a enervat foarte tare, dar era şi cea mai puţin ciudată explicaţie pe care Franklin Mott ar fi putut-o planta în capul ei. Eram atât de dezamăgită că nu mă puteam încrede în ea, încât am închis ochii, ca să nu trebuiască să-i văd faţa lipsită de expresie. Am simţit cum mi se scurg lacrimile pe obraji. Ar fi trebuit să o las baltă, dar în loc de asta am spus cu voce înceată şi răguşită:

— Nu, nu am băut prea mult.

— Doamne, ţi-a pus partenerul tău ceva în băutură?

Cu o groază sinceră, Tara mă strânse de mână.

— A fost Rohypnol? Dar Alcide părea un tip aşa de treabă!

— Las-o baltă, am zis, încercând să am un ton moderat. Nu are nimic de-a face cu Jason, de fapt.

Cu o expresie încă tulburată, Tara mă strânse din nou de mână.

Dintr-odată, am fost sigură că nu trebuia să o cred. Tara ştia că vampirii pot şterge memoria şi pretindea că Franklin Mott o ştersese pe a ei. Cred că Tara îşi amintea chiar prea bine ce s-a întâmplat la Clubul Morţilor, dar pretindea că nu e aşa ca să se apere. Dacă făcea asta ca să supravieţuiască, era în ordine. Am respirat adânc.

— Încă te mai vezi cu Franklin? am întrebat ca să schimb subiectul.

— Mi-a luat maşina asta.

Eram puţin şocată şi destul de îngrozită, dar speram că nu sunt genul care arată cu degetul.

— E o mașină grozavă. Cunoști cumva vreo vrăjitoare? am întrebat încercând din nou să schimb subiectul înainte ca Tara să-și dea seama de ezitările mele.

Eram sigură că va râde de mine pentru că-i puneam o astfel de întrebare, dar era o diversiune bună. Nu aș răni-o pentru nimic în lume.

Să găsesc o vrăjitoare mi-ar fi de mare ajutor. Eram sigură că Jason fusese răpit și puteam să jur că era vorba de o răpire, iar răpirea sa avea legătură cu blestemul pe care vrăjitoarele îl aruncaseră asupra lui Eric. Altfel, ar fi fost o coincidență mult prea mare. Pe de altă parte, în ultimele câteva luni am experimentat diversele răsturnări de situații datorate unei serii de coincidențe. Gata, știam că trebuie să merg din aproape în aproape.

— Sigur că știu, spuse Tara zâmbind cu mândrie. Aici te pot ajuta. Asta dacă o vrăjitoare Wicca e ce îți trebuie.

Am trecut prin atât de multe expresii, încât nu eram sigură că fața mea le va putea suporta pe toate. Șoc, teamă, tristețe și îngrijorare, toate se învârteau prin capul meu. Când agitația se va calma, vom vedea care va fi expresia principală.

— Ești vrăjitoare? am întrebat șoptit.

— Oh, Doamne, nu. Eu sunt catolică. Dar am câțiva prieteni Wicca. Unii dintre ei sunt vrăjitori.

— Serios?

Nu cred că mai auzisem cuvântul Wicca înainte, deși poate că-l citisem într-un roman de aventuri sau de dragoste.

— Îmi pare rău, nu știu ce înseamnă asta, am spus cu voce umilă.

— Holly îți poate explica mai bine decât mine, zise Tara.

— Holly. Holly, care lucrează cu mine?

— Sigur. Sau ai putea încerca la Danielle, deși ea nu va fi la fel de dispusă să vorbească. Holly și Danielle sunt în aceeași adunare.

La cât eram de surprinsă, nu mai conta încă un șoc.

— Adunare, am repetat.

— Știi, un grup de păgâni care se roagă împreună.

— Credeam că trebuie să fie numai vrăjitoare acolo.

— Bănuiesc că nu, dar trebuie să nu fie creștini. Adică, vreau să spun că Wicca este o religie.

— Bine, am zis, bine. Crezi că Holly va vorbi cu mine despre asta?

— Nu văd de ce nu.

Tara se întoarse la mașina ei să-și ia telefonul, apoi se plimbă înainte și înapoi între mașinile noastre, în timp ce vorbea cu Holly. Am apreciat această pauză care mi-a permis să-mi pun din nou mintea pe picioare, ca să zic așa. Ca să fiu politicoasă, m-am dat jos din mașină și am vorbit cu femeia în roșu, care fusese atât de răbdătoare.

— Îmi pare rău că ne întâlnim într-o zi atât de proastă, am început. Sunt Sookie Stackhouse.

— Eu sunt Claudine, zise, cu un zâmbet superb.

Dinții îi erau albi ca ai unui star de cinema. Pielea ei avea o calitate ciudată; părea lucioasă și subțire, amintindu-mi de pielița unei prune; ca și cum, dacă ai fi mușcat din ea, ar curge un suc dulce.

— Sunt aici din cauza întregii activități.

— Da? am zis, surprinsă.

— Bineînțeles. Aici în Bon Temps aveți vampiri și vârcolaci, și o mulțime de alte lucruri încurcate, ca să nu mai vorbim de mai multe răspântii puternice. Am fost atrasă de toate posibilitățile de aici.

— Îhî, am spus nesigură. Așadar, plănuiești să fii doar un observator a tot ce se întâmplă, sau ai alte gânduri?

— Oh, nu. Doar să observ nu e stilul meu.

Râse.

— Tu ești elementul-surpriză, nu-i așa?

— Holly e OK, zise Tara, închizându-și telefonul și zâmbind, pentru că era greu să nu o faci cu Claudine prin preajmă.

Mi-am dat seama că aveam un zâmbet normal, nu grimasa tensionată pe care o făceam de obicei, ci o expresie de pură fericire.

— A zis să trecem pe la ea.

— Mergi și tu?

Nu știam ce să cred despre însoțitoarea Tarei.

— Scuze, Claudine m-a ajutat azi la magazin, explică Tara. Avem reduceri de început de an, la stocul vechi și oamenii cumpără, nu glumă. Vrei

să-ți pun ceva de-o parte? Am câteva rochii de ocazie cu adevărat drăguțe. Cea pe care o purtai în Jackson nu a fost distrusă?

Bineînțeles, pentru că un fanatic m-a înjunghiat cu un țăruș. Rochia a avut serios de suferit.

— S-a pătat, am spus cu reținere. E drăguț din partea ta să-mi propui asta, dar nu cred că voi avea timp să încerc ceva. Cu Jason și toate problemele, am prea multe pe cap.

Și prea puțini bani de cheltuit, mi-am zis în gând.

— Cum vrei, acceptă Tara.

Mă strânse din nou în brațe.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, Sookie. E ciudat că nu-mi amintesc mai bine seara petrecută în Jackson. Poate că am băut și eu prea mult. Am dansat?

— Oh, da, m-ai provocat să repetăm dansul din spectacolul pe care l-am dat la concursul de talente din liceu.

— Nu se poate! mă implora să neg, pe jumătate zâmbind.

— Mi-e teamă că da.

Știam prea bine că-și amintea.

— Aș fi vrut să fiu acolo, zise Claudine. Îmi place să dansez.

— Crede-mă, seara aceea de la Clubul Morților este una pe care-mi doresc s-o fi ratat, am spus.

— Amintește-mi să nu mă mai întorc în Jackson dacă am dansat așa în public, mă rugă Tara.

— Cred că ar fi mai bine dacă nici una dintre noi nu s-ar mai întoarce în Jackson.

Lăsasem câțiva vampiri foarte supărați în Jackson, dar vârcolacii erau chiar mai furioși. Nu că ar mai fi rămas prea mulți dintre ei, de fapt. Dar totuși.

Tara ezită un minut, evident încercând să formuleze ceva.

— Din moment ce Bill este proprietarul clădirii în care se află Tara Tog's, zise cu grijă, am un număr la care îl pot suna, un număr la care pot lăsa mesaje cât timp va fi plecat din țară. Așa că, dacă vrei să-l anunți ceva...?

— Mulțumesc, i-am răspuns, neștiind însă dacă mă simțeam vreun pic recunoscătoare. Mi-a spus că lasă un număr lângă telefonul de acasă de la el.

Exista un scop pentru care Bill era plecat din țară, de negăsit. Nici măcar nu mă gândisem să iau legătura cu el ca să-i spun despre necazul în care mă aflam; dintre toți oamenii pe care mă gândisem să-i sun, el nici măcar nu-mi trecuse prin minte.

— Părea, știi tu, cam deprimat, explică Tara privindu-și vârfurile cizmelor. Melancolic, zise ca și cum s-ar fi bucurat de un cuvânt care nu-i trecea pe buze prea des.

Claudine dădu din cap afirmativ. Ce tipă ciudată. Ochii săi imenși străluceau de bucurie în timp ce mă bătea consolator pe umăr.

Am simțit un nod în gât.

— Ei bine, nu-i chiar domnul zâmbăreț. Mi-e dor de el, dar...

Am dat din cap.

— E prea greu. Pur și simplu... m-a supărat prea tare. Îți mulțumesc că mi-ai spus că pot da de el dacă am nevoie, și îți sunt cu adevărat recunoscătoare că mi-ai spus de Holly.

Tara se înroși de plăcerea binemeritată de a fi făcut o faptă bună pe ziua respectivă și urcă în mașina ei izbitor de nouă. După ce se așeză pe scaunul din dreapta, Claudine îmi făcu cu mâna, în timp ce Tara demara. Am mai stat puțin în mașină, încercând să-mi amintesc unde locuia Holly Cleary. Mi-am amintit că se plângea de dimensiunile dulapului din apartamentul ei, ceea ce însemna că stătea la Kingfisher Arms.

Când am ajuns la clădirea în formă de U de pe drumul sudic ce ducea în Bon Temps, am verificat cutiile poștale ca să descopăr numărul apartamentului său. Stătea la parter, la numărul 4. Holly avea un băiat de cinci ani, Cody. Holly și cea mai bună prietenă a ei, Danielle Gray, se măritaseră imediat ce terminaseră liceul și divorțaseră în cinci ani. Mama lui Danielle îi era de mare ajutor acesteia, dar Holly nu era la fel de norocoasă. Părinții ei, care divorțaseră de mult, se mutaseră în altă parte, iar bunica ei murise în secția pentru bolnavii de Alzheimer a azilului din districtul Renard. Holly s-a întâlnit câteva luni cu detectivul Andy Bellefleur, dar relația nu se concretizase. Umblau zvonuri cum că bătrâna Caroline Bellefleur, bunica lui Andy, considerase că Holly nu era „suficient de bună" pentru Andy. Eu nu aveam nici o părere pe această

temă. Nici Andy și nici Holly nu erau pe lista scurtă cu persoane favorite, deși Andy îmi era mai indiferent.

Când Holly mi-a deschis ușa, am realizat brusc cât de mult s-a schimbat în ultimele săptămâni. Ani în șir, părul ei fusese blond ca păpădia. Acum era negru și tuns în scări. În fiecare ureche, avea câte patru cercei. Iar oasele bazinului împungeau materialul vechilor ei blugi.

— Salut, Sookie, zise destul de amabilă. Tara m-a întrebat dacă vreau să vorbesc cu tine, dar nu eram sigură că vei veni. Îmi pare rău pentru Jason. Intră.

Apartamentul era mic, bineînțeles și, deși fusese zugrăvit recent, se vedea că fusese folosit din greu. Avea un spațiu care era și living și loc de luat masa și bucătărie, cu un bar care separa bucătăria propriu-zisă de restul zonei. Într-un coș, într-un colț al camerei, erau câteva jucării și pe măsuța zgâriată era un spray pentru îngrijirea mobilei și o cârpă. Holly făcea curățenie.

— Îmi pare rău că te deranjez, am zis.

— Nu-i nimic. Cola? Suc?

— Nu, mulțumesc. Unde e Cody?

— S-a dus să stea cu tatăl lui, spuse, privindu-și mâinile. L-am dus la el a doua zi de Crăciun.

— Unde stă tatăl lui?

— David locuiește în Springhill. Tocmai s-a căsătorit cu o tipă, Allie. Ea are deja doi copii. Fetița este de vârsta lui Cody, iar lui îi place să se

joace cu ea. Vorbește mereu: Shelley a făcut asta, Shelley a făcut aia.

Holly părea cam tristă.

David Cleary făcea parte dintr-un clan mare. Vărul său Pharr fusese coleg cu mine. Pentru binele lui Cody, speram că David era mai inteligent decât Pharr, ceea ce era și foarte ușor.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva destul de personal, Holly.

Holly păru din nou surprinsă.

— Cred că nu am avut chiar genul ăsta de relație, nu-i așa? zise. Tu întrebi și eu o să mă gândesc dacă îți răspund.

Am încercat să-mi dau seama ce trebuie să spun — să păstrez secret ce trebuia să păstrez secret și să întreb ce trebuia să aflu, fără să o supăr.

— Ești vrăjitoare? am spus, jenată că trebuia să folosesc un cuvânt atât de dramatic.

— Mai degrabă Wicca.

— Poți, te rog, să-mi explici diferența?

M-am uitat rapid în ochii ei, apoi am decis să-mi concentrez atenția asupra florilor uscate din coșul de deasupra televizorului. Holly se gândea că-i pot citi gândurile doar dacă mă uitam în ochii ei. (Ca și contactul fizic, privitul în ochi mă ajută să citesc gândurile mai ușor, dar, cu siguranță, nu este necesar.)

— Cred că da, îmi spuse cu voce înceată, nu ești genul care să poarte vorba.

— Indiferent ce-mi spui, nu voi povesti nimănui.

Am privit-o din nou scurt, în ochi.

— Bine, zise. Păi, dacă ești vrăjitoare, bineînțeles practici tot felul de ritualuri magice.

Vorbea la persoana a doua, cu sens general, m-am gândit, deoarece „eu" ar fi însemnat o adevărată confesiune.

— Te alimentezi dintr-o forță, la care oamenii nu au de obicei acces. Să fii vrăjitoare nu înseamnă să fii rău, sau cel puțin nu ar trebui să fie așa. Dacă ești Wicca, urmezi o religie, una păgână. Noi urmăm căile Mamei, și avem propriul nostru calendar cu sărbători. Poți să fii în același timp și Wicca și vrăjitoare; sau mai mult dintr-una sau din cealaltă. Depinde de fiecare. Practic și puțină vrăjitorie, dar sunt mai interesată de modul de viață Wicca. Noi credem că o acțiune e bună, dacă nu face rău altcuiva.

Ciudat, primul meu sentiment a fost unul de jenă, când Holly mi-a spus că nu e creștină. Nu am mai întâlnit pe nimeni care nici măcar nu pretindea că e creștin, sau care să nu dea o importanță nesinceră preceptelor creștine de bază. Eram destul de sigură că exista o sinagogă în Shreveport, dar nu am întâlnit niciodată un evreu, cel puțin din câte știu eu. Eram categoric pe cale să învăț câte ceva.

— Am înțeles. Cunoști multe vrăjitoare?

— Știu câteva.

Holly dădu din cap de câteva ori, evitându-mi în continuare privirea.

Am zărit un computer vechi pe masa șubredă din colț.

— Există ceva gen chat online, sau un newsletter sau altceva?

— Da, sigur.

— Ai auzit de un grup de vrăjitoare care a venit în Shreveport, în ultima perioadă?

Chipul lui Holly deveni foarte serios. Sprâncenele sale drepte, castaniu-închis, se uniră într-o linie.

— Spune-mi că nu ai de-a face cu ele, zise.

— Nu direct. Dar știu pe cineva căruia i-au făcut rău, și mi-e teamă că ar fi putut să-l ia pe Jason.

— Atunci are necazuri mari, zise fără menajamente. Femeia care conduce acel grup este absolut fără milă. Fratele ei este la fel de rău. Grupul nu seamănă cu noi. Ei nu încearcă să găsească un mod de viață mai bun, sau o cale să intre în legătură cu lumea naturală, sau vrăji care să le sporească pacea interioară. Sunt Wicca. Sunt răi.

— Îmi poți da niște indicii cam pe unde aș putea să dau de ei?

Făceam tot posibilul ca expresia feței să nu-mi trădeze gândurile. Am putut auzi cu simțul meu special că Holly se gândea că, dacă adunarea nou-venită pusese mâna pe Jason, acesta era cu siguranță rănit rău, dacă nu chiar mort.

Holly, aparent adâncită în gânduri, privea pe fereastra apartamentului ei. Se temea că vor

ajunge la ea din cauza informațiilor pe care mi le dăduse și o vor pedepsi, poate folosindu-se de Cody. Astea nu erau vrăjitoare care să creadă că nu trebuie să faci rău celor din jur; erau vrăjitoare a căror viață se desfășura în jurul ideii de a aduna cât mai multă putere, de orice fel.

— Sunt toate femei? am întrebat, pentru că îmi puteam da seama că era pe cale să se hotărască să nu-mi mai spună nimic.

— Dacă te gândești că Jason le poate vrăji cu farmecele lui de băiat care arată bine, te înșeli, îmi spuse Holly cu o expresie macabră.

Nu încerca să producă nici un efect artistic; pur și simplu, voia să înțeleg cât de periculoși pot fi acei oameni.

— Sunt și câțiva bărbați. Sunt... nu sunt vrăjitori obișnuiți. Vreau să zic că nu sunt nici măcar *oameni* normali.

Eram dispusă să cred așa ceva. De când Bill pășise în Merlotte's Bar, trebuia să cred lucruri ciudate.

Holly vorbea ca și cum ar fi știut despre acest grup de vrăjitoare mai mult decât bănuiam... mai mult decât niște lucruri de bază. Am mai provocat-o puțin.

— Ce-i face diferiți?

— Au băut sânge de vampir.

Holly se uită într-o parte, ca și cum ar fi simțit că o ascultă cineva. Mișcarea îmi făcu pielea de găină.

— Vrăjitoarele, vrăjitoarele care au multă putere și sunt dispuse să o folosească în slujba răului, sunt destul de rele. Vrăjitoare atât de puternice, care au mai și băut sânge de vampir sunt... Sookie, nici n-ai idee cât de periculoase sunt. Unele dintre ele sunt vârcolaci. Te rog, stai departe de ele.

Vârcolaci? Nu numai că erau vrăjitoare, dar în același timp erau și vârcolaci? Și beau sânge de vampir? Eram speriată zdravăn. Nu știam cum ar fi mai rău de atât.

— Unde sunt?

— Ai auzit ce ți-am spus?

— Am auzit. Dar trebuie să știu unde sunt!

— Sunt într-o clădire veche de birouri, nu foarte departe de mallul Pierre Bossier, zise, și am văzut imaginea acesteia în mintea ei.

Fusese acolo. Îi văzuse. Toate astea erau în mintea ei, iar eu primeam o groază de informații.

— De ce ai fost acolo? am întrebat, iar ea a tresărit.

— Eram îngrijorată de ideea de a vorbi cu tine, zise Holly cu voce furioasă. Nu ar fi trebuit să te las să intri. Dar am ieșit cu Jason... O să mă omori, Sookie Stackhouse. Pe mine și pe băiatul meu.

— Nu, nu o s-o fac.

— Am fost acolo pentru că cea care este liderul lor a trimis vorbă tuturor vrăjitoarelor din regiune pentru o adunare. S-a dovedit că își dorea doar să-și impună voința asupra noastră a

tuturor. Unii dintre noi au fost destul de impresionați de personalitatea și de puterea ei, dar cei mai mulți dintre noi, membrii Wicca din orașele mici, nu am fost încântați de drogul ei, căci asta înseamnă să bei sânge de vampir, sau de gustul ei pentru partea întunecată a magiei. Gata, asta-i tot ce vreau să-ți spun pe această temă.

— Mulțumesc, Holly.

Am încercat să găsesc ceva de spus care să-i calmeze frica. Dar își dorea să plec mai mult decât orice pe lume, și o supărasem destul. Chiar și faptul că mă lăsase să intru pe ușă se dovedea o mare concesie, din moment ce chiar credea în abilitatea mea de a citi gândurile. Indiferent de zvonurile pe care le aud, indiferent de dovezile că nu e așa, oamenii chiar își doresc să creadă că interiorul capetelor lor este un spațiu privat.

O făceam și eu.

Am bătut-o pe Holly pe umăr, la plecare, dar nu s-a ridicat de pe vechea canapea. Se uita la mine cu ochii săi căprui, lipsiți de speranță, ca și cum în orice moment cineva ar fi trebuit să intre pe ușă și să-i taie capul.

Expresia asta mă speria mai mult decât cuvintele ei, mai mult decât ideile, și am părăsit Kingfisher Arms cât de repede am putut, încercând să observ cei câțiva oameni care mă văzuseră ieșind din parcare. Nu am recunoscut pe nici unul dintre ei.

M-am întrebat de ce vrăjitoarele din Shreveport l-ar vrea pe Jason, cum aș fi putut

face o legătură între dispariția lui Eric și fratele meu. Cum aș putea să mă apropii de ele ca să aflu? Oare Pam și Chow mă vor ajuta, sau au luat-o fiecare pe propriul lor drum?

Și pe al cui sânge îl beau vrăjitoarele?

Din clipa în care vampirii își făcuseră apariția printre noi, acum aproape trei ani, fuseseră vânați dintr-un nou motiv. În loc să se teamă că vor fi înjunghiați cu un țăruș în inimă de către aspiranți la rolul de Van Helsing[1], vampirii trebuiau să se ferească de întreprinzători ai zilelor noastre, numiți Secători. Secătorii călătoreau în echipe, prinzând câte un vampir singur printr-o mulțime de metode și legându-l cu lanțuri de argint (de obicei, în ambuscade plănuite cu grijă), apoi scurgându-le sângele în flacoane. Depinzând de vârsta vampirului, un flacon cu sânge putea costa pe piața neagră între 200 și 400 de dolari. Efectele consumării acestui sânge? Destul de puțin previzibile, din momentul în care sângele părăsise vampirul. Cred că asta era o parte a atracției. De obicei, pentru câteva săptămâni, cel care-l băuse câștiga forță, acuitate vizuală, o sănătate robustă și un plus de atractivitate. Depindea de vârsta vampirului golit și de cât de proaspăt era sângele.

Bineînțeles că aceste efecte dispăreau, asta dacă nu beai alt sânge.

---

[1] Profesor Abraham Van Helsing, personaj din romanul lui Bram Stocker, *Dracula*.

Un anumit procentaj de oameni care avuseseră experiență nu știau cum să facă mai repede rost de alți bani, ca să mai cumpere. Acești dependenți de sânge erau extrem de periculoși, bineînțeles. Poliția era bucuroasă să angajeze vampiri ca să aibă de-a face cu ei, din moment ce polițiștii obișnuiți ar fi fost pur și simplu bătuți măr.

Din când în când, câte un băutor de sânge înnebunea pur și simplu, uneori într-un mod liniștit, vorbind fără sens, iar alteori mult mai spectaculos și chiar ucigător. Nu exista nici o modalitate să-ți dai seama cine o putea păți astfel și se putea întâmpla chiar și când beai prima dată.

Așadar, existau oameni cu sclipiri nebune în ochi, închiși în celule capitonate și existau staruri de cinema electrizante, care-și datorau statutul Secătorilor. Golirea de sânge a vampirilor era o meserie periculoasă, desigur. Uneori vampirul scăpa, iar rezultatul era previzibil. O Curte de Justiție din Florida a proclamat această răzbunare drept omor justificat, într-un caz celebru, pentru că Secătorii de obicei scapă de victimele lor. Lasă vampirul întreg, dar golit de sânge, prea slăbit ca să se miște, acolo unde acesta a căzut. Vampirul slăbit moare când răsare soarele, dacă nu are norocul să fie descoperit și ajutat să ajungă la adăpost cât mai este încă întuneric. Este nevoie de ani ca să-și revină după ce a fost golit de sânge, iar asta însemna ani de ajutor din partea altor vampiri. Bill mi-a spus că existau adăposturi pentru vampirii al căror sânge fusese scurs și că locațiile lor erau păstrate secrete.

Vrăjitoare cu aproape aceeași putere fizică ca un vampir, iată o combinație periculoasă. Aveam în gând numai femei de câte ori mă gândeam la adunarea care se mutase în Shreveport, și m-am corectat. Holly îmi spusese că erau și bărbați în grup.

M-am uitat la ceasul de la banca drive-in și era abia puțin după prânz. Va fi absolut întuneric, doar cu câteva minute înainte de ora șase; Eric se trezea uneori puțin mai devreme. Puteam cu siguranță să ajung și să mă și întorc de la Shreveport până atunci. Nu mă puteam gândi la un alt plan, și nici nu puteam sta acasă să aștept. Chiar și să consum benzină era mai bine decât să mă întorc acasă, grijile pentru Jason dându-mi fiori pe șira spinării. Aș fi putut să mă duc să las pușca, dar din moment ce era neîncărcată, iar gloanțele erau închise în altă parte, ar fi trebuit să fie suficient de legal să o iau cu mine.

Pentru prima dată, am verificat în oglinzi să văd dacă nu eram urmărită. Nu sunt prea grozavă la tehnici de spionaj, deci dacă mă urmărea cineva, nu l-am putut depista. M-am oprit, am alimentat și am luat o băutură rece doar ca să văd dacă intra cineva în stația de benzină după mine, dar nu a venit nimeni. Asta era chiar bine, m-am gândit, sperând că Holly nu avea probleme.

În timp ce conduceam, am avut timp să trec în revistă conversația cu Holly. Am realizat că a fost prima pe care am avut-o cu aceasta, în care numele lui Danielle nu a apărut nici măcar o

dată. Holly și Danielle erau ca două siameze încă din școala generală. Probabil că și ciclul le venea în același moment. Părinții lui Danielle, membri de bază ai Bisericii Voinței libere a celor miruiți de Dumnezeu, ar fi făcut atac de cord dacă ar fi știut, așa că nu era de mirare că Holly era atât de discretă.

Micuțul nostru orășel Bon Temps își deschisese destul de larg porțile tolerând vampiri, iar homosexualii nu mai aveau probleme (depinzând oarecum de modul în care-și exprimau preferințele sexuale). Cred însă că porțile s-ar fi închis pentru Wicca.

Speciala și frumoasa Claudine mi-a spus că fusese atrasă de Bon Temps pentru stranietatea sa. M-am întrebat ce altceva se ascundea acolo, așteptând să iasă la iveală.

CARLA RODRIGUEZ, cea mai promițătoare țintă, a fost prima. Am căutat vechea adresă a lui Dovie, cu care schimbam uneori câte o felicitare de Crăciun. Am găsit casa cu puțin efort. Se afla departe bine de zonele comerciale care constituiau locul meu obișnuit de oprire în Shreveport. Casele din zona în care locuia Dovie erau mici, înghesuite unele în altele, iar unele dintre ele în stare proastă.

Am simțit un fior de triumf când la ușă mi-a răspuns Carla însăși. Avea un ochi vânăt și era mahmură, semn că avusese o noapte lungă.

— Salut, Sookie, zise recunoscându-mă după un moment. Ce faci aici? Am fost la Merlotte's seara trecută, dar nu te-am văzut. Încă mai lucrezi acolo?

— Da. Era seara mea liberă.

Acum că o aveam în fața ochilor pe Carla, nu prea eram sigură cum să-i explic ce-mi trebuia. M-am hotărât să fiu directă.

— Auzi, Jason nu a ajuns la muncă în dimineața asta și mă întrebam dacă nu e aici cu tine.

— Drăguță, nu am nimic cu tine, dar Jason e ultimul bărbat de pe pământ cu care m-aș culca, răspunse sec Carla.

M-am holbat la ea, știind că-mi spunea adevărul.

— Nu bag mâna în foc de două ori, cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt. M-am uitat puțin prin bar gândindu-mă că l-aș putea vedea, dar, dacă l-aș fi văzut, m-aș fi uitat în altă parte.

Am încuviințat din cap. Asta părea să fie tot ce se putea spune pe această temă. Am mai schimbat câteva fraze politicoase și am pălăvrăgit puțin cu Dovie, care ținea în brațe un copil, dar apoi veni momentul să plec. Cea mai promițătoare pistă a mea se evaporase din două fraze.

Încercând să-mi calmez disperarea, am intrat la o stație de benzină aglomerată și am oprit, ca să-mi verific harta orașului Shreveport. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama cum ajungeam din suburbia lui Dovie la barul vampirilor.

Fangtasia era amplasat într-un shopping center aproape de Toys „R" Us[1]. Se deschidea la șase după-amiaza de-a lungul întregului an, dar desigur vampirii nu apăreau până nu se lăsa complet întunericul, asta varia în funcție de anotimp.

[1] Celebru lanț de magazine cu jucării pentru copii.

Faţada barului era pictată în gri, iar firma de neon era complet roşie. „Principalul Bar al Vampirilor din Shreveport” era o inscripţie proaspătă, cu litere mai mici sub denumirea exotică a barului. Am tresărit şi m-am uitat în altă parte.

Cu două veri în urmă, membrii unui mic grup de vampiri din Oklahoma au încercat să deschidă un bar în oraşul vecin, Bossier. După o noapte extrem de fierbinte şi de scurtă de august, nu au mai fost văzuţi niciodată, iar clădirea pe care o renovau a ars din temelii.

Turiştii credeau că genul ăsta de poveşti erau de fapt amuzante şi pline de culoare. Reprezentau un bonus la fiorul dat de comandarea de băuturi superscumpe (de la chelneriţe umane îmbrăcate în rochii cu trenă, negre, „de vampir”), în timp ce se uitau, pe bune, la adevăraţi amatori de sânge, nevii. Eric a pus vampirii din Districtul 5 să preia această sarcină puţin plăcută, dându-i fiecăruia un număr de ore pe săptămână, în care să se prezinte la Fangtasia. Cei mai mulţi dintre supuşii săi nu erau entuziasmaţi de faptul că trebuiau să se expună, dar asta le oferea posibilitatea de a intra în contact cu fani ai colţilor care abia aşteptau o ocazie de a fi muşcaţi. Astfel de întâlniri nu aveau loc în local: Eric avea reguli stricte pentru asta. La fel şi poliţia. Singurele muşcături legale care puteau avea loc între oameni şi vampiri trebuiau să aibă loc între adulţi care consimţeau aceasta, în particular.

Automat, am ocolit centrul comercial, pentru a parca maşina în spatele lui. Bill şi cu mine am

folosit aproape întotdeauna intrarea angajaților. Ușa din spate era doar o ușă gri, pe un perete gri, cu numele barului lipit cu autocolant de la Wal-Mart. Chiar sub acesta, un afiș mare, scris cu negru, anunța DOAR ANGAJAȚII. Am ridicat mâna să bat la ușă, apoi am realizat că puteam vedea că zăvorul interior nu fusese închis.

Ușa era descuiată.

Asta era de rău.

Deși era ziua în amiaza mare, mi s-a zbârlit părul de pe ceafă. Brusc, mi-am dorit să-l am pe Bill în spatele meu. Nu că mi-ar fi lipsit dragostea lui. Probabil că este un semn rău care spune multe despre stilul tău de viață dacă-ți lipsește iubitul pentru că este o armă letală.

Deși zona publică din fața centrului comercial era destul de aglomerată, zona de serviciu era goală. Tăcerea ascundea nenumărate posibilități, și nici una dintre ele nu era plăcută. Mi-am sprijinit fruntea de ușa gri și rece. M-am hotărât să mă întorc la bătrâna mea mașină și să plec naibii de acolo, ceea ce ar fi fost o chestie teribil de deșteaptă.

Și aș fi plecat, dacă nu aș fi auzit mormăitul.

Chiar și atunci, dacă aș fi văzut un telefon public, aș fi sunat pur și simplu la 911 și aș fi rămas afară până când venea cineva oficial. Dar nu era nici unul prin preajmă și nu am suportat ideea ca o persoană să aibă mare nevoie de ajutorul meu, iar eu să nu i-l ofer pentru că eram lașă.

Chiar lângă ușa din spate se afla o pubelă grea, și, după ce am deschis brusc ușa — dându-mă într-o parte câteva clipe ca să evit orice ar fi putut țâșni afară — am tras de pubelă, ca să țină ușa deschisă. Când am intrat, mi s-a făcut pielea de găină.

Fangtasia nu are ferestre, așa că are nevoie de lumină electrică în permanență. Din moment ce nici una dintre aceste lumini nu era aprinsă, interiorul său era doar o gaură neagră. Lumina zilei de iarnă intra palidă pe holul care ducea către barul propriu-zis. Pe dreapta, erau ușile către biroul lui Eric și cel al contabilului. Pe stânga, era ușa către depozitul mare, care includea și baia angajaților. Holul se termina cu o ușă foarte grea, ca să descurajeze amatorii de distracție să intre în această zonă a clubului. Și ușa aceasta era deschisă, prima dată când o vedeam așa, dacă-mi aduc bine aminte. Dincolo de ea, se întindea barul tăcut ca o peșteră. M-am întrebat dacă era cineva care stătea la acele mese sau se înghesuia în separeuri.

Îmi țineam respirația ca să pot percepe și cel mai mic zgomot. După câteva secunde, am auzit o zgârietură și un alt mormăit de durere venind din depozit. Ușa acestuia era puțin întredeschisă. Am făcut fără zgomot patru pași în direcția ușii. Inima îmi ajunsese în gât și-mi bătea cu putere, în timp ce pătrundeam în depozitul întunecat, căutând comutatorul.

Lumina mă făcu să clipesc.

Belinda, singurul fan al colţilor cu un dram de inteligenţă pe care-l cunoşteam, zăcea în depozit într-o poziţie extrem de contorsionată. Picioarele îi erau îndoite, călcâiele atingându-i coapsele. Nu era sânge, de fapt, nu era nici o urmă vizibilă pe ea. Aparent suferea de un cârcel prelungit.

Am îngenuncheat lângă Belinda, aruncând priviri scurte în toate direcţiile. Nu am văzut nici o altă mişcare în cameră, deşi colţurile acesteia era ascunse de cutii cu băutură şi un coşciug, care era folosit ca recuzită într-un spectacol pe care vampirii îl prezentau uneori la petreceri speciale. Uşa de la baia angajaţilor era închisă.

— Belinda, am şoptit. Belinda, uită-te la mine.

Ochii Belindei erau roşii şi umflaţi în spatele ochelarilor, iar obrajii îi erau uzi de lacrimi. Clipi şi se uită la mine.

— Mai sunt aici? am întrebat ştiind că va înţelege că voiam să spun „oamenii care ţi-au făcut asta".

— Sookie, zise cu un timbru răguşit.

Vocea îi era slabă şi m-am întrebat cât zăcuse acolo aşteptând ajutor.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu. Spune-i stăpânului Eric că am încercat să-i ţinem departe.

Încă îşi mai juca rolul, după cum v-aţi dat seama, chiar şi când era în agonie: „spune-i căpeteniei noastre că am luptat până la moarte", genul ăsta de replici.

— Pe cine aţi încercat să împiedicaţi? am întrebat tăios.

— Vrăjitoarele. Au venit noaptea trecută după ce am închis, după ce Pam şi Chow plecaseră. Doar Ginger şi cu mine...

— Ce voiau?

Am avut timp să observ că Belinda încă mai purta rochia neagră, cu trenă, despicată până sus pe picior, care era uniforma chelneriţelor şi că încă mai avea urme de muşcături pe gât.

— Voiau să ştie unde l-am ascuns pe stăpânul Eric. Păreau să creadă că i-am... făcut ceva, şi că-l ascundem.

În timpul pauzei pe care o făcu, faţa i se schimonosi şi mi-am putut da seama că avea nişte dureri îngrozitoare, dar şi ce era în neregulă cu ea.

— Picioarele mele, gemu. Oh...

— Dar voi nu ştiaţi, aşa că nu le puteaţi spune.

— Nu l-aş trăda niciodată pe stăpânul nostru.

Şi Belinda era cea inteligentă.

— Belinda, mai era cineva aici în afară de Ginger?

Dar suferea atât de tare de pe urma unei crampe, încât nu putu să răspundă. Întregul corp îi era înţepenit din cauza durerii, din gâtul ei ieşind din nou acel geamăt surd.

Am sunat la 911 din biroul lui Eric, căci ştiam că acolo e un telefon. Camera era răvăşită, iar vreo vrăjitoare mai neastâmpărată desenase cu un spray o pentagramă roşie, uriaşă, pe unul dintre pereţi. Lui Eric o să-i placă la nebunie chestia asta.

M-am întors la Belinda să-i spun că ambulanţa era pe drum.

— Ce e în neregulă cu picioarele tale? am întrebat, speriată de răspuns.

— Au făcut mușchiul de pe spatele piciorului să se contracte, ca și cum ar avea doar jumătate din lungimea lui normală...

Și începu să geamă din nou.

— E ca una dintre crampele acelea cumplite pe care le ai când ești însărcinată.

Că Belinda fusese însărcinată era ceva nou pentru mine.

— Unde e Ginger? am întrebat când durerea păru să o mai lase.

— Era în baie.

Ginger, o blond-roșcată drăguță, dar proastă ca noaptea, încă era acolo. Nu cred că voiseră să o omoare. Dar se părea că aruncaseră asupra picioarelor ei o vrajă, la fel cum făcuseră și cu Belinda; picioarele ei erau îndoite în același mod ciudat și dureros, chiar și în moarte. Ginger stătuse în fața chiuvetei când s-a prăbușit și s-a lovit cu capul de marginea chiuvetei. Ochii îi erau stinși, iar părul îi era murdar de sânge uscat, care cursese din rana de pe tâmpla ei.

Nu mai era nimic de făcut. Nici măcar nu am atins-o pe Ginger, era evident că e moartă. Nu i-am spus Belindei nimic despre ea, căci oricum suferea prea tare ca să priceapă. A mai avut câteva momente de luciditate înainte ca eu să plec. Am întrebat-o unde îi puteam găsi pe Pam și Chow ca să-i anunț, iar Belinda îmi zise că veneau la bar când se lăsa întunericul.

Mi-a mai spus și că femeia care aruncase vraja era o vrăjitoare care se numea Hallow, de aproape un metru optzeci, cu păr scurt și castaniu și cu un desen negru pe față.

Asta ar fi trebuit să o facă ușor de identificat.

Mi-a spus și că era la fel de puternică precum un vampir.

— Uite, gemu Belinda.

Îmi arătă în spatele meu. M-am întors așteptând un atac. Nu se întâmplă nimic îngrijorător, dar ceea ce am văzut a fost aproape la fel de tulburător ca și ceea ce îmi imaginasem. Era vorba despre mânerul căruciorului cu care angajații cărau baxurile cu băutură. Mânerul lung din metal fusese răsucit ca un U.

— Știu că stăpânul Eric o va omorî când se va întoarce, zise Belinda cu greu după un minut, vorbele ieșindu-i în reprize neregulate din cauza durerii.

— Sigur că da, am spus hotărâtă.

Am ezitat, simțindu-mă mizerabil din cauza acestor cuvinte.

— Belinda, trebuie să plec, pentru că nu vreau ca poliția să mă rețină aici ca să-mi pună întrebări. Te rog, nu-mi pomeni numele. Spune că te-a auzit un trecător, bine?

— Unde e stăpânul Eric? A dispărut de-adevăratelea?

— Nu știu, m-am silit să mint. Trebuie să plec.

— Du-te, zise Belinda, cu voce aspră. Suntem norocoase că ai apărut.

Trebuia să plec de acolo. Nu știam nimic din ce se întâmplase în bar și nu-mi puteam permite

să răspund ore în șir la întrebări, când fratele meu dispăruse.

M-am urcat în mașină și spre ieșirea din centrul comercial m-am intersectat cu mașinile poliției și ambulanța. Ștersesem de pe clanță amprentele mele. În afară de asta, nu-mi puteam aminti ce atinsesem și ce nu, indiferent cât de atent îmi trecusem în revistă acțiunile. Oricum, erau cam un milion de amprente acolo, doar era un bar.

După un minut, am realizat că mergeam fără țintă. Eram îngrozitor de buimăcită. Am oprit în parcarea altei benzinării și m-am uitat îndelung la telefonul public. Îl puteam suna pe Alcide ca să-l întreb dacă știa unde stăteau Pam și Chow cât era lumină afară. Apoi, puteam merge acolo și să le las un mesaj sau ceva, să-i avertizez despre ce s-a întâmplat.

M-am forțat să respir adânc și să mă gândesc bine la ce făceam. Era destul de puțin probabil ca vampirii să-i dea vârcolacului adresa locului în care se odihneau în timpul zilei. Asta nu era o informație pe care vampirii să o ofere oricui cerea. Alcide nu-i iubea pe vampirii din Shreveport, care așteptau de la el să le îndeplinească dorințele în contul datoriei la jocuri de noroc pe care tatăl lui o avea la ei. Știam că, dacă l-aș fi sunat, ar fi venit, pentru că era un tip de treabă. Dar implicarea lui ar fi putut avea consecințe serioase pentru familia și afacerea lui. Oricum, dacă această Hallow era cu adevărat o triplă amenințare — și vrăjitoare, și vârcolac, și băutoare de sânge de

vampir —, era foarte periculoasă, iar vârcolacii din Shreveport ar fi trebuit să ştie de ea. Uşurată, m-am decis în cele din urmă, am găsit un telefon public funcţional şi am scos cartea de vizită a lui Alcide din portofel.

Alcide se afla la birou, ceea ce era un miracol. I-am descris locul în care mă aflam şi mi-a explicat cum să ajung la el. S-a oferit să vină să mă ia, dar nu am vrut să creadă că eram idioată şi nu mă puteam descurca singură.

Am folosit o cartelă ca să sun la biroul lui Bud Dearborn, ca să mi se spună că nu a apărut nici o veste despre Jason.

Urmând cu atenţie instrucţiunile lui Alcide, am ajuns la „Herveaux şi fiul" în douăzeci de minute. Nu era prea departe de drumul interstatal 30, la marginea estică a oraşului Shreveport, de fapt în drumul meu spre Bon Temps.

Familia Herveaux era proprietara clădirii, iar compania lor de supraveghere era singurul ocupant. Am parcat în faţa clădirii joase din cărămidă. În spate, în vasta parcare pentru angajaţi, am zărit camioneta Dodge Ram a lui Alcide. Parcarea din faţă, pentru vizitatori, era mult mai mică. Era uşor să-ţi dai seama că, de cele mai multe ori, cei doi Herveaux se duceau la clienţi, mai degrabă decât să vină aceştia la ei.

Simţindu-mă ruşinată şi destul de nervoasă, am deschis uşa de la intrare şi am privit în jur. Chiar lângă uşă, se afla un birou şi vizavi era o zonă de aşteptare. Dincolo de un zid despărţitor

de mică înălțime, am putut vedea cinci sau șase birouri, trei dintre ele ocupate. Femeia din spatele biroului de lângă ușă era responsabilă și cu redirecționarea apelurilor. Avea părul închis la culoare, tuns scurt și coafat cu grijă. Purta un pulover superb și avea un machiaj minunat. Probabil că avea în jur de patruzeci de ani, dar asta n-o făcea mai puțin impresionantă.

— Îl caut pe Alcide, am spus, simțindu-mă rușinată și nu prea comod în pielea mea.

— Numele dumneavoastră?

Îmi zâmbea, dar părea puțin rece, ca și cum nu ar fi fost de acord ca o tânără atât de vizibil neelegantă să apară la biroul lui Alcide. Pe sub vechiul meu pardesiu de stofă albastră purtam un tricou cu mânecă lungă, albastru strălucitor cu galben, blugi vechi și pantofi sport Reebok. Când m-am îmbrăcat, eram îngrijorată pentru fratele meu, nu pentru că aș fi putut avea de-a face cu Poliția Modei.

— Stackhouse, am răspuns.

— Vă caută domnișoara Stackhouse, zise doamna Eficiență în interfon.

— Grozav!

Alcide părea foarte încântat, ceea ce era o ușurare.

Eficiență spune la interfon:

— O trimit la dumneavoastră?

În aceeași clipă, Alcide a năvălit pe o ușă de undeva din partea stângă, în spatele biroului ei.

— Sookie! exclamă și îmi zâmbi.

Se opri o secundă, ca și cum nu s-ar fi putut decide ce să facă, apoi mă îmbrățișă.

M-am simțit ca și cum aș fi zâmbit cu toată ființa mea. L-am îmbrățișat și eu. Eram atât de fericită să-l văd! M-am gândit că arăta minunat. Alcide e un bărbat înalt, cu părul negru, care aparent nu poate fi îmblânzit de nici o perie sau pieptăn, are o față lată și ochi verzi.

Scăpasem împreună de un cadavru, iar asta crease o legătură între noi.

Mă trase ușor de păr.

— Hai în spate, îmi zise la ureche, căci doamna Eficiență se uita la noi cu un zâmbet indulgent.

Eram sigură că partea cu indulgența era pentru Alcide. De fapt, știam că e așa, pentru că se gândea că nu arăt suficient de șic sau suficient de stilată ca să ies cu un Herveaux, și nu prea credea că tatăl lui Alcide (cu care se culca de doi ani) ar fi apreciat faptul că Alcide se încurca cu una bună de nimic, ca mine. Ups, unul dintre lucrurile pe care nu voiam să le știu. Evident, nu mă ecranasem suficient. Bill mă determinase să exersez, iar acum că nu ne mai vedeam devenisem leneșă. Nu era întru totul vina mea; domnișoara Eficiență era un emițător puternic.

Ceea ce nu se putea spune despre Alcide, din moment ce el e vârcolac.

Alcide mă conduse rapid pe un hol, cu o mochetă frumoasă și tablouri neutre, peisaje și grădini insipide, pe care îmi imaginam că le alesese

vreun decorator (sau chiar doamna Eficiență). Am intrat în biroul lui, care avea numele său scris pe ușă. Era o cameră mare, dar nu uriașă sau elegantă, pentru că era sufocată cu lucruri care țineau de munca lui, planuri și hârtii și căști de protecție și echipament de lucru. Foarte practic. Un fax bâzâia, iar alături de o stivă de formulare era un calculator pe ecranul căruia se vedeau date.

— Ești ocupat, nu ar fi trebuit să te sun, am spus rușinată.

— Glumești? Telefonul tău a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat pe ziua de azi!

Părea atât de sincer încât a trebuit să zâmbesc din nou.

— Trebuie să-ți spun ceva ce nu ți-am spus când am trecut să-ți las lucrurile sau după ce ai fost rănită.

După ce am fost bătută de tâlhari plătiți.

— M-am simțit atât de prost pentru asta, încât m-am gândit să vin la Bon Temps să stăm de vorbă față în față.

Fir-ar să fie, s-a împăcat cu nesuferita aia de logodnică răutăcioasă a lui, Debbie Pelt. Percepusem numele lui Debbie în gândurile sale.

— Da? am zis, încercând să par calmă și deschisă.

S-a întins și mi-a apucat mâna între palmele sale mari.

— Îți datorez scuze.

Bine, asta era neașteptat.

— Pentru ce? am întrebat, privind în sus la el cu ochii mijiți.

Venisem ca să-i spun ce aveam pe suflet și, în loc de asta, îmi spunea el.

— În acea ultimă seară, la Clubul Morților, începu, când aveai cel mai mult nevoie de ajutorul și protecția mea, eu...

Știam ce urma. Alcide se transformase în lup, în loc să rămână în forma sa umană și să mă ajute după ce fusesem înjunghiată. I-am acoperit gura cu mâna liberă. Pielea sa era atât de caldă. Dacă ești obișnuit să atingi vampiri, știi cât de caldă poate fi pielea unui om, iar a unui vârcolac era și mai caldă, pentru că temperatura lor e cu câteva grade mai mare.

Am simțit cum îmi crește pulsul și am știut că și-a dat și el seama. Animalele sesizează cu ușurință nervozitatea.

— Alcide, i-am spus, să nu mai aduci asta în discuție. Nu aveai ce face și oricum totul s-a terminat cu bine. Mă rog, mai mult sau mai puțin, dacă nu punem la socoteală că Bill mi-a frânt inima cu perfidia lui.

— Îți mulțumesc că ești atât de înțelegătoare, zise după o pauză în timpul căreia se uită la mine concentrat. Poate că m-aș fi simțit mai bine dacă ai fi fost furioasă.

Cred că se întreba cât era bravadă și cât eram sinceră. Mi-am putut da seama că a avut un impuls să mă sărute, dar nu era sigur dacă aș fi apreciat această mișcare sau dacă i-aș fi permis.

Ei bine, nici eu nu prea știam ce aș fi făcut, așa că nu mi-am oferit ocazia să aflu.

— Fie, sunt furioasă pe tine, dar mă prefac foarte bine, am zis.

S-a relaxat complet când m-a văzut zâmbind, deși putea fi ultimul zâmbet pe ziua aceea.

— Ascultă, biroul tău, în miezul zilei, nu reprezintă nici locul și nici momentul potrivit pentru ce am eu să-ți spun, i-am zis.

Am vorbit foarte neutru, ca să-și dea seama că nu-i fac avansuri. Nu numai că-mi place Alcide, cred că e un tip pe cinste, dar până nu eram sigură că terminase cu Debbie Pelt, nu intra pe lista mea de bărbați în preajma cărora îmi doream să mă aflu. Ultimul lucru pe care-l auzisem despre Debbie era că se logodise cu un alt teriantrop, deși nici măcar asta nu pusese capăt relației emoționale dintre ea și Alcide.

Nu aveam de gând să intru în așa ceva, nu cu greutatea pe care o aveam pe suflet din cauza infidelității lui Bill.

— Hai să mergem la Applebee, care e puțin mai încolo și să bem o cafea, îmi sugeră.

Prin interfon o anunță pe doamna Eficiență că pleacă. Am ieșit pe ușa din spate.

Până când am ajuns, era aproape ora două și restaurantul era aproape gol. Alcide îl rugă pe tânărul care ne-a condus la masă să ne așeze cât mai departe de oricine altcineva. M-am strecurat pe banchetă, așteptându-mă ca Alcide să se așeze de cealaltă parte a mesei, dar el se strecură lângă mine.

— Dacă vrei să-mi spui secrete, trebuie să stăm cât mai aproape unul de celălalt, zise.

Am cerut amândoi cafea, iar Alcide l-a rugat pe chelner să aducă o cafetieră mică. L-am întrebat despre tatăl lui câtă vreme chelnerul a fost prin preajma noastră, iar Alcide s-a interesat de Jason. Nu i-am răspuns, pentru că simpla menționare a numelui fratelui meu era suficient ca aproape să mă facă să plâng. Când ne-a fost adusă cafeaua și tânărul a plecat, Alcide m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Am tras adânc aer în piept, încercând să mă hotărăsc de unde să încep.

— În Shreveport este o adunare de vrăjitoare rele, am spus sec. Beau sânge de vampir și cel puțin câteva dintre ele sunt teriantropi.

A venit rândul lui Alcide să respire adânc.

Am ridicat o mână, indicându-i că nu terminasem ce aveam de spus.

— S-au mutat la Shreveport ca să pună mâna pe imperiul financiar al vampirilor. Au aruncat un blestem sau farmece sau altceva asupra lui Eric și i-au șters memoria. Au făcut o descindere la Fangtasia încercând să descopere locul de odihnă al vampirilor. Au făcut un fel de vrajă celor două chelnerițe, iar una din ele este la spital. Cealaltă e moartă.

Alcide scotea deja telefonul mobil din buzunar.

— Pam și Chow l-au ascuns pe Eric la mine acasă și trebuie să mă întorc înainte de lăsarea întunericului să am grijă de el. Iar Jason a dispărut. Nu știu cine l-a luat sau unde este, sau dacă este...

Viu. Dar n-am putut spune cuvântul.

Alcide expiră cu un șuierat și rămase holbându-se la mine, cu telefonul în mână. Nu se putea hotărî pe cine să sune mai întâi. Nu era vina lui.

— Nu-mi place că Eric e la tine acasă, zise, asta te pune în pericol.

M-am simțit emoționată că primul său gând a fost pentru siguranța mea.

— Jason a cerut o groază de bani pentru asta, iar Pam și Chow au fost de acord, am spus jenată.

— Dar Jason nu e acolo să o pățească, iar tu ești.

Fără comentarii. Dar ca să-i acord puțin credit lui Jason, nu el plănuise asta. I-am spus lui Alcide despre sângele de pe ponton.

— Poate fi un indiciu fals, zise. Dacă grupa se potrivește cu a lui Jason, atunci trebuie să te îngrijorezi.

Luă o înghițitură de cafea, concentrându-se la gândurile sale.

— Trebuie să dau câteva telefoane, mă anunță.

— Alcide, tu ești liderul haitei din Shreveport?

— Nu, nu. Nu sunt nici pe departe atât de important.

Nu puteam să cred asta și i-am spus. Îmi luă mâna.

— Un lider de haită este de obicei mai în vârstă decât mine, zise. Și trebuie să fie foarte dur. Foarte, foarte dur.

— Trebuie să te lupți ca să ajungi lider?

— Nu, ești ales, dar candidații trebuie să fie foarte puternici și deștepți. Există un fel de..., mă rog, trebuie să treci un test.

— Scris? Oral?

Alcide păru ușurat când văzu că zâmbesc.

— Mai mult ca un test de rezistență? am întrebat.

Dădu din cap aprobator.

— Mai degrabă.

— Nu crezi că liderul tău de haită ar trebui să afle despre asta?

— Ba da. Altceva?

— De ce ar face asta? De ce să aleagă Shreveport? Dacă au atât de multe lucruri în favoarea lor, sângele de vampir și dorința de a face lucruri cu adevărat rele, de ce să nu se stabilească într-un oraș mult mai prosper?

— Asta e o întrebare bună.

Alcide se gândea intens. Ochii săi verzi se îngustau când era cuprins de gânduri.

— Nu am auzit niciodată de o vrăjitoare care să aibă atât de multă putere. Nu am auzit niciodată de o vrăjitoare care să fie teriantrop. Tind să cred că e prima dată când se întâmplă așa ceva.

— Prima dată?

— Când o vrăjitoare încearcă să preia controlul unui oraș, încearcă să deposedeze resursele comunității supranaturale a unui oraș, zise.

— Care este locul vrăjitoarelor în ierarhia ființelor supranaturale?

— Sunt oameni care rămân oameni.

Ridică din umeri.

— De obicei, supra cred că vrăjitoarele sunt doar niște aspiranți. Genul care trebuie supravegheat, deoarece practică magia și noi suntem creaturi magice, dar totuși...

— Ca și cum nu ar fi o amenințare serioasă?

— Exact. Se pare că va trebui să ne mai gândim la asta. Cea care este liderul lor bea sânge de vampir. Îi golește chiar ea de sânge?

Formă un număr și duse telefonul la ureche.

— Nu știu.

— Și în ce se transformă?

Teriantropii au mai multe posibilități, dar există doar un singur animal cu care fiecare teriantrop are o afinitate, animalul său obișnuit. Un teriantrop își poate spune vârcolac-râs sau vârcolac-liliac, dacă nu intră în categoria vârcolacilor care se transformau în lupi. Vârcolacii obiectau aprig față de orice creatură cu dublă natură care se denumea pur și simplu „vârcolac".

— Ei bine, e... ca tine, am spus.

Vârcolacii se consideră regii comunității celor cu dublă-natură. Ei se transformă într-un singur animal, și ăsta era cel mai bun. Restul comunității celor cu dublă natură riposta, numindu-i pe lupi bătăuși.

— Oh, nu.

Alcide era îngrozit. În acel moment, liderul haitei îi răspunse la telefon.

— Alo, sunt Alcide.

Liniște.

— Îmi cer scuze că vă deranjez când aveați treabă în curte. A apărut ceva important. Trebuie să ne vedem cât de repede se poate.

Din nou un moment de liniște.

— Da, domnule. Cu permisiunea dumneavoastră, voi mai aduce pe cineva cu mine.

După câteva secunde, Alcide apăsă pe un buton și închise.

— Cu siguranță Bill știe unde stau Pam și Chow, nu-i așa? mă întrebă.

— Sunt sigură că știe, dar nu e aici să-mi spună.

Dacă ar face-o.

— Și unde e? întrebă Alcide cu o voce înșelător de calmă.

— E în Peru.

Priveam în jos la șervețelul meu, pe care-l pliasem ca pe un evantai. Am aruncat o privire spre bărbatul de alături, ca să-l văd holbându-se la mine cu o expresie de neîncredere.

— *A plecat?* Te-a lăsat singură aici?

— Păi nu știa că urmează să se întâmple ceva, am spus încercând să nu sune defensiv, iar apoi m-am gândit: *ce tot spun eu aici*? Alcide, nu l-am mai văzut pe Bill de când m-am întors din Jackson, cu excepția momentului în care a venit să-mi spună că pleacă din țară.

— Dar mi-a spus că te-ai întors la Bill, zise Alcide cu voce ciudată.

— Cine ți-a spus asta?

— Debbie. Cine altcineva?

Mi-e teamă că reacția mea nu a fost foarte măgulitoare.

— Și tu ai crezut-o pe *Debbie*?

— Mi-a spus că a trecut pe la Merlotte's când venea să mă vadă și că te-a văzut pe tine și pe Bill purtându-vă foarte, ăăă... prietenos, în timp ce ea era acolo.

— Și tu *ai crezut*-o?

Poate că dacă accentuam anumite lucruri, îmi va spune că glumea.

Alcide arăta acum ca o oaie bleagă, mă rog, pe cât poate un vârcolac să arate ca o oaie.

— OK, a fost o prostie, admise. O să aibă de-a face cu mine.

— Sigur.

Îmi pare rău că nu eram prea convinsă. Mai auzisem asta și altă dată.

— Bill e într-adevăr în Peru?

— Cel puțin din câte știu eu.

— Și tu ești singură în casă cu Eric?

— Eric nu știe că e Eric.

— Nu-și amintește cine este?

— Nu. Și aparent nu-și amintește nici ce caracter are.

— Asta-i bine, afirmă Alcide întunecat.

Nu a avut niciodată simțul umorului vizavi de Eric, așa cum aveam eu. Eu am fost întotdeauna bănuitoare față de Eric, dar i-am apreciat trăsnăile, hotărârea și flerul. Dacă puteai spune că un vampir știe ce e acea *joie de vivre*[1], Eric era acela.

---

[1]A se bucura de plăcerile vieții (fr.).

— Hai să mergem să-l vedem pe liderul haitei, zise Alcide, într-o dispoziție evident mai proastă.

Ne-am strecurat afară din separeu după ce a plătit cafeaua și fără să anunțe la birou („Nu are nici un rost să fii șeful, dacă nu poți să dispari din când în când"), m-a ajutat să mă urc în camionetă și am pornit înapoi spre Shreveport. Eram sigură că doamna Eficiență va presupune că ne-am dus la vreun motel sau la apartamentul lui Alcide, dar asta era mult mai bine decât să-și dea seama că șeful ei e vârcolac.

În timp ce conducea, Alcide îmi povesti că liderul haitei era un colonel în rezervă din Air Force, care fusese încartiruit la Baza Forțelor Aeriene Barksdale, din Bossier, și care se mutase în Shreveport. Singurul copil al colonelului Flood, o fată, se căsătorise cu un localnic, iar colonelul s-a stabilit în oraș pentru a fi aproape de nepoți.

— Și soția lui e vârcolac? am întrebat.

Dacă doamna Flood era și ea vârcolac, atunci și fiica lor ar fi fost. Dacă vârcolacii reușesc să supraviețuiască primelor câteva luni, au o viață destul de lungă, dacă nu apar accidente.

— Era. A murit acum câteva luni.

Liderul haitei lui Alcide trăia într-o suburbie modestă, cu case în stil ranch, amplasate pe terenuri micuțe. Colonelul Flood aduna conuri în curtea din față. Părea ceva foarte liniștit și foarte domestic pentru un vârcolac important. Mi l-am imaginat în uniforma Forțelor Aeriene,

dar bineînțeles că purta haine civile obișnuite. Părul său des era alb și tuns foarte scurt și avea o mustață care probabil că fusese tunsă cu o riglă, atât era de perfectă.

Colonelul era probabil curios după telefonul lui Alcide, dar ne-a rugat să intrăm cu o voce deosebit de calmă. L-a bătut de câteva ori pe Alcide pe spate și a fost foarte politicos cu mine.

Casa îi era la fel de impecabilă ca și mustața. Ar fi putut să treacă orice inspecție.

— Pot să vă ofer ceva de băut? Cafea? Ciocolată caldă? Sifon?

Colonelul făcu un gest către bucătărie ca și cum acolo s-ar fi aflat un servitor gata să-i îndeplinească ordinele.

— Nu, mulțumesc, am spus, căci eram plină cu cafeaua de la Applebee's.

Colonelul Flood a insistat să ne așezăm în living, care era un dreptunghi îngrozitor de îngust, cu o zonă de luat masa la unul din capete. Doamnei Flood îi plăcuseră păsările de porțelan. Îi plăcuseră mult. M-am întrebat cum se simțeau nepoții în camera asta și mi-am ținut mâinile încrucișate în poală de frică să nu lovesc ceva.

— Așadar, ce pot face pentru tine? îl întrebă colonelul Flood pe Alcide. Ai nevoie de permisiune ca să te căsătorești?

— Nu azi, răspunse Alcide zâmbind.

Am privit în jos, spre podea, ca să nu se vadă expresia de pe chipul meu.

— Prietena mea Sookie are câteva informații pe care mi le-a împărtășit. Sunt foarte importante.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Trebuie să vă povestească și dumneavoastră ce știe.

— Și de ce ar trebui să o ascult?

Am înțeles că îl întreba pe Alcide cine sunt, pentru că, dacă tot era obligat să mă asculte, trebuia să se convingă că eram *bona fides*[1]. Alcide era ofensat în locul meu.

— Nu aș fi adus-o dacă nu era important. Nu v-aș fi prezentat-o dacă nu aș fi gata să-mi dau sângele pentru ea.

Nu eram prea sigură ce însemna asta, dar în interpretarea mea presupuneam că Alcide gira pentru faptul că eram de încredere și se oferea să plătească într-un anume mod dacă se dovedea că mă înșelam. Nimic nu era simplu în lumea creaturilor supranaturale.

— Să-ți auzim povestea, domnișoară, zise sec colonelul.

I-am povestit tot ce i-am spus și lui Alcide, încercând să las aspectele personale deoparte.

— Unde stă adunarea asta? m-a întrebat când am terminat.

I-am spus ce am văzut în mintea lui Holly.

— Nu este suficientă informație, spuse Flood animat. Alcide, avem nevoie de urmăritori.

— Da, domnule.

Ochii lui Alcide străluceau la gândul acțiunii.

---

[1] De bună-credință (lat.).

— Îi voi suna. Tot ce am auzit mă face să mă gândesc la ceva ciudat ce s-a întâmplat azi-noapte. Adabelle nu a venit la întrunirea comitetului.

Alcide păru uimit.

— Asta nu-i bine.

Încercau să fie criptici în fața mea, dar puteam citi informația care trecea între cei doi teriantropi fără prea mare dificultate. Flood și Alcide se întrebau dacă — vicepreședintele? - – Adabelle lipsise de la întrunire dintr-un motiv nevinovat sau dacă grupul de vrăjitoare a convins-o să li se alăture împotriva propriei haite.

— Adabelle se înfierbânta de ceva vreme pe tema șefiei haitei, îi spuse colonelui Flood lui Alcide, cu umbra unui zâmbet pe buzele sale subțiri. Am sperat că atunci când va fi aleasă adjuncta mea va considera asta o concesie suficientă.

Din frânturile de informație pe care am putut să le prind din mintea liderului, haita din Shreveport părea să prefere varianta patriarhatului. Pentru Adabelle, o femeie modernă, șefia colonelului Flood era sufocantă.

— O nouă conducere ar putea s-o atragă, zise colonelul după o pauză. Dacă invadatorii au aflat ceva despre haita noastră, pe Adabelle o vor aborda.

— Nu cred că Adabelle ar trăda vreodată haita, nu contează cât e de nemulțumită de statu-quo, remarcă Alcide.

Părea foarte sigur.

— Dar dacă aseară nu a venit la întrunire, iar în dimineața asta nu poți să dai de ea prin telefon, atunci sunt îngrijorat.

— Aș vrea să mergi să vezi ce-i cu Adabelle, cât alertez eu haita, sugeră colonelul Flood. Dacă prietena ta nu se supără.

Poate că prietena lui prefera să-și miște fundul înapoi în Bon Temps să vadă ce-i face oaspetele aducător de bani. Poate că prietena lui ar fi preferat să-și caute fratele. Deși în realitate nu mă puteam gândi la nici un singur lucru care m-ar fi dus mai departe în căutarea lui Jason, iar Eric mai avea vreo două ore până să se scoale.

Alcide spuse:

— Colonele, Sookie nu este un membru al haitei și nu ar trebui să aibă responsabilități în interiorul acesteia. Are propriile necazuri și le-a abandonat ca să vină să ne informeze despre o mare problemă pe care nici nu știam că o avem. Ar fi trebuit să știm. Cineva din haita noastră nu a fost cinstit cu noi.

Fața colonelului se descompuse ca și cum ar fi înghițit un țipar viu.

— Ai dreptate, zise. Mulțumesc, domnișoară Stackhouse, pentru că ți-ai făcut timp să vii la Shreveport și să-i povestești lui Alcide despre problema noastră... despre care ar fi trebuit să știm.

Am dat din cap.

— Și cred că ai dreptate, Alcide, cineva dintre noi ar fi trebuit să știe despre prezența unei alte haite în oraș.

— Vă sun să vă spun ce se întâmplă cu Adabelle, zise Alcide.

Colonelul luă receptorul și consultă o agendă roșie din piele înainte să formeze numărul. Îi aruncă o privire lui Alcide.

— Nu răspunde la magazin.

Dinspre el venea căldură ca dinspre un mic radiator. Din moment ce colonelul Flood păstra în casă o temperatură apropiată de cea de afară, căldura era chiar bine-venită.

— Sookie ar trebui să fie numită prietena haitei.

Mi-am putut da seama că era mai mult decât o sugestie. Alcide spunea ceva destul de important, dar sigur nu avea să explice. Mă cam săturasem de conversațiile eliptice care aveau loc în jurul meu.

— Scuzați-mă, Alcide, colonele, am spus cât de politicos am putut. Poate că Alcide m-ar putea duce înapoi la mașina mea? Din moment ce păreți a avea anumite planuri de pus în aplicare.

— Bineînțeles, zise colonelul și l-am citit că era foarte bucuros să scape de mine din calea lui. Alcide, atunci ne întâlnim din nou aici în, să zicem... patruzeci de minute? Vorbim despre asta atunci.

Alcide se uită la ceas și acceptă cu reținere.

— Aș putea să mă opresc la Adabelle acasă în drumul meu spre mașina lui Sookie, zise, iar colonelul acceptă, ca și cum asta ar fi fost doar o formalitate.

— Nu știu de ce Adabelle nu răspunde la telefonul de la birou și nu cred că s-a dus la grupul de vrăjitoare, îmi explică Alcide pe când ne urcam din nou în camioneta sa. Adabelle locuiește cu mama ei și nu se înțeleg prea bine. Dar vom verifica acasă mai întâi. Adabelle este adjuncta lui Flood și cel mai bun urmăritor al nostru.

— Ce ar putea face urmăritorii?

— Vor merge la Fangtasia și vor încerca să prindă urma pe care vrăjitoarele au lăsat-o acolo. Asta îi va duce la adăpostul lor. Dacă ei pierd urma, putem suna pentru ajutor la grupul de vrăjitoare din Shreveport. Probabil că și ei sunt la fel de îngrijorați ca și noi.

— Mi-e teamă că la Fangtasia urma ar putea fi ascunsă de mirosul tuturor acelor oameni de la salvare, am spus cu regret.

Un vârcolac luând urma prin oraș era ceva ce trebuia văzut.

— Și ca să știi, Hallow a contactat deja toate vrăjitoarele de aici. Am vorbit în Bon Temps cu o Wicca pe care au chemat-o la Shreveport ca să se întâlnească cu gașca lui Hallow.

— E mai complicat decât credeam, dar sunt sigur că haita se poate descurca.

Alcide părea destul de încrezător.

Alcide scoase camioneta cu spatele de pe aleea colonelului și am început din nou să ne croim drum prin Shreveport. Astăzi vedeam mai mult din orașul ăsta decât văzusem întreaga mea viață.

— A cui a fost ideea ca Bill să plece în Peru? mă întrebă brusc Alcide.

— Nu știu.

Eram uimită.

— Cred că a reginei sale.

— Dar nu ți-a spus asta explicit.

— Nu.

— Poate i s-a ordonat să plece.

— Bănuiesc.

— Cine are puterea să facă asta? întrebă Alcide, ca și cum răspunsul ar fi avut puterea să mă lumineze.

— Eric, bineînțeles.

Din moment ce Eric era șeriful Districtului 5.

— Și apoi regina.

Adică șefa lui Eric, regina din Louisiana. Da, știu. E o prostie. Dar vampirii credeau că sunt o minune a organizării moderne.

— Iar acum Bill e plecat, iar Eric stă la tine acasă.

Vocea lui Alcide mă împingea să trag o concluzie evidentă.

— Crezi că Eric a regizat toată treaba? Crezi că i-a poruncit lui Bill să plece din țară, le-a făcut pe vrăjitoare să invadeze orașul Shreveport, să-l blesteme, și a început să alerge prin frig, pe jumătate dezbrăcat, atunci când presupunea că voi trece pe acolo și apoi a sperat că îl voi lua cu mine și că Pam, Chow și fratele meu vor vorbi și vor aranja ca Eric să stea cu mine?

Alcide păru dezumflat.

— Vrei să spui că te-ai gândit la asta?

— Alcide, n-oi avea eu prea multă şcoală, dar proastă nu sunt.

Încearcă să mergi la şcoală când poţi citi gândurile tuturor colegilor tăi şi pe ale profesorului. Dar citeam mult şi citeam o groază de lucruri de calitate. Bineînţeles, acum citeam mai mult romane poliţiste şi de dragoste. Aşa că am învăţat multe mărunţişuri şi aveam un vocabular grozav.

— Problema este că e destul de puţin probabil ca Eric să creeze atâtea probleme ca să ajungă în pat cu mine. La asta te gândeai, nu?

Vârcolac sau nu, atât puteam citi şi eu.

— Dacă pui problema aşa...

Dar Alcide încă nu părea satisfăcut. Bineînţeles, tot el era şi cel care o credea pe Debbie Pelt când spunea că mă împăcasem sigur cu Bill.

M-am întrebat dacă aş fi putut convinge o vrăjitoare să arunce o vrajă a adevărului asupra lui Debbie Pelt, pe care o dispreţuiam pentru că fusese crudă cu Alcide, mă insultase cumplit, îmi arsese şalul favorit şi — oh — încercase să mă ucidă prin intermediari. Şi, în plus, avea un păr idiot.

Alcide nu ar recunoaşte o Debbie cinstită nici dacă l-ar muşca de fund, deşi mâncatul pe la spate era specialitatea lui Debbie cea reală.

Dacă Alcide ar fi ştiut că eu şi cu Bill ne-am despărţit, ar fi trecut pe la mine? Una ar fi dus la cealaltă?

Păi, *sigur* că ar fi dus. Şi aşa mă pricopseam cu un tip care o credea pe cuvânt pe Debbie Pelt.

I-am aruncat o privire lui Alcide și am oftat. Tipul era aproape perfect din multe puncte de vedere. Îmi plăcea cum arată, îi înțelegeam felul de a gândi și îmi arăta atenție și respect. Sigur, era un vârcolac, dar aș fi putut renunța la câteva nopți pe lună. Adevărat, conform lui Alcide, va fi greu pentru mine să duc la termen o sarcină cu el, dar cel puțin era posibil. Sarcina nu intra în discuție în cazul unui vampir.

Uau. Alcide nu s-a oferit să fie tatăl copiilor mei și încă se mai vedea cu Debbie. Ce se întâmplase cu logodna ei cu Clausen?

În cea mai puțin nobilă parte a caracterului meu — asta presupunând că aveam o parte nobilă — speram că, într-o zi din viitorul apropiat, Alcide o va vedea pe Debbie ca pe scorpia care era în realitate și că, în cele din urmă, va accepta ceea ce vedea. În concluzie, indiferent dacă Alcide voia să fie cu mine sau nu, merita mai mult decât una ca Debbie Pelt.

Adabelle Yancy și mama ei locuiau într-o fundătură dintr-o suburbie pentru clasa medie avută, nu prea departe de Fangtasia. Casa era amplasată pe o peluză în pantă, ce se înălța mai sus decât strada, așa că aleea urca și se îndrepta către spatele proprietății. M-am gândit că Alcide va parca în stradă și că vom urca pe jos pe aleea de cărămidă care ducea către ușa din față, dar se pare că nu voia să lase camioneta la vedere. Am cercetat fundătura, dar nu am văzut pe nimeni, cu atât mai puțin pe cineva care să păzească locuința, dacă ar fi apărut vizitatori.

Lipit perpendicular de spatele casei se afla garajul pentru trei mașini, care era curat lună. Ai fi putut crede că niciodată nu fuseseră parcate mașini acolo, că strălucitorul Subaru s-a rătăcit pe acolo. Am coborât din camionetă.

— Asta este mașina mamei lui Adabelle.

Alcide începea să se încrunte.

— Ea a pus pe picioare un magazin cu rochii de mireasă. Sigur ai auzit de el — Verena Rose. Verena nu mai lucrează acum cu normă întreagă acolo. Trece însă destul de des ca să o înnebunească pe Adabelle.

Nu fusesem niciodată la acel magazin, dar miresele cu pretenții din zonă își făceau o datorie de onoare din a-și face cumpărăturile de acolo. Probabil că era un magazin cu adevărat profitabil. Casa din cărămidă era bine întreținută și nu avea mai mult de douăzeci de ani vechime. Curtea era împrejmuită, îngrijită și amenajată de un peisagist.

Când Alcide a bătut la ușa din spate, aceasta s-a deschis brusc. Femeia care a apărut în cadrul ușii era la fel de aranjată ca și casa și grădina. Părul ei argintiu era strâns la ceafă, într-un coc îngrijit, era îmbrăcată într-un costum oliv tern și purta pantofi maro fără toc. Se uită la Alcide și la mine și păru să nu descopere ce căuta. Deschise larg ușa din sticlă.

— Alcide, ce bine-mi pare că te văd, aruncă o minciună disperată.

Aveam în față o femeie îngrijorată.

Alcide îi aruncă o privire lungă.

— Verena, avem probleme.

Dacă fiica ei era membră a haitei, atunci şi Verena însăşi era un vârcolac. M-am uitat curioasă la femeie şi mi s-a părut una dintre prietenele mai avute ale bunicii mele. Verena Rose Yancy era o femeie atrăgătoare, aproape de şaptezeci de ani, care avea norocul să aibă un venit sigur şi propria ei casă. Nu mi-o puteam imagina pe femeia asta alergând în patru labe peste un câmp.

Era evident că Verena nu dădea doi bani pe necazurile lui Alcide.

— Mi-ai văzut fiica? întrebă şi aşteptă răspunsul, teroarea citindu-i-se în priviri. Nu se poate să fi trădat haita.

— Nu, zise Alcide. Dar liderul haitei ne-a trimis s-o găsim. A lipsit de la întrunirea haitei de aseară.

— M-a sunat aseară de la magazin. Mi-a zis că are o întâlnire neaşteptată cu un străin care a sunat la magazin chiar la ora închiderii.

Femeia îşi frângea mâinile la propriu.

— M-am gândit că poate se întâlnea cu vrăjitoarea aia.

— Ai mai primit vreo veste de la ea de atunci? am întrebat pe cel mai blând ton cu putinţă.

— Aseară m-am dus la culcare furioasă pe ea, zise Verena uitându-se direct la mine pentru prima dată. Am crezut că s-a hotărât să-şi petreacă noaptea la prieteni. La una dintre *prietenele* ei, îmi explică uitându-se la mine cu sprâncenele ridicate, ca să prind nuanţa.

Am dat din cap.

— Nu-mi spune niciodată înainte, zice doar „O să vin când o să mă vezi” sau „Ne întâlnim la magazin mâine-dimineață”, sau ceva de genul ăsta.

Un fior trecu prin trupul subțire al Verenei.

— Dar nu a venit acasă și nu răspunde la telefon, la magazin.

— Trebuia să deschidă magazinul azi? întrebă Alcide.

— Nu, miercuri e închis, dar ea merge mereu ca să se ocupe de hârțoage și registre. Întotdeauna face asta.

— Ce-ar fi ca Alcide și cu mine să mergem până acolo și să verificăm la magazin pentru dumneavoastră? am zis cu blândețe. Poate a lăsat un bilet.

Nu era o femeie căreia să-i strângi mâna compătimitor, așa că nu am făcut gestul ăsta, dar am închis ușa de sticlă, ca să priceapă că trebuia să rămână acolo și că nu putea să vină cu noi. A înțeles mult prea bine.

Magazinul cu rochii de mireasă și de seară Verena Rose se afla într-o casă veche, într-un cartier de case cu etaj. Clădirea fusese renovată și la fel de bine întreținută ca și reședința Yancy, și nu eram surprinsă că avea o asemenea priză. Cărămida vopsită în alb, obloanele în verde-închis, metalul negru lucios al balustradei scărilor, detaliile de alamă ale ușii toate demonstrau eleganță și atenție pentru detaliu. Puteam să-mi dau seama că dacă aveai aspirații să urci pe

scara socială, aici veneai să-ți cumperi rochia de mireasă.

Trasă puțin de la stradă, cu parcare în spatele magazinului, clădirea avea o singură vitrină mare. În această vitrină, se afla un manechin fără chip ce purta o perucă maro strălucitor. Brațele îi erau îndoite cu grație ca să țină un buchet uimitor. Chiar și din camionetă îmi puteam da seama că rochia de mireasă, cu trenă lungă, brodată, arăta spectaculos.

Am parcat pe aleea de acces, fără să mai mergem până în spatele magazinului, iar eu am sărit din mașină. Împreună am pornit pe aleea pavată care ducea de la șosea la ușa din față și, în timp ce ne apropiam, Alcide înjură. Pentru o clipă, mi-am imaginat că vitrina fusese cumva invadată de vreun soi de gândaci care aterizaseră pe rochia albă. Dar, după o clipă, mi-am dat seama că petele întunecate erau stropi de sânge.

Sângele stropise brocartul alb și se uscase acolo. Era ca și cum manechinul fusese rănit și, pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu e chiar așa. Văzusem o groază de lucruri imposibile în ultimele câteva luni.

— Adabelle, zise Alcide, ca și cum s-ar fi rugat.

Stăteam la baza scărilor care duceau spre verandă și ne holbam în vitrină. Semnul ÎNCHIS stătea atârnat în mijlocul geamului oval de pe ușă, iar draperiile erau trase în spatele lui. Nu erau unde cerebrale care să vină din casă.

Avusesem timp să verific. Descoperisem, prin metode neplăcute, că era o bună idee să verifici.

— Chestii moarte, zise Alcide, cu fața ridicată în adierea rece, cu ochii închiși ca să-l ajute să se concentreze. Chestii moarte înăuntru și afară.

M-am apucat cu mâna stângă de balustrada de fier și am urcat o treaptă. Am privit în jur. Ochii mi s-au oprit pe ceva ce se afla în stratul de flori de sub vitrină, ceva deschis la culoare, care ieșea în evidență pe stratul protector din scoarță de pin. L-am înghiontit pe Alcide și i-am indicat în tăcere, cu degetul mâinii libere, ceea ce văzusem.

Lângă o tufă de azalee era o altă mână — un surplus care nu era legat de nimic. Am simțit un fior trecând prin corpul lui Alcide în timp ce realiza ceea ce vedea. Fusese un moment din acelea în care încerci să crezi că e vorba de orice, mai puțin ceea ce este în realitate.

— Așteaptă aici, zise Alcide, cu voce răgușită.

Eram de acord cu el.

Dar când să intre în magazin, deschizând ușa care nu fusese încuiată, am văzut ce zăcea pe podea chiar în spatele ei. A trebuit să-mi reprim un urlet.

Din fericire, Alcide avea telefonul mobil. L-a sunat pe colonelul Flood, i-a spus ce s-a întâmplat și l-a rugat să se ducă acasă la doamna Yancy. Apoi, a anunțat poliția. Nu exista altă scăpare. Era o zonă aglomerată și existau șanse să ne fi văzut cineva la ușa din față.

Categoric era o zi de găsit cadavre — pentru mine și pentru departamentul de poliție din

Shreveport. Știam că sunt câțiva polițiști vampiri, dar bineînțeles vampirii trebuiau să lucreze în schimbul de noapte, așa că noi am vorbit cu polițiști obișnuiți. Printre ei nu se număra nici un vârcolac, nici un teriantrop, nici măcar o persoană telepată. Toți acești ofițeri de poliție erau oameni obișnuiți care credeau că, la o adică, suntem suspecți.

— De ce ai trecut pe aici, amice? întrebă detectivul Coughlin, care avea părul castaniu, o față ridată de intemperii și o burtă de băutor de bere de care un Clydesdale[1] ar fi fost mândru.

Alcide păru surprins. Nu se gândise atât de departe, ceea ce nu era prea surprinzător. Nu o cunoscusem pe Adabelle când fusese în viață și nu intrasem în magazin, așa cum făcuse el. Nu eu suportasem cel mai mare șoc. Am considerat că trebuia să intervin.

— A fost ideea mea, domnule detectiv, am spus brusc. Bunica mea, cea care a murit anul trecut, mi-a spus întotdeauna: „Dacă ai nevoie de o rochie de mireasă, Sookie, du-te la Verena Rose." Nu m-am gândit să sun să văd dacă e deschis azi.

— Așadar, dumneavoastră și domnul Herveaux vă căsătoriți?

— Da, zise Alcide trăgându-mă către el și îmbrățișându-mă. Ne îndreptăm spre altar.

---

[1] Rasă de cai, originară din Scoția, mascotă a numeroase mărci de bere, cum ar fi *Anheuser-Busch's Budweiser, Carlton & United Beverages.*

Am zâmbit, dar în maniera adecvat-aprobatoare.

— Păi, felicitări.

Detectivul Coughlin se uită la noi gânditor.

— Așadar, domnișoară Stackhouse, nu v-ați întâlnit niciodată cu Adabelle Yancy în persoană?

— Poate că am cunoscut-o pe bătrâna doamnă Yancy când eram mică, am spus precaută. Dar nu-mi amintesc de ea. Familia lui Alcide cunoaște familia Yancy, bineînțeles. El a trăit aici toată viața lui.

Bineînțeles, erau și vârcolaci.

Coughlin încă era ocupat cu mine.

— Și nu ați intrat în magazin, deloc? Doar domnul Herveaux aici de față?

— Alcide doar a pășit înăuntru în timp ce eu așteptam aici.

Am încercat să par delicată, ceea ce nu e ușor pentru mine. Sunt sănătoasă și musculoasă și chiar dacă nu sunt Emme[1], nu sunt nici Kate Moss[2].

— Am văzut mâna, așa că am rămas afară.

— A fost o idee bună, zise detectivul Coughlin. Ce e înăuntru nu e bine ca oamenii să vadă.

Părea cu douăzeci de ani mai în vârstă în timp ce spunea asta. Mi-a părut rău că avea o slujbă atât de dură. Se gândea că cele două cadavre ciopârțite din casă însemnau două vieți pierdute și erau opera cuiva pe care i-ar fi plăcut să-l aresteze.

---

[1] Melissa „Emme" Aronson, primul supermodel de mărimi mari.

[2] Kate Moss, supermodel britanic.

— Aveți vreo idee de ce ar fi vrut cineva să sfâșie două doamne ca acestea?

— Două, spuse Alcide încet, uimit.

— Două? am zis mai puțin precaută.

— Da, de ce, adăugă apăsat detectivul.

Așteptase reacțiile noastre și le primise; urma să aflu ce gândea despre ele.

— Bietele de ele, am spus, iar lacrimile care-mi umpleau ochii nu erau prefăcute.

Era drăguț într-un fel să am pieptul lui Alcide ca să mă pot sprijini de el, și, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, și-a deschis jacheta de piele ca să fiu mai aproape de el și m-a acoperit cu părțile din față, ca să-mi țină de cald.

— Dar dacă una dintre ele este Adabelle Yancy, cine este cealaltă?

— Nu a mai rămas prea mult din cealaltă, zise Coughlin, înainte să-și spună să-și țină gura închisă.

— Erau oarecum amestecate, șopti Alcide la urechea mea.

Era îngrețoșat.

— Nu am știut... cred că dacă analizam ce vedeam...

Deși nu puteam citi clar gândurile lui Alcide, am putut să-mi dau seama că se gândea că Adabelle făcuse cumva să pună la pământ pe unul dintre atacatorii săi. Iar când restul grupului a plecat, nu a luat toate bucățile care trebuiau cu ei.

— Iar dumneavoastră sunteți din Bon Temps, domnișoară Stackhouse, zise detectivul, aproape leneș.

— Da, domnule, am răspuns cu un icnet.

Încercam să nu-mi imaginez ultimele clipe ale lui Adabelle Yancy.

— Unde lucrezi acolo?

— La Merlotte's Bar and Grill, am spus. Sunt chelneriță.

În timp ce înregistra diferența de statut social dintre mine și Alcide, am închis ochii și mi-am sprijinit capul de pieptul cald al lui Alcide. Detectivul Coughlin se întreba dacă eram însărcinată; dacă tatăl lui Alcide, un personaj cunoscut și respectat în Shreveport, era de acord cu o astfel de căsătorie. Putea să-și dea seama de ce voiam o rochie de mireasă costisitoare dacă mă măritam cu un Herveaux.

— Nu aveți un inel de logodnă, domnișoară Stackhouse?

— Nu plănuim o logodnă lungă, răspunse Alcide.

Îi puteam auzi vocea vibrând în piept.

— Va primi inelul cu diamant în ziua nunții.

— Ești așa de rău, am spus cu afecțiune, lovindu-l în coaste cu pumnul cât de tare am putut ca să nu pară prefăcut.

— Au! protestă.

Cumva această mică demonstrație îl convinse pe detectivul Coughlin că eram într-adevăr logodiți. Ne notă numerele de telefon și adresele și ne spuse că puteam pleca. Alcide era la fel de ușurat ca și mine.

Am mers către cel mai apropiat loc unde puteam opri și puteam avea puțină intimitate —

un mic parc în general gol când era frig — iar Alcide îl sună din nou pe colonelul Flood. Am așteptat în camionetă în timp ce Alcide, mergând încolo și încoace prin iarba uscată, gesticula și ridica vocea, descărcându-și o parte din groază și din furie. Le puteam simți crescând în el. Alcide avea probleme în a-și exprima emoțiile, ca mulți alți bărbați. Asta-l făcea să-mi fie mai familiar și mai drag.

Drag? Mai bine m-aș abține de la gânduri din astea. Logodna fusese doar pentru urechile detectivului Coughlin. Dacă Alcide era iubitul cuiva, era al perfidei Debbie.

Când Alcide se urcă din nou în mașină, era furios.

— Cred că mai bine mă întorc la birou și te duc la mașină, zise. Îmi pare rău pentru tot.

— Cred că eu ar trebui să spun asta.

— Asta e o situație de care nici unul dintre noi nu este vinovat, zise ferm. Nici unul dintre noi nu ar fi fost implicat dacă am fi putut face altceva.

— Adevăr grăit-ai.

După ce m-am gândit un minut la complicata lume supranaturală, l-am întrebat pe Alcide care era planul colonelului Flood.

— O să ne ocupăm noi de asta, răspunse Alcide. Îmi pare rău, Sook, nu-ți pot spune ce vom face.

— O să fii în pericol? am întrebat, fără să mă pot abține.

Ajunsesem la imobilul de birouri al familiei Herveaux, iar Alcide opri camioneta lângă bătrâna mea mașină. Se întoarse puțin, ca să stea cu fața la mine, și se întinse ca să mă ia de mână.

— O să fiu bine. Nu-ți face griji, zise cu blândețe. Te sun.

— Nu uita s-o faci, i-am replicat. Iar eu trebuie să-ți spun ce au făcut vrăjitoarele ca să-l găsească pe Eric.

Nu-i spusesem lui Alcide despre afișe și nici despre recompensă. S-a încruntat și mai tare când s-a gândit la ingeniozitatea acestei acțiuni.

— Debbie trebuia să vină încoace în după-amiaza asta, să ajungă aici pe la șase, spuse.

Se uită la ceas.

— Prea târziu să o împiedic să vină.

— Dacă plănuiți un raid, poate să fie de ajutor, am zis.

Îmi aruncă o privire urâtă. Ca un băț ascuțit pe care ar fi vrut să mi-l înfigă în ochi.

— E teriantrop, nu vârcolac, îmi aminti defensiv.

Poate se transforma într-o nevăstuică sau într-un șobolan.

— Bineînțeles, am spus cu seriozitate.

M-am abținut cât am putut ca să nu fac nici unul dintre comentariile care-mi stăteau pe limbă, abia așteptând să fie spuse.

— Alcide, crezi că celălalt cadavru era al prietenei lui Adabelle? Cineva care pur și simplu a fost la magazin cu Adabelle când au venit vrăjitoarele?

— Din moment ce o mare parte din al doilea cadavru lipsește, sper că era al uneia dintre vrăjitoare. Sper că Adabelle a căzut luptând.

— Și eu sper, am încuviințat din cap, spunând stop acestor gânduri. Mai bine mă întorc în Bon Temps. Eric se va trezi curând. Nu uita să-i spui tatălui tău că ne-am logodit.

Expresia de pe chipul său îmi oferi singura distracție pe ziua respectivă.

PE TOT DRUMUL DE ÎNTOARCERE spre casă m-am gândit la ziua petrecută în Shreveport. L-am rugat pe Alcide să-i sune de pe telefonul său mobil pe polițiștii din Bon Temps, iar răspunsul acestora a fost din nou negativ. Nu, nu mai auziseră nimic despre Jason, și nimeni nu sunase să anunțe că-l văzuse. Așa că nu m-am oprit la secția de poliție în drum spre casă, dar a trebuit să mă opresc la magazinul alimentar ca să cumpăr niște margarină și pâine, și am mers și la magazinul de băuturi ca să iau niște sânge.

Primul lucru pe care l-am văzut când am intrat la supermarketul Economii Serioase a fost un mic raft cu sânge îmbuteliat, ceea ce m-a scutit de o oprire la magazinul de băuturi. Al doilea lucru pe care l-am văzut a fost un afiș cu imaginea lui Eric. Am presupus că era o fotografie pe

care Eric și-o făcuse când a deschis Fangtasia, pentru că avea o figură foarte nevinovată. Avea un aer încântător de uman; orice persoană de pe lumea asta și-ar fi dat seama că nu ar fi mușcat niciodată pe nimeni. Titlul afișului era: L-AȚI VĂZUT PE ACEST VAMPIR?

Am citit cu atenție textul. Tot ce spuse Jason despre el era adevărat. Cincizeci de mii de dolari însemnau o groază de bani. Hallow era probabil cu adevărat înnebunită după Eric pentru a plăti atât de mult, dacă tot ce-și dorea era puțină acțiune. Era greu de crezut că a prelua controlul asupra Fangtasiei (și a beneficia de serviciile sexuale ale lui Eric) i-ar oferi un profit după ce ar fi plătit o recompensă atât de mare. Eram cu atât mai puțin încrezătoare că știam întreaga poveste și eram tot mai convinsă că, dacă scoteam capul în lume, m-aș fi ales cu el smuls.

Hoyt Fortenberry, amicul lui Jason, își umplea căruciorul cu pizza în raionul de produse congelate.

— Hei, Sookie, unde crezi că s-a dus Jason? mi-a strigat imediat ce m-a văzut.

Hoyt, mare și bovin și nicidecum vreun savant, părea sincer îngrijorat.

— Aș vrea și eu să știu, am zis, apropiindu-mă pentru a putea vorbi fără ca toată lumea din magazin să înregistreze fiecare cuvânt. Sunt destul de îngrijorată.

— Nu crezi că a plecat pur și simplu cu vreo fată pe care a cunoscut-o? Tipa cu care era de Anul Nou era destul de drăguță.

— Cum o chema?

— Crystal. Crystal Norris.

— De unde e?

— Din Hotshot, sau cam pe-acolo.

Făcu o mișcare cu capul pentru a arăta spre sud.

Hotshot era chiar mai mic decât Bon Temps. Era cam la zece mile distanță și avea reputația unei mici comunități cam ciudate. Puștii din Hotshot care veneau la școală în Bon Temps stăteau mereu împreună și erau cu toții vag... diferiți. Nu eram deloc surprinsă că această Crystal trăia în Hotshot.

— Așadar, zise Hoyt insistând pe ideea lui, poate i-a cerut Crystal să meargă să stea cu ea.

Dar creierul lui spunea că nu credea asta, ci doar încerca să mă liniștească pe mine, și pe el. Amândoi știam că Jason ar fi telefonat până acum, indiferent cât de bine se distra cu o femeie.

Dar m-am decis să-i dau lui Crystal un telefon de îndată ce găseam zece minute libere, ceea ce era posibil să nu se întâmple în noaptea asta. L-am rugat pe Hoyt să pomenească numele lui Crystal la departamentul șerifului și mi-a spus că o va face. Nu părea prea încântat de idee. Îmi puteam da seama că, dacă persoana care lipsea ar fi fost oricine altcineva și nu Jason, Hoyt ar fi refuzat. Dar Jason fusese întotdeauna sursa de relaxare și distracție a lui Hoyt, căci Jason era mult mai deștept decât Hoyt cel încet în gânduri și mișcări: dacă Jason nu mai revenea, Hoyt ar fi avut o viață plicticoasă.

Ne-am despărțit în parcarea de la supermarketul Economii Serioase și m-am simțit ușurată că Hoyt nu mă întrebase despre SângeleAdevărat pe care-l cumpărasem. Nici casierul nu o făcuse, deși manevrase sticlele cu dezgust. În timp ce plăteam pentru el, m-am gândit cât de enormă gaură aveam deja în buget pentru că-l adăposteam pe Eric. Hainele și sângele costaseră ceva.

Abia se întunecase când am ajuns acasă și am scos din mașină sacoșele de plastic în care erau cumpărăturile. Am descuiat ușa din spate și am intrat strigându-l pe Eric în timp ce aprindeam lumina din bucătărie. Nu am primit nici un răspuns, așa că am aranjat cumpărăturile și am lăsat o sticlă de SângeAdevărat afară, ca să o aibă la îndemână când i se făcea foame. Am scos pușca din portbagaj și am încărcat-o stând ascunsă în dreptul boilerului. Mi-a luat un minut să sun din nou la biroul șerifului. Nici o veste de la Jason, mă anunță centralista.

M-am sprijinit un moment de peretele bucătăriei, simțindu-mă demoralizată. Nu era o idee bună să stau pur și simplu și să fiu deprimată. Poate că o să mă duc în sufragerie să bag o casetă în video, pentru distracția lui Eric. Văzuse toate casetele mele cu *Buffy*, și nu aveam *Angel*[1]. M-am întrebat dacă i-ar plăcea *Pe aripile vântului* (din câte știam, era și el pe aici când îl filmau. Pe de altă parte, avea amnezia. Totul ar fi trebuit să fie o noutate pentru el).

---

[1] Film cu vampiri lansat în 1999.

Dar, în timp ce mergeam pe hol, am auzit un zgomot slab. Am deschis încet ușa vechii mele camere, ca să nu fac gălăgie dacă oaspetele meu nu se sculase încă. Dar se sculase. Eric își îmbrăca blugii, cu spatele la mine. Nu se ostenise să-și pună chiloți, nici măcar chestiile alea mici și roșii. Mi s-a oprit respirația. Am gemut ușor și m-am forțat să închid ochii. Mi-am încleștat pumnii.

Dacă ar fi existat o competiție internațională de funduri, Eric ar fi câștigat fără să miște un deget — sau vreo fesă. Ar fi luat un trofeu foarte, foarte mare. Nu realizasem niciodată că o femeie trebuia să se lupte să-și țină mâinile departe de un bărbat, dar iată-mă înfigându-mi unghiile în carne, holbându-mă la interiorul pleoapelor mele ca și cum aș fi putut vedea prin ele dacă mă străduiam suficient.

Era oarecum degradant să-i arunci cuiva priviri atât de *vorace* — un alt cuvânt util din calendar — doar pentru că era frumos fizic. Nici asta nu crezusem că era ceva ce și femeile făceau.

— Sookie, ești bine? întrebă Eric.

Mi-am croit drum spre normalitate printr-o mlaștină de plăcere. Stătea chiar în fața mea, cu mâinile pe umerii mei. M-am uitat în sus, în ochii săi albaștri, acum concentrați asupra mea și în care nu se citea altceva decât îngrijorare. Eram exact la nivelul sfârcurilor sale tari. Aveau dimensiunile unei gume de creion. Mi-am mușcat buza. *Nu* o să mă aplec câțiva centimetri.

— Scuză-mă, am spus, vorbind foarte încet.

Mă speria ideea de a vorbi tare sau de a mă mișca. Dacă o făceam, era posibil să mă arunc pe el.

— Nu am vrut să intru peste tine. Ar fi trebuit să bat la ușă.

— M-ai mai văzut și altă dată.

Nu avusesem vedere din spate, gol.

— Da, dar să intru pur și simplu nu e politicos.

— Nu mă deranjează. Tu pari supărată.

Crezi?

— Am avut o zi foarte grea, i-am zis, printre dinții încleștați. Fratele meu a dispărut, iar vrăjitoarele vârcolaci din Shreveport au omorât-o pe... pe vicepreședinta haitei de vârcolaci de acolo, iar mâna ei era în stratul de flori. Mă rog, mâna cuiva. Belinda e la spital. Ginger e moartă. Cred că o să fac un duș.

M-am întors pe călcâie și am intrat în camera mea. M-am dus la baie și mi-am scos hainele, îndesându-le în coșul de rufe murdare. Mi-am mușcat buza până când am putut zâmbi la propriul meu acces de sălbăticie și apoi am intrat sub jetul de apă fierbinte.

Știu că dușurile reci sunt o metodă tradițională, dar mă bucuram de căldura și relaxarea pe care mi le ofereau apa fierbinte. Mi-am udat părul și m-am întins după săpun.

— Fac eu asta, zise Eric trăgând perdeaua de la duș și intrând lângă mine.

Mi s-a tăiat respirația și am scos un fel de strigăt. Își dăduse jos blugii. De fapt, era și el la

fel de încins ca și mine. La Eric chiar îți puteai da seama. Îi ieșiseră puțin și colții. Eram rușinată, îngrozită și gata să sar pe el. În timp ce eu stăteam încremenită, paralizată de valuri de emoții contradictorii, Eric îmi luă săpunul din mâini și își săpuni bine palmele, puse săpunul la loc în savoniera sa și începu să-mi spele brațele, ridicând câte unul pentru a putea ajunge la axilă, apoi în jos pe corp, fără să-mi atingă sânii, care practic tremurau ca niște mici animăluțe care vor să fie mângâiate.

— Noi doi am făcut vreodată dragoste? întrebă.

Am clătinat din cap, încă incapabilă să vorbesc.

— Atunci am fost un prost, zise, mișcându-și o mână pe stomacul meu, cu o mișcare circulară. Întoarce-te, iubito.

M-am întors cu spatele la el și a început să se ocupe de acesta. Degetele îi erau foarte puternice și foarte pricepute, iar când Eric a terminat aveam cei mai relaxați și mai curați umeri din Louisiana.

Umerii mei erau singurul lucru relaxat. Libidoul meu țopăia. Chiar o să fac asta? Se părea din ce în ce mai mult că o s-o fac, m-am gândit agitată. Dacă bărbatul din dușul meu ar fi fost Eric cel adevărat, aș fi avut puterea de a da înapoi. I-aș fi cerut să iasă în momentul în care a intrat. Eric cel adevărat are un întreg arsenal de putere și practici, ceva pentru care eu aveam înțelegerea și interesul limitate. Acesta era un Eric diferit, fără personalitatea care mă cucerise

într-un fel pervers, dar era un Eric minunat, care mă dorea, care era topit după mine, într-o lume care deseori îmi dă de înțeles că s-ar putea descurca de minune și fără mine. Mintea mea era pe cale să nu mai funcționeze, lăsând corpul să preia controlul. Puteam simți o parte din Eric lipită de spatele meu, şi el nu stătea chiar aşa aproape. Bleah. Ura. Miam.

Apoi, mi-a spălat părul cu şampon.

— Tremuri pentru că ți-e frică de mine? mă întrebă.

M-am gândit la asta. Da și nu. Dar nu aveam de gând să am o discuție lungă pro şi contra. Dezbaterea interioară fusese destul de dură. Da, sigur, ştiu, nici că ar fi putut exista un moment mai potrivit pentru a sta la taclale cu Eric despre aspectele morale ale sexului cu cineva pe care nu-l iubeşti. Și poate că nu avea să mai fie un alt moment potrivit ca să stabilesc reguli de bază despre faptul că trebuia să fie atent, să fie blând fizic cu mine. Nu că aş fi crezut că Eric m-ar fi putut bate, dar bărbăția sa (cum îi spunea în romanele de dragoste pe care le citeam — în acest caz referirile populare de „înmugurit" şi „palpitând" potrivindu-se foarte bine) era o imagine descurajantă pentru o femeie relativ lipsită de experiență ca mine. M-am simțit ca o mașină care avusese un singur proprietar... o mașină pe care potențialul cumpărător era hotărât să o ducă la Daytona 500[1].

[1] Circuit de curse de mare viteză.

Oh, la naiba cu gândurile!

Am luat săpunul din savonieră și mi-am săpunit mâinile. Când am pășit foarte aproape de el, l-am cam lipit pe Domnul cel Vesel de stomacul lui Eric, ca să-l pot înconjura cu brațele și să ajung cu degetele la fundul lui superb. Nu l-am putut privi în față, dar mi-a dat de înțeles că era încântat că îi răspundeam. Își depărtă picioarele amabil și l-am spălat bine, foarte meticulos. Începu să scoată mici sunete, să se miște. Am început să mă ocup de pieptul lui. Mi-am pus buzele peste sfârcul lui drept și am supt. I-a plăcut mult. Mă apăsă cu mâinile pe ceafă.

— Mușcă puțin, șopti, iar eu mi-am folosit dinții.

Mâinile sale începură să se miște fără oprire peste orice bucățică de piele pe care o găseau, mângâind și strângând. Când se dădu în spate, se hotărâse să-mi întoarcă serviciul. În timp ce gura lui îmi apuca sânul, mâna i se strecura între coapsele mele. Am suspinat adânc și am început să mă mișc. Avea degete lungi.

Următorul lucru pe care-l știu a fost că apa se oprise și el mă ștergea cu un prosop alb și pufos, iar eu îl frecam cu un altul. Apoi, câteva clipe doar ne-am sărutat, din nou și din nou.

— Patul, zise, e puțin aspru, și am fost de acord.

M-a luat pe sus și apoi a început un fel de încâlceală, eu încercând să dau cuvertura jos, în timp ce el voia doar să mă arunce pe pat și să

continue, dar, până la urmă, a ieşit cum am vrut eu, pentru că era prea frig pentru a sta direct pe cuvertură. Odată ce ne-am aşezat, m-am întors către el şi am continuat de unde rămăsesem, dar într-un ritm ce se întețea. Degetele şi buzele îi erau ocupate să învețe topografia corpului meu, iar el se lipea tot mai mult de coapsele mele.

Eram atât de aprinsă, încât mă miram că nu-mi ieșeau flăcări din vârful degetelor. I-am cuprins cu degetele şi i-am mângâiat bărbăţia.

Brusc, Eric era deasupra mea, pregătindu-se să mă pătrundă. Eram excitată şi pregătită. Am strecurat o mână între noi ca să-l ghidez la locul potrivit, vârful penisului său se freca de mine în timp ce făceam asta.

— Iubito, spuse răguşit şi împinse.

Deşi eram sigură că sunt pregătită şi abia îl aşteptam, am strigat din pricina şocului.

După o clipă, spuse:

— Nu închide ochii. Uită-te la mine, iubito.

Felul în care spunea „iubito" era ca o mângâiere, ca şi cum m-ar fi strigat pe un nume pe care nici un bărbat nu-l mai folosise până atunci sau nu avea să-l mai folosească niciodată. Colții îi erau complet ieşiți și m-am întins ca să-mi trec limba peste ei. M-am aşteptat să mă muşte de gât, cum făcea Bill aproape de fiecare dată.

— Fii atentă, îmi spuse la ureche şi ieşi.

Am încercat să-l trag la loc, dar începu să mă sărute, coborând pe corpul meu, cu opriri strategice, iar eu tremuram simțind deja aproape

punctul culminant când ajunse jos. Gura sa era pricepută, iar degetele luară locul penisului, apoi brusc se uită în sus la mine ca să se asigure că mă uitam — o făceam — își întoarse privirea spre locul care îl atrăgea acum, lingându-mă, cu degetele mișcându-se hotărât, din ce în ce mai repede, și apoi mușcă.

Poate am scos un sunet, sunt sigură că am făcut-o, dar în secunda următoare am fost cuprinsă de cel mai puternic val de plăcere pe care l-am simțit vreodată. Iar în clipa în care valul de plăcere a început să scadă în intensitate, Eric îmi săruta din nou buzele, și am putut gusta pe buzele lui propriile mele fluide, apoi era din nou în mine și valul reveni. El termină aproape imediat, în timp ce eu mai resimțeam șocurile plăcerii. Spuse ceva într-o limbă pe care nu o auzisem niciodată, închise ochii și se prăbuși peste mine. După vreo două minute, își sāltă capul, ca să se uite la mine. Mi-aș fi dorit să pretindă că respiră, așa cum făcea întotdeauna Bill când făceam sex. (Nu i-o cerusem niciodată, o făcea pur și simplu și era liniștitor.) Dar mi-am gonit acest gând. Nu mai făcusem sex cu altcineva în afară de Bill și cred că era natural să mă gândesc la asta, dar adevărul este că mă durea să știu că statutul meu de femeie a unui singur bărbat se dusese pentru totdeauna.

M-am smuls brusc, întorcându-mă să savurez Clipa, ceea ce era destul de bine. L-am mângâiat pe Eric pe păr, dându-i câteva șuvițe pe după

ureche. Mă privea absorbit și mi-am dat seama că se aștepta să spun ceva.

— Mi-aș dori, am spus, să pot păstra orgasmele într-un borcan pentru când voi avea nevoie de ele, pentru că am impresia că am avut câteva în plus.

Ochii lui Eric se măriră și brusc începu să râdă în hohote. Asta era bine, părea Eric cel adevărat. M-am simțit bine alături de acest străin superb, dar necunoscut, după ce am auzit acel râs. Se răsuci pe spate și mă întoarse încet, până când mă așeză călare pe pieptul lui.

— Dacă știam că arăți atât de minunat dezbrăcată, aș fi încercat să fac asta mai demult, zise.

— Ai încercat să faci asta mai demult, cam de vreo douăzeci de ori, am zis zâmbindu-i.

— Atunci am gusturi bune.

Ezită un moment destul de lung, o parte din expresia de încântare ștergându-se de pe fața lui.

— Povestește-mi despre noi. De cât timp te cunosc?

Partea dreaptă a feței era luminată de becul din baie. Părul îi era răsfirat pe pernă, strălucitor și auriu.

— Mi-e frig, am spus cu blândețe și m-am întins lângă el, trăgând păturile peste noi.

M-am ridicat într-un cot, iar el stătea pe o parte, așa că eram față în față.

— Stai să mă gândesc. Te-am cunoscut anul trecut la Fangtasia, barul pentru vampiri pe care-l ai în Shreveport. Și apropo, barul a fost atacat

astăzi. Seara trecută. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, dar eram îngrijorată pentru fratele meu.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat astăzi, dar povestește-mi mai întâi despre trecutul relației noastre, sunt foarte interesat.

Un alt mic șoc: Eric cel adevărat ar fi fost mai întâi interesat de poziția sa, iar relațiile ar fi venit undeva, cam pe locul zece. Asta era cu adevărat ciudat. I-am explicat:

— Ești șeriful Districtului 5, iar fostul meu iubit, Bill, este subalternul tău. El e plecat din țară. Cred că ți-am povestit despre Bill.

— Fostul tău iubit necredincios? Cel care fusese transformat de vampirul Lorena?

— Exact, am zis scurt. Oricum, când ne-am cunoscut la Fangtasia...

Totul îmi luă mai mult decât am crezut și, când am terminat povestea, mâinile lui Eric erau din nou ocupate. Se aplecă peste un sân cu colții scoși, scoțând în același timp de la mine puțin sânge și un geamăt, și supse cu putere. Era o senzație ciudată, pentru că în același timp sugea și sânge și sfârcul meu. Dureroasă și foarte excitantă — mă simțeam ca și cum ar fi băut un fluid de mult mai jos. Am oftat și m-am arcuit de plăcere și brusc îmi ridică piciorul ca să mă poată pătrunde.

Nu a mai fost așa un șoc de această dată și se desfășură mai încet. Eric voia să mă uit în ochii lui; era evident că asta îi stimula jucăria.

Eram extenuată când s-a terminat totul, deși mă simțisem nemaipomenit. Auzisem destule despre bărbați cărora nu le pasă dacă femeia se simte bine, sau poate că acești bărbați sunt convinși că dacă ei sunt mulțumiți și partenera lor este la fel. Dar nici unul dintre bărbații cu care am fost nu era așa. Nu știam dacă asta se întâmpla pentru că erau vampiri, pentru că eram eu norocoasă, sau din ambele motive.

Eric îmi făcuse o groază de complimente, și am realizat că nu-i spusesem nimic care să-i arate admirația mea. Asta nu prea părea corect. Mă ținea în brațe, iar capul meu se odihnea pe umărul lui.

— Ești așa de frumos.

— Poftim?

Era clar uimit.

— Mi-ai spus că ți se pare că am un corp frumos.

Bineînțeles că nu ăsta era adjectivul pe care el îl folosise, dar mi-era rușine să folosesc exact cuvintele lui.

— Am vrut doar să știi că și eu cred la fel despre tine.

Am putut simți cum i se mișca pieptul, când râse.

— Ce parte îți place cel mai mult? întrebă, cu voce glumeață.

— Oh, fundul, am spus pe loc.

— Fesele mele?

— Îhî.

— Aș fi crezut că e vorba de altă parte.

— Păi, e cu siguranță... în regulă, i-am răspuns îngropându-mi fața în pieptul lui.

Imediat mi-am dat seama că am ales termenul greșit.

— *În regulă?*

Îmi luă mâna și o puse pe partea despre care era vorba. Aceasta începu imediat să crească. Îmi mișcă mâna pe ea și cu plăcere am cuprins-o cu degetele.

— Asta numești tu *în regulă*?

— Poate ar fi trebuit să spun încântător de mare?

— Încântător de mare, îmi place, zise.

Era din nou în erecție și, sincer, nu știam dacă mai sunt în stare. Eram extenuată și mă întrebam dacă nu cumva aveam să merg ciudat a doua zi.

I-am arătat că aș fi încântată de o altă variantă, lăsându-mă să alunec către picioarele patului, iar el păru fericit să-mi răspundă cu aceeași monedă. După un alt orgasm nemaipomenit, am crezut că toți mușchii din corpul meu s-au transformat în Jell-O[1]. Nu am mai vorbit despre îngrijorarea pe care o simțeam în legătură cu fratele meu, despre lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră în Shreveport, despre nimic neplăcut. Ne-am șoptit câteva complimente din toată inima (din partea mea) și pentru mine s-a terminat. Nu știu ce a făcut Eric toată noaptea, pentru că am adormit.

Aveam multe griji care mă așteptau a doua zi; dar mulțumită lui Eric, pentru câteva clipe prețioase, pur și simplu nu mi-a mai păsat.

---

[1] Desert pe bază de gelatină.

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, când m-am trezit, afară strălucea soarele. Am zăcut în pat într-o plăcere fără margini. Eram rănită, dar într-un mod plăcut. Aveam o zgârietură sau două, dar nimic vizibil. Iar urmele de colți, un indiciu fatal (ha, ha, ha) nu erau pe gâtul meu, acolo unde se găseau în trecut. Nici un observator ocazional nu și-ar fi putut da seama că mă bucurasem de compania unui vampir, și nu aveam programare la ginecolog, singura persoană care are fi avut de ce să verifice zona respectivă.

Aveam categoric nevoie de încă un duș, așa că m-am strecurat afară din așternuturi și m-am clătinat spre baie. O lăsaserăm într-o dezordine îngrozitoare, cu prosoape aruncate peste tot și cu perdeaua de la duș pe jumătate smulsă din inelele de plastic (când s-a întâmplat *asta*?), dar nu m-am

obosit să strâng. Am agăţat la loc perdeaua cu un zâmbet pe faţă şi un cântec în inimă.

În timp ce apa îmi curgea pe spate, m-am gândit că nu sunt foarte pretenţioasă. Nu aveam nevoie de prea mult pentru a fi fericită. O noapte lungă, petrecută cu un tip mort, fusese de ajuns. Nu doar sexul plin de energie îmi oferise această plăcere (deşi existaseră nişte momente de care îmi voi aminti până la sfârşitul vieţii), ci tovărăşia. De fapt, intimitatea.

Puteţi să spuneţi că folosesc clişee. Am petrecut noaptea cu un tip care mi-a spus că sunt frumoasă, cu un bărbat care s-a bucurat de mine şi care mi-a oferit clipe de plăcere intensă. M-a atins, m-a ţinut în braţe şi am râs împreună. Nu eram în pericol să facem vreun copil în aceste momente de plăcere, pentru că vampirii nu pot avea copii. Nu înşelasem pe nimeni (deşi trebuie să admit că am avut ceva remuşcări gândindu-mă la Bill) şi nici Eric. Nu făceam nici un rău.

În timp ce mă spălam pe dinţi şi mă fardam, a trebuit să recunosc în sinea mea că reverendul Fullenwilder nu ar fi de acord cu punctul meu de vedere.

Oricum, nu aveam de gând să discut cu el pe această temă. Asta o să fie doar între Dumnezeu şi mine. Mi-am imaginat că, dacă Dumnezeu m-a creat cu handicapul telepatiei, ar putea să fie ceva mai tolerant în ceea ce priveşte sexul.

Bineînţeles că aveam regrete. Mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc şi să am copii. Aş fi cât de fidelă

aș putea. Și aș fi și o mamă bună. Dar nu m-aș putea căsători cu un tip obișnuit, pentru că aș ști întotdeauna când mă minte, când este supărat pe mine, orice ar gândi despre mine. Nu mă puteam descurca nici măcar să ies cu un tip obișnuit. Vampirii nu se pot căsători, nu încă, nu legal; nu că m-ar fi cerut vreun vampir de nevastă, mi-am amintit, aruncând o mănușă de baie în coș cu mai multă forță decât trebuia. Probabil că aș fi putut suporta un parteneriat de durată cu un vârcolac sau un teriantrop, din moment ce gândurile lor nu erau foarte clare. Dar aveam din nou aceeași problemă, de unde să iau un vârcolac doritor?

Mai bine mă bucuram de ceea ce aveam în acest moment — un stil în care devenisem specialistă. Ceea ce aveam în acest moment era un vampir frumos, care își pierduse temporar memoria și, odată cu ea, o groază din personalitatea sa; un vampir care avea nevoie de încredere la fel de mult ca și mine.

De fapt, am realizat în timp ce-mi puneam cerceii, Eric fusese încântat de mine din mai multe motive. Mi-am putut da seama că, după atâtea zile în care fusese lipsit de amintirea averilor și a subalternilor săi, zile în care nu știuse cine este, în seara trecută a câștigat ceva al său — pe mine. Iubita lui.

Deși stăteam în fața oglinzii, nu-mi vedeam cu adevărat reflexia. Vedeam însă că — pentru moment — eram totul în lumea pe care Eric ar fi putut-o numi a sa.

Ar fi bine să nu-l dezamăgesc.

Treceam rapid de la „fericire relaxată” la „hotărâre furioasă și încăpățânată”, așa că am fost ușurată când a sunat telefonul. Avea activată identificarea apelului, așa că am putut observa că Sam suna de la bar și nu din rulota sa.

— Sookie?

— Salut, Sam.

— Îmi pare rău pentru treaba cu Jason. Ai vreo veste?

— Nu, am sunat la departamentul șerifului când m-am trezit și am vorbit cu dispecerul. Mi-a spus că Alcee Beck mă va anunța dacă apare ceva nou. Asta mi-a spus mereu când am sunat, adică de vreo douăzeci de ori.

— Vrei să găsesc pe cineva care să te înlocuiască?

— Nu, ar fi mai bine pentru mine să fiu ocupată, decât să stau acasă. Știu de unde să mă ia dacă au ceva să-mi comunice.

— Ești sigură?

— Da, îți mulțumesc că ai întrebat.

— Dacă pot să te ajut în vreun fel, dă-mi de știre.

— Dacă tot veni vorba, ar fi ceva.

— Spune.

— Îți amintești de teriantropul cu care a fost Jason de Anul Nou?

Sam se gândi.

— Da, răspunse ezitant. Una dintre fetele Norris? Trăiesc în Hotshot.

— Asta mi-a spus și Hoyt.

— Trebuie să ai grijă cu oamenii de acolo, Sookie. Este o așezare veche. O așezare endogamică.

Nu eram prea sigură că înțeleg ce-mi spune Sam.

— Ai putea să fii mai explicit? Azi nu sunt în stare să pricep indicii subtile.

— Nu pot acum.

— Ah, nu ești singur?

— Nu. Tipul care face livrările de aperitive e aici. Să fii atentă. Sunt foarte, foarte diferiți.

— Bine, am spus încet, încă nelămurită. O să fiu atentă. Ne vedem la patru și jumătate, i-am zis și am închis, vag nemulțumită și destul de uimită.

Aveam timp berechet să mă duc până în Hotshot și să mă întorc înainte să merg la muncă. Mi-am tras niște blugi, adidași, un tricou roșu, cu mânecă lungă și vechiul meu pardesiu albastru. Am căutat adresa lui Crystal Norris în cartea de telefon și a trebuit să mă uit pe harta de la Camera de Comerț ca să-mi dau seama unde este. Am locuit în Parish Renard întreaga mea viață, și am crezut că mă descurc destul de bine, dar zona Hotshot era o gaură neagră în cunoștințele mele, altfel destul de vaste.

Am condus către nord și, când am ajuns la o intersecție în formă de T, am luat-o la dreapta. Am trecut de fabrica de cherestea, principalul angajator din Bon Temps, am trecut de un local renovat și pe lângă regia de apă. Mai erau unul

sau două magazine de băuturi, apoi la o intersecție un magazin general care avea, cu fața la drum, un panou mare, pe care scria BERE RECE ȘI MOMELI rămas din timpul verii. Am luat-o din nou la dreapta, ca să merg către sud.

Cu cât înaintam mai mult către zona rurală, cu atât drumul părea mai prost. Echipele de reparații și întreținere nu mai fuseseră pe aici de la sfârșitul verii. Fie rezidenții din Hotshot nu aveau nici o putere în administrația comunală, fie nu își doreau musafiri. Din când în când, drumul cobora în zone foarte joase, căci mergea printre mlaștini. Dacă ploua mai puternic, respectivele zone ar fi fost inundate. Nu aș fi fost deloc surprinsă ca oamenii de aici să fi întâlnit vreodată și câte un aligator.

În sfârșit, am ajuns la o altă intersecție, pe lângă care cea cu magazinul de momeli părea un adevărat mall. În jurul ei erau împrăștiate câteva case, poate opt sau nouă. Acestea erau case mici, nici una din cărămidă. Majoritatea aveau mai multe mașini parcate în față. Unele dintre ele aveau câte un balansoar ruginit, sau un coș de baschet, iar în vreo două curți am văzut antene satelit. În mod ciudat, toate casele păreau a fi mai retrase față de intersecție, zona de lângă ea era practic pustie. Era ca și cum cineva ar fi legat o sfoară de un țăruș, l-a înfipt în mijlocul intersecției și a trasat un cerc. În interiorul lui nu era nimic, în exteriorul lui se înghesuiau casele.

Din experiență, știam că într-o așezare mică, de felul acesteia, oamenii sunt la fel ca peste tot. Unii dintre ei sunt săraci, mândri și buni, alții sunt săraci, răi și buni de nimic. Dar toți se știu între ei și nici o acțiune nu trece neobservată.

Într-o zi atât de friguroasă, nu am văzut pe afară nici un suflet, care să mă ajute să-mi dau seama dacă era o comunitate de albi sau una de negri. Era puțin probabil să fie mixtă. M-am întrebat dacă am ajuns la intersecția care trebuia, dar îndoielile mi-au fost risipite când am văzut o imitație de indicator rutier, genul pe care-l poți comanda de la o companie de suveniruri, montat pe un stâlp în fața uneia dintre case. Pe el scria: HOTSHOT.

Ajunsesem unde trebuia. Acum îmi rămăsese să găsesc casa lui Crystal Norris.

Cu ceva efort, am descoperit un număr pe o cutie de scrisori ruginită, apoi încă unul. Printr-un proces de eliminare, mi-am imaginat că următoarea casă trebuie să fie cea în care stătea Crystal Norris. Casa familiei Norris era puțin diferită de celelalte. Avea o verandă pe care se aflau un balansoar vechi și două scaune de grădină, iar în fața casei erau parcate două mașini, un Ford Fiesta și un Buick vechi.

După ce am parcat și am coborât din mașină, mi-am dat seama ce era atât de neobișnuit la Hotshot.

Nu existau câini.

Orice alt cătun ca acesta ar fi avut cel puțin o duzină de câini bântuind prin el, iar eu m-aș fi

întrebat dacă puteam coborî în siguranță din mașină. Aici, nici măcar un singur lătrat nu spărgea tăcerea iernii.

Am traversat curtea cu noroi uscat, simțind că fiecare pas îmi era măsurat de priviri insistente. Am deschis ușa cu plasă, ca să pot bate la ușa de lemn. În aceasta se aflau trei ochiuri de geam. Prin cel mai de jos, o pereche de ochi negri mă supravegheau.

Ușa se deschise tocmai când tăcerea începea să îmi creeze o stare de panică.

Partenera de Anul Nou a lui Jason era mai puțin festiv îmbrăcată astăzi, în blugi și într-un tricou crem. Ghetele proveneau de la Payless[1], iar părul său scurt și ondulat era de un negru-cenușiu. Era subțire, plină de energie și, deși îi văzusem actele, nu arăta de douăzeci și unu de ani.

— Crystal Norris?

— Da?

Nu părea neapărat neprietenoasă, ci mai degrabă preocupată.

— Sunt sora lui Jason Stackhouse, Sookie.

— Ah, da? Intră.

Se trase înapoi și am intrat în livingul mititel. Era plin de o mobilă gândită pentru un spațiu mult mai mare: două fotolii și o canapea de trei locuri din vinilin, pe care nasturii îl împărțeau în mici dealuri. Vara te lipești de ea, iar iarna aluneci de pe ea. În zonele mai lăsate și pe lângă nasturi se adună firimituri.

---

[1] Magazin tip discount.

Mai exista și un covor pătat cu roșu-închis, nuanțe de galben și maro, iar peste acesta într-un strat aproape compact se aflau împrăștiate jucării. Deasupra televizorului era atârnată o reproducere a *Cinei cea de Taină,* iar întreaga casă mirosea a fasole cu orez și a pâine cu mălai.

Un copil mic se juca în ușa bucătăriei cu un Duplos[1]. Am bănuit că e băiat, dar era greu să-mi dau seama cu certitudine. Salopeta și o bluză verde pe gât nu erau un indiciu, iar părul castaniu al copilului nu era nici tuns scurt, nici prins cu o fundă.

— E al tău? am întrebat încercând să am un ton plăcut și să fac conversație.

— Nu, e al surorii mele, zise Crystal.

Arătă către unul dintre balansoare.

— Crystal, motivul pentru care am venit... Știi că Jason a dispărut?

Era așezată pe marginea canapelei și își privea mâinile mici. Când am vorbit, m-a privit concentrată. Nu-i spuneam nici o noutate.

— De când? întrebă.

Vocea sa avea o tonalitate răgușită, plăcută; o ascultai când avea ceva de spus, mai ales dacă erai bărbat.

— De pe întâi ianuarie. A plecat de la mine de acasă, iar a doua zi nu a apărut la muncă. Erau niște urme de sânge pe pontonul din spatele casei sale. Camioneta era încă în curtea din față, cu portiera larg deschisă.

---

[1] Joc cu piese care se îmbină, de tip lego.

— Nu știu nimic, zise brusc.

Mințea.

— Cine ți-a spus că am ceva de-a face cu treaba asta? m-a întrebat încercând să pară afurisită. Am și eu drepturi. Nu sunt obligată să vorbesc cu tine.

Bineînțeles, ăsta era amendamentul 29 din Constituție: teriantropii nu sunt obligați să vorbească cu Sookie Stackhouse.

— Ba da, ești.

Brusc, am renunțat la abordarea amabilă. Apăsase pe butonul greșit.

— Eu nu sunt ca tine. Eu nu am o soră sau un nepot, și am arătat cu capul spre copil, imaginându-mi că aveam cincizeci la sută șanse să am dreptate. Nu am o mamă, un tată sau altceva, *nimic altceva*, cu excepția fratelui meu.

Am respirat adânc.

— Vreau să știu unde e Jason, iar dacă tu știi ceva, ar fi mai bine să-mi spui.

— Ce vei face dacă nu?

Fața i se schimonosise într-o grimasă. Dar își dorea sincer să știe ce fel de putere aveam; măcar atât puteam citi.

— Da, ce vei face? întrebă o voce mai calmă.

M-am uitat spre ușă și am văzut un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani. Avea o barbă tunsă, înspicată cu argintiu, iar părul îi era tuns foarte scurt. Era un bărbat mărunțel, probabil avea în jur de un metru șaptezeci, cu o siluetă suplă și brațe musculoase.

— Orice va fi nevoie, am zis.

L-am privit fix în ochi. Aveau o culoare ciudată, verde-aurie. Nu părea chiar dușmănos. Părea curios.

— De ce ai venit? m-a întrebat pe același ton neutru.

— Tu cine ești?

Trebuia să știu exact cine era tipul ăsta. Nu intenționam să-mi pierd vremea repetând povestea cuiva care nu avea cu ce-și umple timpul. Ținând cont de aerul autoritar și de faptul că nu optase pentru o ceartă lipsită de minte, eram gata să pun pariu că merita să stau de vorbă cu el.

— Sunt Calvin Norris. Unchiul lui Crystal.

Din tiparul său mental reieșea că și el era un fel de teriantrop. Observând lipsa de câini din zonă, am bănuit că erau vârcolaci.

— Domnule Norris, sunt Sookie Stackhouse.

Pe chip i se citi un real interes.

— Nepoata dumneavoastră, aici de față, a fost la petrecerea de Anul Nou de la Merlotte's cu fratele meu Jason. Cândva, în cursul următoarei nopți, fratele meu a dispărut. Aș vrea să știu dacă Crystal îmi poate spune ceva care să mă poată ajuta să-l găsesc.

Calvin Norris se aplecă să mângâie copilul pe cap și apoi se îndreptă spre canapeaua de unde Crystal se uita urât la mine. Se așeză lângă ea, cu coatele pe genunchi și cu mâinile atârnând relaxat între picioare. Își înclină capul ca să privească fața ursuză a lui Crystal.

— Mi se pare rezonabil, Crystal. Fata vrea să știe unde îi e fratele. Dacă știi ceva despre asta, spune-i.

Crystal se răsti la el:

— De ce ar trebui să-i spun ceva? A venit și a încercat să mă amenințe.

— Pentru că este normal să ajuți pe cineva care are necazuri. Nu prea te-ai oferit s-o ajuți, nu-i așa?

— Nu credeam că lipsește pe bune. Am crezut că...

Se opri brusc, când își dădu seama că a luat-o gura pe dinainte.

Calvin se încordă. Nu se așteptase ca nepoata lui chiar să știe ceva despre dispariția lui Jason. Își dorise doar ca ea să fie politicoasă față de mine. Puteam să citesc asta, dar nimic altceva. Nu puteam să-mi dau seama ce relație exista între ei. Avea putere asupra ei, asta era ușor să-mi dau seama, dar în ce sens? Era mai mult decât autoritatea unui unchi; era ca și cum i-ar fi fost șef. Poate că purta haine vechi de lucru și bocanci de protecție, poate că arăta ca orice muncitor din zonă, dar Calvin Norris era mai mult de atât.

Liderul haitei, m-am gândit. Dar cine ar fi făcut parte din haită pe coclaurile astea? Doar Crystal? Apoi, mi-am amintit avertismentul voalat al lui Sam, despre ciudățenia celor din Hotshot, și am avut o revelație. *Toată lumea* din Hotshot avea dublă natură.

Era posibil așa ceva? Nu eram sigură dacă acest Calvin Norris se transforma în vârcolac, dar știam că nu se transformă în iepure. A trebuit să-mi înfrânez un impuls irezistibil de a mă apleca spre el și de a-mi pune mâna pe brațul său, de a-i atinge pielea, pentru a-i citi gândurile cât se poate de limpede.

Eram foarte sigură de un lucru: nu mi-aș fi dorit să mă aflu nicăieri în apropiere de Hotshot în cele trei nopți cu lună plină.

— Tu ești chelnerița de la Merlotte's, zise privindu-mă în ochi cu aceeași intensitate cu care o privise și pe Crystal.

— Sunt *chelneriță* la Merlotte's.

— Ești prietenă cu Sam.

— Da, am spus atentă. Sunt. Sunt prietenă și cu Alcide Herveaux. Și îl cunosc pe colonelul Flood.

Numele astea însemnau ceva pentru Calvin Norris. Nu eram surprinsă că Norris știa numele unor vârcolaci importanți din Shreveport și, bineînțeles, nici că-l știa pe Sam. Șefului meu îi luase ceva să intre în contact cu comunitatea locală a celor cu dublă natură, dar se străduia.

Crystal asculta cu atenție, privindu-mă cu ochii săi negri, dar nu într-o dispoziție mai bună decât înainte. O fată purtând salopetă apăru din spatele casei și luă bebelușul în brațe. Deși fața îi era mai rotundă și mai puțin conturată, era fără îndoială sora mai mică a lui Crystal. Și, după câte se părea, era din nou însărcinată.

— Ai nevoie de ceva, unchiule Calvin? întrebă holbându-se la mine peste umărul bebeluşului.

— Nu, Dawn, ai grijă de Matthew.

Purtându-şi povara, aceasta dispăru în spatele casei. Ghicisem corect sexul copilului.

— Crystal, zise Calvin Norris cu voce calmă şi înspăimântătoare, spune-ne ce ai făcut.

Crystal crezuse că a scăpat şi era şocată că i se poruncea să mărturisească.

Dar se conformă. După ce se foi puţin, zise:

— Am ieşit cu Jason în ajunul Anului Nou. L-am întâlnit la Wal-Mart în Bon Temps, unde mă dusesem să-mi iau o geantă.

Am oftat. Jason îşi putea găsi potenţiale partenere de zbenguială oriunde. Avea să sfârşească prin a lua vreo boală ruşinoasă (dacă nu o avea deja) sau să se aleagă cu vreun proces de paternitate, iar eu nu voi putea face nimic, decât să asist.

— M-a întrebat dacă vreau să fac Revelionul cu el. Am impresia că tipa cu care avea întâlnire se răzgândise, pentru că el nu e genul care să nu aibă ceva aranjat pentru un eveniment atât de important.

Am ridicat din umeri. Din câte ştiam eu, Jason ar fi putut stabili şi anula întâlniri de Revelion şi cu cinci femei. Şi se întâmpla destul de des ca femeile, exasperate de alergătura sa neobosită după tot ce purta fustă, să-şi anuleze planurile pe care şi le făcuseră cu el.

— E un tip drăguţ şi mie-mi place să ies din Hotshot, aşa că am zis da. M-a întrebat dacă

poate veni să mă ia, dar știu câțiva vecini cărora nu le-ar plăcea asta, așa că i-am spus că o să mă întâlnesc cu el la stația Fina și apoi vom merge cu mașina lui. Așa că asta am făcut. Și m-am distrat de minune cu el, am mers cu el acasă și am avut o noapte minunată.

Ochii îi sclipiră spre mine.

— Vrei să știi cum e în pat?

Am simțit apoi ceva ca o umbră, o mișcare rapidă, iar la colțul gurii i-a apărut sange. Mâna lui Calvin se odihnea din nou între genunchii săi, înainte să-mi dau seama că a mișcat-o.

— Fii civilizată. Nu-i arăta femeii ăsteia ce ai tu mai rău, zise, iar tonul îi era atât de dur, încât mi-am notat mental să fiu foarte politicoasă, asta așa, ca să fiu în siguranță.

— Bine. Cred că nu a fost frumos din partea mea, admise cu o voce mai blândă și mai liniștită. Am vrut să-l văd și-n seara următoare și a fost de acord cu asta. Așa că m-am strecurat și m-am dus la el. A trebuit să iasă ca să se ducă la sora lui, adică la tine? Tu ești singura soră pe care o are?

Am încuviințat.

— Și mi-a spus să stau acolo, că se va întoarce imediat. Am vrut să merg cu el, dar mi-a spus că ar fi în regulă dacă sora lui nu ar avea musafiri, dar că avea în vizită vampiri și că nu voia să am de-a face cu ei.

Cred că Jason știa care ar fi fost părerea mea despre Crystal Norris și voia să evite să o audă, așa că a lăsat-o la el acasă.

— S-a întors acasă? întrebă Calvin, scoțând-o din reverie.

— Da, răspunse, iar eu m-am crispat.

— Și ce s-a întâmplat? continuă Calvin cu întrebările când ea se opri.

— Nu sunt foarte sigură, zise. Stăteam în casă, așteptându-l și i-am auzit camioneta oprindu-se, și m-am gândit: „Oh, ce bine, a venit, acum ne putem distra", apoi nu l-am auzit venind la ușa din față și m-am întrebat ce se întâmplă, știi? Bineînțeles că toate luminile de afară erau aprinse, dar nu m-am uitat pe fereastră, pentru că știam că e el.

Sigur, un vârcolac i-ar fi recunoscut mersul, poate i-ar fi simțit și mirosul.

— Auzul meu e foarte bun, continuă, și l-am auzit înconjurând casa, așa că m-am gândit că va intra pe ușa din spate, din cine știe ce motiv — noroi pe bocanci sau chestii din astea.

Am tras adânc aer în piept. Va ajunge la punctul culminant într-un minut. Pur și simplu știam.

— Și atunci, în spatele casei, și mai departe, la câțiva metri de verandă, am auzit gălăgie și niște strigăte și chestii și apoi s-a făcut liniște.

Dacă nu ar fi fost teriantrop, nu ar fi auzit atât de mult. Acum știam că există și o parte pozitivă, dacă o căutam suficient de mult.

— Ai ieșit să te uiți? o întrebă Calvin pe Crystal.

Mâna lui muncită îi mângâie buclele negre, ca și cum ar fi alintat câinele favorit.

— Nu, domnule, nu m-am uitat.

— Ai mirosit?

— Nu am ajuns suficient de aproape, recunoscu, supărată. Vântul bătea în direcția opusă. Am simțit puțin din mirosul lui Jason și sânge. Poate și alte lucruri.

— Ca de exemplu?

Crystal își privi mâinile.

— Cred că un teriantrop. Unii dintre noi se pot schimba și când nu e lună plină, dar eu nu pot. Altfel aș fi avut mai multe șanse cu mirosul, îmi zise, aproape scuzându-se.

— Vampir? întrebă Calvin.

— Nu am simțit niciodată miros de vampir, zise simplu. Nu știu.

— Vrăjitoare? am întrebat.

— Miros diferit față de oamenii obișnuiți? m-a întrebat nesigură.

Am ridicat din umeri. Nu știam.

Calvin zise:

— Ce ai făcut după asta?

— Mi-am dat seama că Jason a fost dus în pădure de ceva. Pur și simplu... m-am pierdut. Nu sunt curajoasă.

Ridică din umeri.

— După asta am venit acasă. Nu mai puteam face nimic.

Încercam să nu plâng, dar lacrimile mi se scurgeau pe obraji. Pentru prima dată recunoșteam în sinea mea că nu eram sigură că-l voi mai vedea vreodată pe fratele meu. Dar, dacă intenția

atacatorului era să-l omoare, de ce nu i-a lăsat pur şi simplu cadavrul în curtea din spatele casei? Aşa cum a spus şi Crystal, în noaptea de Anul Nou nu fusese lună plină. Există lucruri care nu trebuie să aştepte luna plină...

Cel mai neplăcut lucru atunci când afli despre creaturile care există pe lângă noi este că-mi pot imagina că există lucruri care l-ar putea înghiţi pe Jason dintr-odată. Sau din câteva îmbucături.

Dar nu mai puteam să stau să mă gândesc la asta. Deşi încă mai plângeam, am făcut un efort să zâmbesc.

— Îţi mulţumesc foarte mult, am spus politicoasă. Ai fost foarte amabilă că ţi-ai făcut timp să te ocupi de mine. Ştiu că ai treburi de făcut.

Crystal păru neîncrezătoare, dar unchiul ei, Calvin, se întinse şi mă bătu pe mână, ceea ce păru să surprindă pe toată lumea, inclusiv pe el.

Mă conduse afară, la maşină. Cerul se înnora, ceea ce făcea să fie mai frig, iar vântul începea să agite ramurile goale ale uriaşelor tufişuri plantate împrejurul curţii. Am recunoscut floricelele galbene (care la pepinieră se numesc *forsythia*), şi cununiţele, şi chiar o magnolie. Împrejurul lor erau plantaţi bulbi de zambile şi irişi, aceleaşi flori care se găseau şi în curtea bunicii, aceleaşi tufe care crescuseră în curţile din Sud, de generaţii. Acum totul părea şters şi sordid. Primăvara ar fi devenit aproape încântător, pitoresc, sărăcia poleită de Mama Natură.

Două sau trei case mai jos, un bărbat ieşi dintr-o magazie în spatele casei, aruncă o privire

în direcția noastră și păru surprins. După un moment, intră în casă. Era mult prea departe ca să-i pot vedea bine trăsăturile, i-am remarcat doar părul blond și des, și faptul că avea o grație fenomenală. Oamenii de aici nu numai că detestau străinii, păreau chiar alergici la ei.

— Casa de acolo e a mea, îmi arătă Calvin, indicând o casă mai arătoasă, mică dar solidă, vopsită destul de recent în alb.

Totul era în stare bună la casa lui Calvin Norris. Aleea și parcarea erau bine delimitate, un șopron la fel de alb era ridicat pe o placă de beton.

Am încuviințat.

— Arată foarte bine, am spus cu o voce care părea destul de sigură.

— Vreau să-ți fac o ofertă, zise Calvin Norris.

Am încercat să par interesată. M-am întors pe jumătate către el.

— Acum ești o femeie lipsită de protecție, zise. Fratele tău nu mai e. Sper că se va întoarce, dar nu ai pe nimeni care să te apere cât timp lipsește el.

Erau o groază de lucruri în neregulă cu discursul ăsta, dar nu aveam dispoziția să-l contrazic pe teriantrop. Îmi făcuse o mare favoare determinând-o pe Crystal să vorbească. Am rămas acolo, în vântul rece, încercând să par politicos interesată.

— Dacă ai nevoie de un loc în care să te ascunzi, de cineva care să-ți apere spatele, eu sunt bărbatul potrivit, zise.

Ochii săi verzi-aurii mă priviră fix.

O să vă spun de ce nu am refuzat discursul său cu un hohot de râs: nu încerca să pară superior. Conform educației sale era cât de amabil putea, oferindu-mi protecție dacă aș fi avut nevoie. Bineînțeles că s-ar fi așteptat să fie bărbatul potrivit în toate sensurile, dacă mă proteja; dar nu era libidinos sau agresiv explicit. Calvin Norris se oferea să-și pună pielea la bătaie pentru mine. Și vorbea serios. Ăsta nu era un subiect de care să-ți bați joc.

— Mulțumesc, o să țin minte ce ai spus.

— Am auzit de tine, zise. Teriantropii și vârcolacii vorbesc între ei. Am auzit că ești altfel.

— Sunt.

Un bărbat obișnuit ar fi găsit exteriorul meu atrăgător, dar interiorul l-ar fi pus pe fugă. Dacă mi s-ar fi urcat vreodată la cap atenția pe care mi-o ofereau Eric, sau Bill, sau chiar Alcide, tot ce aveam de făcut ca să-mi aduc la normal ego-ul ar fi fost să ascult gândurile unora dintre clienții barului. Mi-am adunat vechea mea haină albastră și mai strâns în jurul meu. Ca majoritatea celor cu dublă natură, Calvin avea un sistem datorită căruia nu simțea frigul la fel de intens ca mine, de exemplu, cu metabolismul meu complet uman.

— Dar acest „altfel” la mine nu înseamnă că am dublă natură, deși îți apreciez... amabilitatea.

Ăsta era cel mai direct mod posibil de a-l întreba de ce era atât de interesat.

— Știu.

Dădu din cap aprobator față de delicatețea mea.

— De fapt asta te face mai... De fapt, în Hotshot avem prea multe căsătorii între rude. Ai auzit-o pe Crystal. Se poate schimba doar când e lună plină, și sincer, nici chiar atunci nu are puteri depline.

Arătă către propria-i față.

— Ochii mei, cu greu pot trece drept umani. Avem nevoie de o infuzie de sânge proaspăt, de gene noi. Nu ai dublă natură, dar nici nu ești o femeie obișnuită. Femeile obișnuite nu rezistă prea mult aici.

Ei bine, ăsta era un mod amenințător și ambiguu de a pune problema. Dar eram plină de compasiune și încercam să par înțelegătoare. De fapt, chiar înțelegeam și-mi puteam da seama de ce era îngrijorat. Era limpede că, în calitate de lider al acestei comunități ciudate, Calvin Norris era responsabil de viitorul ei.

Se încruntă uitându-se la casa unde văzusem bărbatul. Dar se întoarse către mine, pentru a termina de spus ce-și dorea să știu.

— Cred că ți-ar plăcea oamenii de aici și ai fi bună de prăsilă. Îmi dau seama după cum arăți.

Acesta era cu adevărat un compliment neobișnuit. Nu știam cum să-i fiu recunoscătoare în maniera potrivită.

— Sunt flatată că gândești așa și îți apreciez oferta. O să țin minte ce-ai zis.

Am făcut o pauză ca să-mi adun gândurile.

— Știi, poliția va afla că Crystal a fost cu Jason, asta dacă nu au aflat deja. Vor veni și ei aici.

— Nu vor afla nimic, zise Calvin Norris.

Ochii săi verzi-aurii îi întâlniră pe ai mei cu un aer amuzat.

— Au mai fost aici și în alte dăți, vor mai veni pe aici. Nu se învață minte niciodată. Sper să-ți găsești fratele. Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi de știre. Am o slujbă la Norcross. Sunt un bărbat serios.

— Mulțumesc, am spus și m-am urcat în mașină cu un sentiment de ușurare.

L-am salutat cu o mișcare serioasă din cap, în timp ce ieșeam cu spatele de pe aleea lui Crystal. Așadar, lucra la Norcross, fabrica de cherestea. Norcross oferea salarii bune și posibilități de promovare. Avusesem și oferte mai proaste, asta era sigur.

În timp ce conduceam spre locul de muncă, m-am întrebat dacă Crystal nu cumva s-a străduit să rămână însărcinată în nopțile petrecute cu Jason. Pe Calvin nu păruse să-l deranjeze când auzise că nepoata lui făcuse sex cu un străin. Alcide îmi spusese că vârcolacii trebuie să se împerecheze cu vârcolaci, dacă vor copii cu aceeași trăsătură, așadar locuitorii acestei comunități încercau, aparent, o diversificare. Poate acești vârcolaci inferiori încercau să nu se mai reproducă; adică să facă copii cu oameni obișnuiți. Asta ar fi fost mai bine decât să aibă o generație de vârcolaci ale căror puteri să fie atât

de slabe încât să nu poată funcționa cu succes în cadrul celei de-a doua naturi, dar care nu ar fi fost nici pe de-a-ntregul mulțumiți ca oameni obișnuiți.

Să ajung la Merlotte's a fost ca și cum aș fi condus dintr-un secol într-altul. M-am întrebat de cât timp stăteau oamenii din Hotshot adunați în jurul răspântici și ce semnificație a avut inițial aceasta pentru ei. Deși nu mă puteam abține să nu fiu curioasă, am descoperit că era o adevărată ușurare să renunț la aceste griji și să mă întorc la lumea reală așa cum o știam eu.

În acea după-amiază, mica lume pe care o reprezenta Merlotte's Bar era foarte liniștită. M-am schimbat, mi-am legat șorțul negru, mi-am netezit părul și m-am spălat pe mâini. Sam era în spatele barului, cu mâinile încrucișate la piept, uitându-se în gol. Holly ducea o halbă cu bere la o masă unde se afla un străin singur.

— Cum ți s-a părut Hotshot? m-a întrebat Sam, căci eram singuri la bar.

— Foarte ciudat.

M-a bătut pe umăr.

— Ai aflat ceva folositor?

— De fapt, da. Nu sunt însă sigură ce înseamnă.

Am observat că Sam avea nevoie de un tuns; părul său ondulat, blond-roșcat, îi încadra fața făcându-l să semene cu un fel de înger dintr-un tablou renascentist.

— L-ai întâlnit pe Calvin Norris?

— Da. A convins-o pe Crystal să stea de vorbă cu mine și mi-a făcut o ofertă cel puțin neobișnuită.

— Ce fel de ofertă?

— O să-ți povestesc cu altă ocazie.

Nici dacă mă picai cu ceară nu aș fi știut cum să o formulez. Am privit în jos către mâinile mele, care erau ocupate să spele o halbă de bere, și mi-am simțit obrajii în flăcări.

— Din câte știu eu, Calvin e un tip în regulă, zise Sam încet. Lucrează la Norcross și este șef de echipă. Are o asigurare bună, fond de pensii, de toate. Alți tipi din Hotshot au un atelier de sudură. Am auzit că fac treabă bună. Dar nu știu ce se petrece în Hotshot după ce se duc seara acasă, și nu cred să știe cineva. L-ai cunoscut pe șeriful Dowdy, John Dowdy? Cred că era șerif înainte să mă mut eu aici.

— Da, mi-l amintesc. L-a închis odată pe Jason pentru vandalism. A trebuit să-l scoată bunica din închisoare. Șeriful Dowdy i-a ținut lui Jason o morală, care l-a speriat zdravăn, cel puțin pentru o vreme.

— Într-o seară, Sid Matt mi-a spus o poveste. Se pare că, într-o primăvară, John Dowdy s-a dus la Hotshot să-l aresteze pe fratele mai mare al lui Calvin Norris, Carlton.

— Din ce motiv?

Sid Matt Lancaster era un binecunoscut avocat, în vârstă.

— Corupere de minori. Fata voia și avea și experiență, dar nu avea vârsta legală. Avea un

tată vitreg nou, care a decis că acest Carlton nu i-a arătat respectul cuvenit.

Nici o instanță corectă nu ar fi putut să ignore aceste circumstanțe.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu știe. Seara târziu, mașina de patrulă a lui John Dowdy a fost găsită la jumătatea drumului de întoarcere dinspre Hotshot. Nu era nimeni înăuntru. Nu s-au găsit amprente și nici sânge. Nu a mai fost văzut de atunci. Nimeni din Hotshot nu-și amintește să-l fi văzut în acea zi.

— Ca și Jason, am spus tristă. Pur și simplu a dispărut.

— Dar Jason era acasă la el și, din cele spuse de tine, Crystal nu pare să fie implicată.

Am renunțat să mai caut asemănări cu povestea de dinainte.

— Ai dreptate. A aflat cineva ce s-a întâmplat cu șeriful Dowdy?

— Nu, dar nici pe Carlton Norris nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

Ei, asta era interesant.

— Iar morala poveștii este?

— Că oamenii din Hotshot își fac singuri dreptate.

— Atunci îi vrei de partea ta, mi-am găsit propria morală în poveste.

— Da, zise Sam. Categoric îi vrei de partea ta. Nu-ți amintești de poveste? S-a întâmplat cam acum cincisprezece ani.

— Aveam propriile mele probleme pe atunci, i-am explicat. La vremea aceea eram un copil

orfan de nouă ani, încercând să se descurce cu puterile sale telepatice în creștere.

La scurt timp după această discuție, lumea a început să se oprească la bar în drumul dinspre muncă spre casă. Nu am mai apucat să stau de vorbă cu Sam în restul serii, ceea ce mie-mi convenea. Sam îmi era foarte drag, uneori în fantezile mele cele mai intime avea rolul principal, dar în acest moment aveam atâtea lucruri care să mă îngrijoreze încât nu mai puteam suporta și altele.

În acea seară, am descoperit că unii credeau că dispariția lui Jason îmbunătățise societatea din Bon Temps. Printre aceștia se numărau Andy Bellefleur și sora lui Portia, care se opriseră la Merlotte's pentru o gustare, căci bunica lor, Caroline, organiza o cină, iar ei voiau să nu-i stea-n cale. Andy lucra în poliție și avea grad de detectiv, iar Portia era avocat, nici unul dintre ei nu se afla pe lista mea cu personaje favorite. Unul dintre motive (destul de greu de digerat), era că atunci când Bill a aflat că erau urmașii săi, a conceput un plan elaborat să ofere bani familiei Bellefleur, iar ei se bucurau din plin de misterioasa moștenire. Dar pe Bill nu-l puteau suferi, iar pe mine mă irita în mod constant să le văd noile mașini și hainele scumpe, și noul acoperiș al conacului Bellefleur, când ei îl insultau pe Bill tot timpul, și pe mine de asemenea, pentru că eram prietena lui Bill.

Andy fusese destul de drăguț cu mine înainte să încep să mă întâlnesc cu Bill. Cel puțin era civilizat și lăsa un bacșiș decent. Pentru Portia, eram pur și simplu invizibilă, căci ea avea propria scară de valori. Am auzit că ieșea cu un procuror și m-am întrebat cu răutate dacă asta nu avea vreo legătură cu brusca înflorire a averii familiei Bellefleur. Uneori, mă mai întrebam și dacă Andy și Portia erau fericiți direct proporțional cu nefericirea mea. În această seară de iarnă, erau în formă bună, amândoi mușcând cu multă poftă din hamburgeri.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, Sookie, zise Andy în timp ce-i umpleam paharul cu ceai.

M-am uitat în jos către el cu o față lipsită de orice expresie. *Mincinosule*, m-am gândit. După o secundă, privirea lui Andy se mută stângaci de la mine către solniță, care părea să fi devenit extrem de fascinantă.

— L-ai văzut pe Bill în ultima vreme? întrebă Portia, tamponându-și buzele cu un șervețel.

Încerca să rupă tăcerea jenată cu un subiect plăcut, dar m-am înfuriat și mai rău.

— Nu, am răspuns. Vă mai servesc cu altceva?

— Nu, mulțumim, zise rapid.

M-am răsucit pe călcâie și am plecat. Apoi, gura mi se strâmbă într-un zâmbet. Chiar când mă gândeam, *Nemernico*, Portia se gândea, *Ce nemernică.*

Are un fund grozav, interveni și Andy. La naiba cu telepatia asta! Ce năpastă. Nu i-o doresc nici

celui mai mare duşman. Invidiam oamenii care puteau auzi doar cu urechile.

Veniră şi Kevin cu Kenya, abţinându-se cu mare grijă să nu bea. Asocierea lor provocase mult amuzament în rândul rezidenţilor din Bon Temps. Kevin, alb ca un crin, era slab şi subţire, un alergător de cursă lungă; echipamentul pe care trebuia să-l poarte la centura uniformei părea aproape prea mult pentru el. Partenera lui, Kenya, era cu şase centimetri mai înaltă, cu câteva kilograme mai grea şi pielea era cu cincisprezece nuanţe mai închisă. Bărbaţii din bar puneau de doi ani pariuri dacă au devenit amanţi — bineînţeles că tipii din bar nu formulau ideea atât de drăguţ.

Eram nedorit de conştientă că poliţista Kenya (şi cătuşele, şi bastonul ei) apăreau în visele cu ochii deschişi ale prea multor clienţi, şi ştiam că aceia care îl luau cel mai tare în râs pe Kevin erau cei care aveau cele mai bizare fantezii. În timp ce duceam coşuri cu hamburgeri către masa la care stăteau Kevin şi Kenya, mi-am putut da seama că aceasta din urmă se gândea dacă ar trebui să-i sugereze şerifului Bud Dearborn să cheme nişte copoi din comuna alăturată pentru căutarea lui Jason, în timp ce Kevin era îngrijorat pentru inima mamei lui, care îi făcuse mai multe probleme decât de obicei în ultima vreme.

— Sookie, zise Kevin după ce le-am adus o sticlă de ketchup, m-am gândit să-ţi spun că astăzi au trecut pe la secţie nişte persoane, care puneau afişe cu un vampir.

— Am văzut unul la magazinul alimentar, am zis.

— Îmi dau seama că simplul fapt că ieși cu un vampir nu te face un expert, zise Kevin cu grijă, căci el se străduia întotdeauna să fie amabil cu mine, dar mă întrebam dacă l-ai văzut pe acest vampir. Vreau să zic înainte să dispară.

Kenya se uita în sus la mine, ochii săi negri examinându-mă cu mare interes. Kenya se gândea că păream să fiu mereu la limita lucrurilor rele care se întâmplau în Bon Temps, fără să fiu însă rea (mulțumesc, Kenya). Spera, pentru binele meu, că Jason era în viață. Kevin se gândea că am fost întotdeauna drăguță cu el și cu Kenya; și că nu m-ar atinge cu nici un chip. Am oftat, speram eu imperceptibil. Așteptau un răspuns. Am ezitat, întrebându-mă care era cea mai bună alegere. Adevărul e întotdeauna mai ușor de ținut minte.

— Bineînțeles că l-am mai văzut. Eric este patronul barului de vampiri din Shreveport, am zis. L-am văzut când am fost acolo cu Bill.

— Nu l-ai văzut de curând?

— Cu siguranță nu l-am răpit eu de la Fangtasia, am zis cu un ton destul de sarcastic.

Kenya îmi aruncă o privire acră și n-o puteam învinovăți.

— Nimeni nu spune că ai făcut-o, îmi zise pe un ton de „Nu-mi face necazuri".

Am ridicat din umeri și am plecat.

Aveam destule de făcut, din moment ce unii mâncau de seară (iar alții beau), iar alți clienți, dintre cei obișnuiți, veneau după ce-și luaseră cina acasă. Holly era la fel de ocupată, iar când unul dintre bărbații care lucrau la compania de telefoane și-a vărsat berea pe jos, a trebuit să ia mopul și o găleată. Alerga înapoi la mesele sale când s-a deschis ușa. Am văzut-o ducându-i comanda lui Sid Matt Lancaster, și atunci era cu spatele la ușă. Așa că ea a ratat intrarea, dar nu și eu. Tânărul pe care Sam îl angajase să debaraseze mesele în timpul orei de vârf era ocupat să curețe două mese lipite la care avusese loc o mare petrecere cu lucrători de la drumuri, iar eu curățam masa celor doi Bellefleur. Andy stătea de vorbă cu Sam, așteptând-o pe Portia, care intrase la toaletă. Tocmai îmi băgam în buzunar bacșișul, care reprezenta până la ultimul penny cincisprezece la sută din notă. Obiceiurile familiei Bellefleur se mai îmbunătățiseră la acest capitol de când cu noua avere. Am privit în sus când ușa a fost ținută deschisă suficient încât un val de aer rece să îmi dea fiori.

Femeia care intrase era înaltă și atât de slabă și de lată în umeri, încât m-am uitat la pieptul ei, ca să fiu sigură că i-am atribuit genul corect. Avea părul scurt și des, șaten, și nu era deloc machiată. Era și un bărbat cu ea, dar nu l-am văzut până când ea n-a pășit într-o parte. Nici el nu era vreun rebut la capitolul dimensiuni, iar tricoul său mulat îi punea în evidență cele mai dezvoltate

brațe pe care le văzusem vreodată. Probabil petrecuse ore întregi la sală, sau mai degrabă ani. Părul castaniu îi ajungea până la umeri, în bucle dese, iar barba și mustața îi erau vizibil mai roșii. Nici unul dintre ei nu purta pardesiu, deși vremea cerea clar așa ceva. Nou-veniții se îndreptară către mine.

— Unde este proprietarul? întrebă femeia.

— Sam. Este în spatele barului, am spus privind în jos imediat și continuând să șterg masa.

Bărbatul s-a uitat curios la mine; asta era normal. Pe când treceau pe lângă mine, am văzut că el avea niște afișe la subraț și un capsator. Își trecuse mâna printr-o rolă de bandă adezivă, așa că acum aceasta i se legăna la încheietura stângă.

I-am aruncat o privire lui Holly. Înghețase, cana de cafea pe care o ținea în mână oprindu-se la jumătatea drumului spre șervetul din fața lui Sid Matt Lancaster. Bătrânul avocat privi în sus spre ea, apoi privi în direcția în care se uita și ea, către cuplul care-și croia drum printre mese, către bar. Barul, care fusese până atunci calm și liniștit, se încărcase brusc de tensiune. Holly așeză cana pe masă, fără să-l opărească pe domnul Lancaster, se răsuci pe călcâie și dispăru prin ușile batante, în bucătărie, cu viteza luminii.

Nu mai aveam nevoie de nici o confirmare cu privire la identitatea femeii.

Cei doi ajunseră la Sam și începură o conversație pe un ton scăzut, ascultată și de Andy, pentru că acesta se afla prin preajmă. Am trecut pe

lângă ei, în drumul meu spre bucătărie să duc vasele murdare și am auzit-o pe femeie spunând (cu o voce profundă, gravă): „... am pus afișele astea în oraș în cazul în care-l vede cineva."

Aceasta era Hallow, vrăjitoarea care-l urmărea pe Eric și care provocase atâtea probleme. Ea, sau vreun membru al grupului ei, era probabil asasinul lui Adabelle Yancy. Aceasta era femeia care l-a răpit probabil pe fratele meu, Jason. Capul începu să-mi pocnească de parcă înăuntrul său se afla un mic demon care încerca să-și croiască drum spre exterior cu un ciocan.

Nici nu era de mirare că Holly era într-așa o stare și că nu voia ca Hallow să o zărească. Fusese la mica întâlnire organizată de Hallow în Shreveport, iar grupul ei refuzase invitația lui Hallow.

— Bineînțeles, zise Sam. Puneți unul pe peretele acesta.

Le arătă un spațiu gol lângă ușa care ducea spre toalete și spre biroul lui.

Holly scoase capul pe ușa bucătăriei, o zări pe Hallow și se retrase. Hallow aruncă o privire spre ușă, dar sper că nu apucase să o zărească pe Holly.

M-am gândit să mă arunc asupra vrăjitoarei și să o bat până-mi spunea ce voiam să știu despre fratele meu. Asta era ceea ce bubuitul din capul meu îmi spunea să fac, să iau inițiativa, orice inițiativă. Dar mai aveam o urmă de bun-simț și, din fericire pentru mine, acesta ieși învingător. Hallow era mare și avea un ajutor care m-ar fi putut zdrobi. În plus, Kevin și Kenya m-ar fi oprit înainte să o fac să vorbească.

Era îngrozitor de frustrant să o am în fața ochilor și, în același timp, să nu fiu capabilă să descopăr ce știe. Am renunțat la toate scuturile de protecție și am ascultat cât de atent am putut.

Dar și-a dat seama de ceva când am intrat în mintea ei.

Păru vag uimită și aruncă o privire în jur. Era un avertisment suficient pentru mine. M-am retras înapoi în propria-mi minte cât de repede am putut. Mi-am continuat drumul către spatele barului, trecând la jumătate de metru de vrăjitoarea care încerca să-și dea seama cine i-a pătruns în creier.

Nu mi se mai întâmplase așa ceva. Nimeni, *nimeni*, nu și-a dat niciodată seama când ascultam gândurile. M-am strecurat în spatele barului, m-am îndreptat spre vasul cu sare Morton și am umplut cu mare grijă solnița pe care o luasem de pe masa lui Kevin și a Kenyei. M-am concentrat pe această activitate cât de tare se putea cineva concentra pe o activitate atât de neînsemnată ca asta, iar când am terminat, posterul fusese fixat cu ajutorul capsatorului. Hallow mai zăbovea, prelungind discuția cu Sam pentru a-și da seama cine pătrunsese în capul ei, iar domnul Mușchi se uita la mine, însă doar ca un bărbat care se uită la o femeie, în timp ce eu duceam solnița la masă.

— Sookie, mă strigă Sam.

Oh, la naiba. Trebuia să-i răspund. Era șeful meu.

M-am îndreptat către cei trei, cu groază în suflet, dar zâmbind.

— Salut, am spus aruncându-i vrăjitoarei celei înalte și ajutorului ei un zâmbet neutru.

Am ridicat din sprâncene către Sam, ca să-l întreb ce vrea.

— Marnie Stonebrook, Mark Stonebrook, zise.

Am dat din cap către fiecare dintre ei. *Hallow, într-adevăr,* m-am gândit pe jumătate amuzată. Hallow era doar o idee mai spiritual decât Marnie.

— Îl caută pe tipul ăsta, zise Sam arătând către poster. Îl cunoști?

Bineînțeles că Sam știa că-l cunosc pe Eric. Eram bucuroasă că aveam ani de antrenament în a-mi ascunde gândurile și sentimentele în ochii celorlalți. M-am uitat deliberat la afiș.

— Sigur, l-am văzut, am răspuns. Când am fost la barul acela din Shreveport. Nu-i prea ușor de uitat, nu-i așa?

I-am zâmbit lui Hallow-Marnie. Eram două gagici, Marnie și Sookie, împărtășind un moment între gagici.

— Frumos bărbat, își exprimă ea acordul cu vocea ei răgușită. Acum a dispărut și oferim o recompensă oricui ne poate da informații.

— Văd asta de pe afiș, am zis, lăsând o urmă de iritare să-mi pătrundă în glas. E vreun motiv special pentru care credeți că ar putea fi prin zonă? Nu-mi pot imagina ce ar putea face un vampir din Shreveport în Bon Temps.

M-am uitat întrebător la ea. Sigur nu întrecusem măsura întrebând una ca asta?

— Bună întrebare, Sookie, zise Sam. Nu că m-ar deranja afişul, dar cum de-l căutaţi pe tip în zona asta? De ce ar fi aici? În Bon Temps nu se întâmplă nimic.

— În oraşul ăsta se află reşedinţa unui vampir, nu-i aşa? spuse brusc Mark Stonebrook.

Vocea lui suna aproape identic cu cea a surorii sale. Avea un trup atât de lucrat, încât te aşteptai să auzi o voce de bas, şi chiar timbrul grav, tot atât de profund ca al lui Marnie, părea ciudat venind din gâtlejul său. De fapt, din aspectul lui Mark Stonebrook te-ai putea aştepta ca formele sale de comunicare să fie mârâitul şi mormăitul.

— Da, Bill Compton trăieşte aici, zise Sam. Dar este plecat din oraş.

— A plecat în Peru, din câte am auzit, am adăugat şi eu.

— Oh, da, am auzit de Bill Compton. Unde stă? întrebă Hallow, încercând să nu aibă un ton prea nerăbdător.

— Păi, trăieşte dincolo de cimitir, faţă de casa mea, am răspuns, pentru că nu aveam de ales.

Dacă cei doi întrebau pe altcineva şi primeau un răspuns diferit de cel pe care li-l dădusem eu, ar fi ştiut că am ceva (sau, în acest caz, pe cineva) de ascuns.

— După ce ieşiţi de pe Hummingbird Road, le-am explicat, nu foarte clar, sperând că se vor pierde pe undeva spre Hotshot.

— Ei, poate trecem pe la Compton pe acasă, poate că Eric s-a dus să-l viziteze, zise Hallow.

Privirea i se mută spre fratele ei, Mark, iar cei doi salutară din cap și ieșiră din bar. Nu le păsa dacă treaba avea vreun înțeles sau nu.

— Trimit vrăjitoare să viziteze toți vampirii, zise Sam în șoaptă.

Bineînțeles. Frații Stonebrook mergeau la locuințele tuturor vampirilor care-i datorau loialitate lui Eric, vampirii din Districtul 5. Suspectau că unul dintre acești vampiri l-ar fi putut ascunde pe Eric. Din moment ce Eric nu a apărut, înseamnă că era ascuns de cineva. Hallow probabil că era încrezătoare că vraja funcționase, dar era posibil să nu știe exact cum.

Zâmbetul mi-a dispărut încet de pe chip, în timp ce m-am sprijinit în coate pe bar, încercând să mă gândesc.

Sam zise:

— Asta înseamnă necazuri mari, nu-i așa?

Avea o figură serioasă.

— Da, necazuri mari.

— Trebuie să pleci? Nu se întâmplă prea mare lucru aici. Acum că au plecat, Holly poate ieși din bucătărie, iar eu mă pot ocupa singur de mese, dacă ai nevoie să te duci acasă...

Sam nu știa unde era Eric, dar avea unele suspiciuni și observase dispariția bruscă a lui Holly în bucătărie.

Sam îmi câștigase cu vârf și îndesat loialitatea și respectul.

— Îi mai las câteva minute, să iasă din parcare.

— Crezi că ar putea avea ceva de-a face cu dispariția lui Jason?

— Sam, pur și simplu, nu știu.

Am format automat numărul de telefon de la departamentul șerifului și am primit același răspuns pe care-l auzisem toată ziua: „Nu avem nici o veste, vă sunăm noi, când aflăm ceva."

Dar, după ce mi-a spus asta, dispecerul m-a anunțat că în ziua următoare se vor face căutări în iaz; poliția reușise să facă rost de doi scafandri specializați în căutare și salvare. Nu știam cum să reacționez la această informație. În mare parte, eram ușurată că dispariția lui Jason fusese luată în serios.

Când am închis telefonul, i-am spus lui Sam veștile. După o secundă, am zis:

— Mi se pare cam greu de crezut că două persoane pot dispărea din zona Bon Temps în același timp. Cel puțin cei doi Stonebrook par a crede că Eric e prin preajmă. Sunt tentată să cred că există o legătură.

— Acești Stonebrook sunt vârcolaci, mormăi Sam.

— *Și* vrăjitori. Ai grijă, Sam. Ea este o ucigașă. Vârcolacii din Shreveport sunt pe urmele ei, la fel și vampirii. Ai grijă ce faci.

— De ce este atât de înspăimântătoare? De ce ar avea probleme haita din Shreveport să se ocupe de ea?

— Bea sânge de vampir, am spus, cât de aproape am putut de urechea lui.

Am aruncat o privire prin bar şi am văzut că discuţia noastră era urmărită cu mult interes de Kevin.

— Ce vrea de la Eric?

— Afacerea lui. Toată afacerea lui. Şi pe el.

Ochii lui Sam se măriră.

— Aşadar e o problemă de afaceri, dar şi personală.

— Îhî.

— Ştii unde e Eric?

Până acum evitase să mă întrebe direct.

I-am zâmbit.

— De ce aş şti aşa ceva? Dar, trebuie să mărturisesc, sunt îngrijorată că ăştia doi au luat-o pe drumul spre casa mea. Am impresia că or să intre prin efracţie în casa lui Bill. Probabil îşi imaginează că Eric se ascunde cu Bill, sau în casa acestuia. Sunt convinsă că Bill are o ascunzătoare sigură în care Eric ar putea să doarmă, şi nişte sânge la îndemână.

Cam asta era tot ce le trebuia vampirilor, sânge şi un loc întunecat.

— Aşadar te vei duce pe acolo ca să-i păzeşti casa lui Bill? Nu e o idee prea bună, Sookie. Lasă-i pe cei de la compania de asigurări să se ocupe de orice daune ar putea produce cei doi în timpul căutărilor. Parcă mi-a spus că s-a asigurat la State Farm[1]. Bill nu ar vrea să fii rănită apărând clădiri şi cărămizi.

---

[1] Companie de asigurări fondată în 1922, de George J. Mecherle, un fermier pensionat.

— Nu am nici cea mai mică intenție să fac ceva atât de periculos, am spus, și chiar era adevărat, nu plănuisem. Dar cred că voi fugi acasă, pentru orice eventualitate. Când o să le văd farurile și o să știu că au plecat de la Bill, mă duc până acolo să studiez cum stau lucrurile.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, o să fac doar evaluarea pagubelor. O să te descurci numai cu Holly?

Aceasta țâșnise din bucătărie, în clipa în care cei doi Stonebrook plecaseră.

— Sigur.

— Bine, am fugit. Mulțumesc foarte mult.

Conștiința nu mă mai chinui atât de mult când am observat că localul nu mai era la fel de plin ca și cu o oră în urmă. Mai există și seri dintr-astea, în care oamenii pleacă toți brusc.

Aveam o senzație de mâncărime între omoplați, și poate că și clienții noștri o resimțiseră. Era trăirea aceea nedefinită clar, senzația de Halloween, cum îi spun eu, când îți imaginezi că ceva rău se strecoară pe la colțul casei tale, ca să se holbeze pe fereastra ta.

Până când mi-am luat geanta, mi-am descuiat mașina și am condus înapoi spre casă, aproape că mă zvârcoleam de îngrijorare. Mi se părea că totul o ia razna. Jason lipsea, vrăjitoarea era aici, în loc să fie la Shreveport, iar acum se afla la mai puțin de un kilometru de Eric.

În timp ce intram de pe șosea pe drumul șerpuitor spre casa mea și încetineam în locul

indicatorului de trecere animale dinspre zona de sud spre cea de nord, depărtându-mă de casa lui Bill, mi-am dat seama că eram agitată. Am tras mașina la ușa din spate și am ieșit din ea imediat, țâșnind pe scări.

Dar chiar atunci, am fost prinsă de o pereche de mâini ca niște benzi de oțel. Ridicată și răsucită, eram strânsă la pieptul lui Eric înainte să-mi dau seama.

— Eric, am spus, nu ar trebui să fii afară...

Vorbele îmi fură oprite de buzele lui care se lipiră de ale mele.

Pentru un minut, să o țin tot așa mi se părea o alternativă potrivită. Aș fi uitat de tot răul și i-aș fi tras-o până nu mai putea pe veranda din spate, cu tot frigul de afară. Dar bunul-simț își făcu loc prin dispoziția mea hiperemoțională și m-am dat puțin înapoi. Purta blugii și tricoul cu Louisiana Tech Bulldogs, pe care Jason le cumpărase pentru el de la Wal-Mart. Mâinile mari ale lui Eric îmi susțineau fundul, iar picioarele mele se înfășuraseră în jurul lui ca și cum ar fi fost ceva obișnuit.

— Eric, fii atent, i-am spus când buzele i s-au mutat în jos, pe gâtul meu.

— Sst, șopti el.

— Nu, trebuie să mă lași să vorbesc. Trebuie să ne ascundem.

Asta îi atrase atenția.

— De cine? îmi spuse la ureche și asta îmi provocă un fior.

Fiorul nu avea nimic de-a face cu temperatura.

— De vrăjitoarea cea rea, cea care te caută, am reuşit să-i explic. A venit la bar cu fratele ei şi au pus afişul ăla.

— Și? întrebă cu o voce lipsită de griji.

— Au întrebat dacă în zonă mai trăiesc alți vampiri, și bineînțeles că a trebuit să spunem că este Bill. Aşa că au cerut adresa casei lui Bill şi cred că sunt acolo, căutându-te.

— Și?

— Casa lui este chiar dincolo de cimitir! Dacă vin încoace?

— Mă sfătuieşti să mă ascund? Să intru la loc în gaura aceea întunecată de sub casa ta?

Părea nesigur, dar pentru mine era clar că-i fusese atinsă mândria.

— Oh, da. Doar pentru scurt timp! Eşti în grija mea, trebuie să te ţin în siguranţă.

Dar aveam un sentiment de prăbușire, care-mi exprima temerile în cel mai rău mod. Acest străin şovăitor, oricât de dezinteresat de grijile vampirilor ar fi părut şi oricât de puțin se vedea că-şi amintește despre puterile şi averea sa, avea încă acelaşi filon de mândrie şi curiozitate de care Eric dădea dovadă în cele mai ciudate momente. Am nimerit exact în mijlocul lui. M-am întrebat dacă aș putea măcar să-l conving să intre în casă, în loc să stea afară pe verandă, expus.

Dar era prea târziu. Lui Eric nu-i puteai spune nimic.

— HAIDE SĂ ARUNCĂM O PRIVIRE, iubito, zise Eric, sărutându-mă în grabă.

Sări de pe veranda din spate, cu mine încă agățată de el, ca o scoică uriașă, și ateriză în liniște, ceea ce era uimitor. Eu eram cea gălăgioasă, cu respirația mea agitată și icnetele de surpriză pe care le scoteam. Cu o dexteritate care demonstra o practică îndelungată, Eric mă răsuci, ca să mă poarte în spate. Nu mai făcusem asta de când eram copil și tatăl meu mă purta în cârcă, așa că eram destul de surprinsă.

Oh, chiar că făceam o treabă bună ascunzându-l pe Eric. Iată-ne alergând prin cimitir spre Vrăjitoarea cea Rea din Vest, în loc să ne ascundem într-o gaură întunecată unde nu ne putea găsi. Era o dovadă de inteligență.

În același timp, trebuia să admit că mă distram oarecum, în ciuda dificultăților pe care le aveam

de a rămâne agățată de Eric în această regiune accidentată. Curtea cimitirului se afla oarecum în vale față de casa mea. Casa lui Bill, reședința Compton, era cumva în susul dealului față de Cimitirul Sweet Home. Călătoria la vale a fost înviorătoare, chiar dacă panta era lină, deși am văzut două sau trei mașini parcate pe aleea îngustă care șerpuia printre morminte. Asta m-a uimit. Uneori, adolescenții alegeau cimitirul pentru intimitate, dar nu în grupuri. Dar înainte să mă pot gândi mai mult la asta, trecuserăm de ei, rapid și în liniște. Eric a mers pe porțiunea care urca mai încet, dar fără să dea semne de oboseală.

Ne-am oprit lângă un copac. Era un stejar uriaș și când l-am atins mi-am dat seama cu aproximație unde mă aflu. Exista un stejar de dimensiunile astea cam la optsprezece metri spre nord de casa lui Bill.

Eric îmi dădu drumul la mâini, așa că am alunecat în jos pe spatele lui, iar apoi m-a așezat între el și copac. Nu știam dacă vrea să mă apere sau să mă prindă într-o cursă. L-am apucat de ambele brațe, într-o încercare inutilă de a-l ține lângă mine. Am înghețat când am auzit o voce venind dinspre casa lui Bill.

— Mașina asta nu s-a mișcat de o bună bucată de vreme, spuse o femeie.

Hallow. Era în garajul lui Bill, care se afla pe o latură a casei. Era aproape. Am putut simți corpul lui Eric crispându-se. Oare sunetul vocii ei i-a trezit vreun ecou în memorie?

— Casa asta e bine închisă, zise și Mark Stonebrook, de ceva mai departe.

— Păi putem rezolva asta.

După sunetul vocii, am dedus că se îndrepta spre ușa din față. Părea amuzată.

O să spargă casa lui Bill! Ar fi trebuit să împiedic asta? Probabil am făcut vreo mișcare bruscă, deoarece corpul lui Eric îl presă pe al meu de trunchiul copacului. Haina mea era ridicată în jurul taliei, iar coaja îmi zgârie fesele prin materialul subțire al pantalonilor negri pe care îi purtam.

O puteam auzi pe Hallow. Făcea incantații, cu voce scăzută și oarecum de rău augur. De fapt, arunca o vrajă. Asta ar fi trebuit să fie ceva palpitant, iar eu ar fi trebuit să fiu curioasă: o vrajă adevărată, făcută de o vrăjitoare adevărată. Dar eram speriată, nerăbdătoare să plec de acolo. Întunericul părea să devină tot mai dens.

— Am mirosit pe cineva, zise Mark Stonebrook.

Fee, fie, foe, fum.[1]

— Ce? Aici și acum?

Hallow se opri din incantație, pierzându-și puțin răsuflarea.

Am început să tremur.

— Da.

---

[1] Versuri din *Jack și vrejul de fasole.*

Vocea îi părea mai adâncă, aproape un mormăit.

— Schimbă-te, porunci, pur și simplu.

Am auzit un sunet pe care știam că-l mai auzisem și înainte, deși nu-l puteam lega de vreo amintire. Era un fel de sunet bolborosit. Lipicios. Ca și cum ai trage o lingură printr-un lichid gros care conținea lucruri solide în el, poate alune sau bucăți de caramel. Sau bucăți de oase.

Apoi am auzit un urlet adevărat. Nu era uman deloc. Mark se schimbase și nu era lună plină. Asta însemna o putere veritabilă. Brusc, noaptea păru plină de viață. Adulmecări. Scheunături. Mici mișcări peste tot în jurul nostru.

Nu-i așa că eram un paznic grozav pentru Eric? L-am lăsat să mă târască până aici. Eram pe cale să fim descoperiți de niște vârcolaci-vrăjitori care beau sânge de vampir și cine știe ce altceva mai făceau și eu nici măcar nu aveam pușca lui Jason. L-am luat pe Eric în brațe și l-am îmbrățișat în chip de scuză.

— Iartă-mă, am murmurat ușurel, atât cât de ușoară putea fi o șoaptă.

Apoi, am simțit ceva frecându-se de noi, ceva mare și blănos, în timp ce auzeam sunetele de lup ale lui Mark la vreun metru de cealaltă parte a copacului. Mi-am mușcat buza ca să nu scot vreun scâncet.

Ascultând cu atenție, am fost sigură că erau mai mult de două animale. Aș fi dat aproape orice pentru un reflector. De la aproape zece metri distanță de noi s-a auzit un lătrat scurt. Un

alt lup? Un câine obișnuit la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit?

Brusc, Eric mă părăsi. Într-o clipă mă ținea lipită de copac în întuneric absolut, iar în următoarea aerul rece mă izbea din cap până în picioare (cam atât am putut să-l țin lângă mine). Mi-am întins brațele, încercând să aflu unde era și am dat doar de aer. Oare făcuse câțiva pași ca să-și poată da seama ce se întâmpla? Se hotărâse să se implice?

Deși mâinile mele nu întâlniră nici un vampir, ceva mare și cald se lipea de picioarele mele. Mi-am folosit degetele în mod util, lăsându-le în jos ca să cerceteze animalul. Am atins o grămadă de blană: o pereche de urechi ridicate, un bot lung, o limbă caldă. Am încercat să mă mișc, să plec de lângă copac, dar câinele (lupul?) nu mă lăsă. Deși era mai mic decât mine și cântărea mai puțin, se împingea în mine cu atâta insistență, încât îmi era imposibil să mă mișc. Ascultând ce se întâmpla în întuneric, multe mârâieli amenințătoare, am constatat că eram destul de bucuroasă că mă ținea acolo. M-am lăsat în genunchi și am pus o mână peste spatele câinelui. El mi-a lins fața.

Am auzit un cor de urlete, care se ridică fantomatic în noaptea rece. Părul de pe ceafă mi se zbârli, iar eu mi-am îngropat fața în blana tovarășului meu și m-am rugat. Brusc, peste toate zgomotele, răsunară un urlet de durere și o serie de scheunături.

Am auzit o mașină pornind, iar farurile acesteia proiectară fascicule de lumină prin noapte. Partea de copac de care stăteam eu lipită nu era în lumină, dar am putut vedea că eram păzită de un câine, nu de un lup. Apoi, luminile se mișcară și pietrișul din curtea lui Bill fu împrăștiat în timp ce mașina întorcea. Urmă un moment de liniște, în timp ce șoferul o lua pe alee, am bănuit, apoi roțile scrâșniră în timp ce mașina pornea pe deal în jos ca să o cotească pe Hummingbird Road. A urmat o izbitură puternică și sunetul și mai puternic al unui țipăt, care îmi făcu inima să bată și mai tare. Era geamătul de durere pe care-l scoate un câine lovit de mașină.

— Oh, Iisuse, am spus simțindu-mă îngrozitor, și mi-am strâns tare în brațe prietenul blănos.

M-am gândit la ce aș fi putut face ca să ajut, acum, că vrăjitorii plecaseră.

M-am ridicat și am fugit spre ușa casei lui Bill înainte ca amicul meu canin să mă poată opri. Mi-am scos cheile din buzunar în timp ce fugeam. Le avusesem în mână când m-a apucat Eric la ușa din spate, și le îndesasem în buzunar, unde o batistă le împiedicase să zornăie. Am pipăit să găsesc încuietoarea, am numărat cheile până când am ajuns la cea a lui Bill, a treia pe inel, și am deschis ușa din față. Am intrat și am găsit comutatorul pentru lumina de afară și brusc curtea fu inundată de lumină.

Era plină de lupi.

Nu știam cât de speriată ar fi trebuit să fiu. Destul de speriată, bănuiesc. Presupuneam doar că ambii vrăjitori-vârcolaci fuseseră în mașină. Dacă unul dintre ei era printre lupii de aici? Și unde îmi era vampirul?

Această întrebare își găsi răspunsul aproape imediat. Am auzit un fel de vâjâit în timp ce Eric ateriza în curte.

— I-am urmărit până la drum, dar acolo au luat-o prea repede pentru mine, îmi zise rânjind ca și cum ar fi fost vorba de un joc.

Un câine, un collie, se duse la Eric, privi în sus către fața lui și mârâi.

— Marș, zise Eric, făcând un gest poruncitor cu mâna.

Șeful meu se îndreptă spre mine și se așeză din nou la picioarele mele. Chiar și în întuneric bănuisem că paznicul meu era Sam. Prima dată când îl întâlnisem în această formă am crezut că era un câine rătăcit și l-am botezat Dean, după un bărbat pe care-l cunoșteam și care avea aceeași culoare a ochilor. Acum devenise o obișnuință să-l strig Dean când era patruped. M-am așezat pe treptele din fața casei lui Bill, iar câinele se cuibări la picioarele mele. Am zis:

— Ești un cățel grozav.

Dădu din coadă. Lupii îl miroseau pe Eric, care stătea nemișcat, ca o stană de piatră.

Un lup mare veni spre mine, cel mai mare lup pe care-l văzusem vreodată. Bănuiesc că vârcolacii se transformă în lupi mari; nu văzusem chiar

atât de mulți. Trăind în Louisiana, nu am văzut niciodată un lup obișnuit. Acest vârcolac era aproape negru, ceea ce mi s-a părut neobișnuit. Ceilalți lupi erau mai argintii, cu excepția unuia mai mic și roșcat.

Lupul mă apucă de mâneca hainei cu dinții săi albi și trase. M-am ridicat imediat și m-am îndreptat spre locul unde se adunaseră cei mai mulți lupi. Eram la marginea zonei luminate, așa că nu am observat imediat ce era acolo. Pe jos era sânge, iar în mijlocul bălții care se întindea zăcea o femeie tânără cu părul negru. Era dezbrăcată.

Era în mod evident rănită grav.

Avea picioarele rupte și poate și o mână.

— Du-te și adu-mi mașina, i-am spus lui Eric pe un ton care nu admitea replică.

I-am dat cheile și a pornit din nou prin aer. În singurul colț disponibil al creierului meu am sperat că-și amintea cum să conducă. Am observat că, deși își uitase biografia, abilitățile moderne îi erau încă intacte.

Încercam să nu mă gândesc la sărmana fată rănită din fața mea. Lupii îi dădeau târcoale, scheunând. Apoi, lupul cel mare și negru își ridică botul către cerul întunecat și urlă din nou. Acesta a fost un semnal pentru ceilalți care făcură același lucru. Am aruncat o privire în spate pentru a fi sigură că Dean se ținea deoparte, căci el era un intrus. Nu eram sigură cât din personalitatea lor își păstraseră acești oameni cu dublă natură care se transformau, și nu voiam să i se

întâmple ceva. Stătea pe mica verandă, la o parte, cu privirea fixată asupra mea.

Eram singura creatură cu degete opozabile din peisaj și mi-am dat brusc seama că asta implica o mare responsabilitate.

Primul lucru de verificat? Respirația. Da, respira! Avea puls. Nu eram asistent pe salvare, dar nu mi se părea că e un puls normal, ceea ce nici nu era de mirare. Pielea îi era fierbinte, poate de la schimbarea în formă umană. Nu vedeam vreo cantitate masivă de sânge proaspăt, așa că am sperat că nu fusese distrusă nici o arteră importantă.

Am strecurat cu mare atenție o mână sub capul fetei și i-am atins părul negru și plin de praf, încercând să văd dacă pielea capului îi fusese sfâșiată. Nu.

La un moment dat, în timpul acestei examinări, am început să tremur din tot corpul. Rănile sale erau cu adevărat înspăimântătoare. Tot ce puteam vedea din ea părea bătut, lovit, rupt. Deschise ochii. O trecu un frison. Pături, trebuia să fie ținută la căldură. Am aruncat o privire în jur. Toți lupii rămăseseră în forma lor animală.

— Ar fi grozav dacă unul sau doi dintre voi și-ar putea relua forma, le-am spus. Trebuie să o duc la spital cu mașina mea și are nevoie de pături de aici, din casă.

Unul dintre lupi, gri-argintiu, se răsturnă pe o parte — OK, un mascul — și am auzit din nou același zgomot moale. Un abur se formă în jurul corpului contorsionat și, când se dispersă, colonelul Flood stătea răsucit în locul lupului.

Bineînțeles și el era dezbrăcat, dar am preferat să îmi depășesc jena obișnuită. A trebuit să mai stea nemișcat cel puțin un minut sau două, și era evident un efort mare pentru el să se ridice în picioare.

Se târî către fata rănită.

— Maria-Star, zise răgușit.

Se aplecă să o miroasă, ceea ce părea foarte ciudat când era în forma sa umană. Scânci din cauza suferinței.

Își întoarse capul să se uite la mine. Spuse:

— Unde? și am înțeles că se referea la pături.

— Du-te în casă, ia-o pe scări în sus. La capătul scărilor, e un dormitor. La picioarele patului e un cufăr cu pături. Ia două pături de acolo.

Se ridică în picioare, părând a avea ceva probleme de orientare din cauza schimbării rapide, înainte de a porni rapid spre casă.

Fata, Maria-Star, îl urmări cu privirea.

— Poți vorbi? am întrebat-o.

— Da, răspunse abia auzit.

— Unde te doare cel mai rău?

— Cred că am șoldurile și picioarele rupte, zise. M-a lovit mașina.

— Te-a aruncat în aer?

— Da.

— Au trecut cu roțile peste tine?

Se cutremură.

— Nu, impactul m-a rănit.

— Care este numele tău întreg? Maria-Star și mai cum?

Trebuia să știu pentru spital. Era posibil să nu mai fie conștientă până atunci.

— Cooper, șopti.

Cam în același moment, am putut auzi o mașină venind pe aleea lui Bill.

Colonelul, mișcându-se mai sigur pe el acum, țâșni din casă cu păturile, și toți lupii și omul se strânseră imediat în cerc în jurul meu și al membrului rănit al haitei. Mașina era evident o amenințare până la proba contrarie. L-am admirat pe colonel. Era nevoie de un adevărat bărbat să stea în fața inamicului ce se apropia, complet dezbrăcat.

Nou-venitul era Eric, în bătrâna mea mașină. Trase lângă Maria-Star și lângă mine cu o mișcare demonstrativă și scrâșnet de frâne. Lupii ne dădeau ocol neobosiți, cu ochii lor galbeni, strălucitori, fixați pe ușa șoferului. Ochii lui Calvin Norris arătau diferit; pentru o clipă, m-am întrebat de ce.

— E mașina mea, e în regulă, am spus când unul dintre vârcolaci începu să mârâie.

Mai multe perechi de ochi se întoarseră să mă fixeze cu atenție. Arătam suspicios, sau gustoasă?

În timp ce o înfășuram pe Maria-Star în pături, m-am întrebat care dintre lupi era Alcide. Bănuiam că era cel mai mare, cel mai închis la culoare, cel care chiar în acea clipă s-a întors să mă privească în ochi. Da, Alcide. Acesta era lupul pe care-l văzusem la Clubul Morților cu câteva săptămâni în urmă, când Alcide fusese

partenerul meu într-o noapte care s-a sfârşit catastrofal, pentru mine şi alţi câţiva oameni.

Am încercat să-i zâmbesc, dar faţa mi-era înţepenită din cauza frigului şi a şocului.

Eric sări din scaunul şoferului, lăsând motorul pornit. Deschise uşa din spate.

— O pun înăuntru, strigă, şi lupii începură să mârâie.

Nu voiau ca sora lor de haită să fie manipulată de un vampir şi nu voiau ca Eric să se afle nicăieri în apropierea Mariei-Star.

Colonelul Flood zise:

— O ridic eu.

Eric privi silueta fragilă a acestuia şi ridică o sprânceană cu un aer de îndoială, dar avu bunul-simţ să stea deoparte. Am înfăşurat fata cât de bine am putut, fără să îi provoc mai multe dureri, dar colonelul ştia că asta o va durea şi mai tare. În ultimul moment, ezită.

— Poate ar trebui să chemăm o ambulanţă, mormăi.

— Şi cum o să explicăm toate astea? am întrebat. O adunătură de lupi şi un tip în pielea goală, şi totul aflându-se pe o proprietate al cărei stăpân este absent? Nu prea cred!

— Bineînţeles.

Dădu din cap, acceptând inevitabilul. Fără nici un efort, se ridică ţinând fata în braţe şi porni spre maşină. Eric alergă pe cealaltă parte, deschise uşa şi intră, ca să-l ajute să o tragă mai mult pe scaunul din spate. Colonelul îi dădu voie să-l

ajute. Fata scoase un țipăt, iar eu m-am urcat la volan cât de repede am putut. Eric se așeză pe scaunul din dreapta. I-am spus:

— Tu nu poți veni.

— De ce nu?

Părea uimit și jignit.

— Va trebui să dau de două ori mai multe explicații dacă am un vampir cu mine!

Celor mai mulți oameni le lua câteva minute să-și dea seama că Eric este mort, dar bineînțeles, în cele din urmă, cu toții realizează adevărul. Eric rămase cu încăpățânare pe loc.

— Și toată lumea ți-a văzut fața pe afurisitele alea de postere, am adăugat, străduindu-mă să-mi păstrez un ton moderat, dar expeditiv. Trăiesc printre oameni destul de buni, dar nu e unul în comună care să nu aibă ce face cu atâția bani.

Ieși din mașină, deloc fericit, iar eu i-am strigat:

— Stinge luminile și încuie casa, bine?

— Ne întâlnim la bar când ai ce să ne spui despre Maria-Star, îmi strigă colonelul Flood. Trebuie să ne scoatem mașinile și hainele din cimitir.

Bun, asta explica ce văzusem pe drum încoace.

În timp ce conduceam pe alee, lupii mă priveau plecând. Alcide stătea separat de restul, cu chipul său negru și blănos întorcându-se ca să-mi urmărească plecarea. M-am întrebat ce gânduri de lup îi treceau prin cap.

Cel mai apropiat spital nu era în Bon Temps, care era un oraș prea mic să aibă unul propriu (eram norocoși că aveam un Wal-Mart), ci în Clarice, sediul administrativ al regiunii. Din fericire, se află la periferia orașului, pe partea cea mai apropiată de Bon Temps. Drumul către spitalul regiunii Renard păru să dureze ani; de fapt, am ajuns acolo în douăzeci de minute. Pasagerul meu a gemut primele zece minute, apoi s-a lăsat o tăcere de rău augur. Am vorbit cu ea, am implorat-o să-mi vorbească, am întrebat-o câți ani are și am dat drumul la radio în încercarea de a obține măcar urma unui răspuns de la Maria-Star.

Nu voiam să pierd timpul și să trag pe dreapta, să văd ce face, și oricum nu aș fi știut ce să fac, așa că am gonit ca urmărită de flăcările iadului. Până când am ajuns la intrarea de urgență și le-am strigat pe cele două asistente care stăteau afară și fumau, eram sigură că bietul vârcolac a murit.

Nu murise, dacă e să ne luăm după agitația care s-a făcut în jurul ei în următoarele câteva minute. Spitalul regiunii noastre este unul mic, bineînțeles, și nu are facilitățile pe care le poate oferi un spital dintr-un oraș mare. Ne-am considerat fericiți să avem orice fel de spital. În acea noapte, i-au salvat viața vârcolacului.

Doctorița, o femeie slabă, cu părul grizonant și ochelari uriași cu rame negre, mi-a pus câteva întrebări la obiect la care nu am putut răspunde, deși mă gândisem la o poveste tot timpul drumului spre spital. După ce și-a dat seama că nu am

nici cea mai vagă idee despre ce e vorba, doctorița mi-a dat de înțeles că trebuie să mă dau naibii din drum și să-i las oamenii să lucreze. Așa că m-am așezat pe un scaun în hol și am așteptat, și am mai cizelat puțin povestea.

Nu exista nici o modalitate prin care m-aș fi putut face utilă acolo, iar luminile fluorescente, strălucitoare și linoleumul lucios transformau atmosfera într-una aspră, neprietenoasă. Am încercat să citesc o revistă, dar am aruncat-o pe măsuță după câteva minute. Pentru a șaptea sau a opta oară m-am gândit să dispar. Dar la recepție stătea o femeie care mă supraveghea îndeaproape. După încă vreo câteva minute, m-am decis să merg la toaletă ca să-mi spăl mâinile de sânge. Dacă tot eram acolo, am încercat să-mi șterg și haina cu un șervețel umed, dar era un efort inutil.

Când am ieșit de la toaletă, mă așteptau doi polițiști. Amândoi erau bărbați solizi. Căptușeala sintetică a canadienelor le fâșâia, iar centurile și echipamentul din piele scârțâiau. Nu mi-i puteam imagina strecurându-se discret spre cineva.

Bărbatul cel mai înalt era cel mai în vârstă. Părul său gri-argintiu era tuns foarte scurt. Fața îi era brăzdată de câteva riduri adânci, ca niște defileuri. Cureaua îi stătea sub burtă. Partenerul său era un bărbat mai tânăr, poate în jur de treizeci de ani, cu părul ciocolatiu-deschis, ochii ciocolatiu-deschis și pielea ciocolatiu-deschis — un tip curios de monocromatic. I-am scanat pe amândoi rapid, cu toate simțurile mele.

Îmi puteam da seama că amândoi erau hotărâți să descopere că aveam ceva de-a face cu rănile fetei pe care o adusesem, sau că, măcar, știam mai mult decât spuneam.

Bineînțeles, în parte, aveau dreptate.

— Domnișoară Stackhouse? Dumneavoastră ați adus-o pe tânăra de care se ocupă doctorița Skinner? întrebă amabil cel mai tânăr.

— Maria-Star, am spus. Cooper.

— Spuneți-ne cum ați ajuns aici, zise polițistul mai în vârstă.

Era categoric un ordin, deși tonul era moderat. Nici unul dintre ei nu mă știa și nici nu auzise de mine, am „citit" eu în mintea lor. Bine.

Am tras adânc aer în piept și m-am afundat în minciună.

— Conduceam spre casă de la muncă, am început eu. Lucrez la Merlotte's Bar, știți unde vine asta, nu?

Amândoi încuviințară. Bineînțeles, poliția știa locația fiecărui bar din regiune.

— Am văzut un corp zăcând pe marginea drumului, pe pietriș, am spus cu grijă, gândindu-mă înainte, ca să nu spun ceva ce nu puteam retracta. Așa că am oprit. Nu se vedea nimeni. Când am descoperit că e încă în viață, am știut că trebuie să o ajut. Mi-a luat mult până am reușit s-o urc de una singură în mașină.

Încercam să am o explicație pentru timpul scurs de când am terminat munca și pentru pietrișul de pe aleea lui Bill, care știam că va fi în

pielea ei. Nu puteam să-mi dau seama câtă grijă trebuia să am în construirea poveștii, dar mai multă era mai bună.

— Ați observat vreo urmă de frânare pe drum?

Polițistul ciocolatiu nu putu să reziste prea mult fără să pună întrebări.

— Nu, nu am observat. Poate că erau acolo. Eram doar... după ce am văzut-o, nu m-am mai putut gândi la altceva.

— Și? interveni polițistul în vârstă.

— Mi-am dat seama că e rănită rău, așa că am venit încoace cât de repede am putut.

Am ridicat din umeri. Sfârșitul poveștii.

— Nu v-ați gândit să chemați o ambulanță?

— Nu am telefon mobil.

— Femeile care vin singure de la serviciu atât de târziu, ar trebui să aibă un telefon mobil, doamnă.

Am deschis gura să-i spun că, dacă se oferea să plătească factura, aș fi fost bucuroasă să am unul, dar m-am abținut. Da, *ar fi* fost util un telefon mobil, dar eu abia îmi puteam permite telefonul fix. Singura mea extravaganță era cablul TV, și o justificam spunându-mi că era singura cheltuială în scop recreativ.

— Am auzit, am spus scurt.

— Care este numele dumneavoastră complet?

Întrebarea venea din partea bărbatului mai tânăr. Am privit în sus și i-am prins privirea.

— Sookie Stackhouse, am spus.

Se gândea că par uşor timidă şi dulce.

— Dumneavoastră sunteţi sora bărbatului care a dispărut?

Bărbatul grizonant se apleacă să se uite la faţa mea.

— Da, domnule.

Am privit din nou vârfurile încălţărilor.

— Cu siguranţă aveţi ghinion, domnişoară Stackhouse.

— Mie-mi spuneţi, am rostit cu vocea tremurându-mi sincer.

— Aţi văzut-o vreodată pe femeia aceasta, pe femeia pe care aţi adus-o?

Ofiţerul mai în vârstă scria într-un carneţel pe care-l scosese dintr-un buzunar. Se numea Curlew, după cum scria pe ecusonul de pe buzunar.

Am negat cu o mişcare a capului.

— Credeţi că fratele dumneavoastră ar fi putut-o cunoaşte?

Am privit în sus uimită. Am întâlnit din nou privirea bărbatului ciocolatiu. Se numea Stans.

— De unde naiba să ştiu? am întrebat.

Am ştiut în secunda următoare că dorise numai să mă uit din nou în sus. Nu ştia ce să facă cu mine. Monocromaticul Stans credea că sunt drăguţă şi că par un bun samaritean. Pe de altă parte, slujba mea era una pe care fetele drăguţe şi educate nu o fac, fratele meu era binecunoscut ca un petrecăreţ, deşi mulţi dintre ofiţerii din echipele de patrulare îl plăceau.

— Cum se simte? am întrebat.

Amândoi aruncară o privire spre ușa în spatele căreia lupta pentru salvarea femeii continua.

— E încă în viață, zise Stans.

— Biata de ea, am spus.

Lacrimi începură să-mi curgă pe obraji și am început să scormonesc prin buzunare după un șervețel.

— V-a spus ceva, *Miss* Stackhouse?

Trebuia să mă gândesc la asta.

— Da, am răspuns. Mi-a spus.

Adevărul era sigur în această situație.

Amândoi radiară la auzul veștii.

— Mi-a spus cum o cheamă. Când am întrebat-o, mi-a zis că picioarele o dor cel mai rău. Și mi-a mai precizat că mașina a lovit-o, dar n-a trecut peste ea.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

— A descris mașina? întrebă Stans.

Era incredibil de tentant să descriu mașina vrăjitorilor. Dar n-am avut încredere în încântarea care m-a cuprins la această idee. Și m-am bucurat că am făcut-o; în secunda următoare, am realizat că urmele pe care le-ar fi luat de pe mașină ar fi fost de blană de lup. Bine gândit, Sook.

— Nu, n-a făcut-o, am spus, încercând să par că îmi storceam memoria. Nu prea a mai vorbit după asta, mai mult a gemut. A fost îngrozitor.

Iar tapițeria de pe bancheta din spate era probabil distrusă. Imediat mi-am dorit să nu mă fi gândit la ceva atât de egoist.

— Și nu ați văzut nici o altă mașină, camion sau alt vehicul pe drumul dumneavoastră de la bar spre casă, sau chiar când vă întorceați spre oraș?

Asta era o întrebare ușor diferită.

— Nu pe drumul meu, am spus ezitând. Probabil am văzut câteva mașini când m-am apropiat de Bon Temps și am trecut prin oraș. Și, bineînțeles, am văzut mai multe între Bon Temps și Clarice. Dar nu-mi amintesc de nici una în mod special.

— Ne puteți conduce la locul unde ați găsit-o? La locul exact?

— Mă îndoiesc. Nu era nimic remarcabil în afara ei, am spus.

Nivelul meu de coerență scădea din minut în minut.

— Nici un copac, sau semn de circulație, sau piatră de kilometraj. Poate mâine? Pe lumină?

Stans mă bătu pe umăr.

— Știu că sunteți șocată, domnișoară, mi-a spus consolator. Ați făcut tot ce ați putut pentru această fată. Acum va trebui să o lăsăm în mâinile doctorilor și ale lui Dumnezeu.

Am dat din cap hotărât, pentru că eram cu siguranță de acord. Mai bătrânul Curlew încă se uita la mine sceptic, dar îmi mulțumi formal, și ieșiră din spital, afundându-se în întuneric. M-am tras înapoi puțin, deși am rămas uitându-mă în parcare. Într-o secundă sau două, au ajuns la mașina mea și i-au luminat interiorul, prin fereastră, cu lanternele lor mari. Îmi păstram interiorul

mașinii strălucind de curățenie, așa că nu vor avea nimic de văzut în afară de petele de sânge de pe scaunul din spate. Am observat că au verificat și bara de protecție din față, și nu i-am învinovățit deloc.

Mi-au examinat mașina din nou și din nou și, în cele din urmă, au rămas în picioare sub un felinar luând notițe pe carnețele.

Nu la mult timp după asta, doctorița a ieșit să-mi vorbească. Și-a dat jos masca și și-a frecat ceafa cu o mână lungă și subțire.

— Domnișoara Cooper e mai bine. Starea ei e stabilă, zise.

Am dat din cap, apoi, pentru o clipă am închis ochii cu sinceră ușurare.

— Mulțumesc, am spus răgușită.

— O ducem la Schumpert, în Shreveport. Elicopterul va veni curând.

Am clipit, încercând să-mi dau seama dacă ăsta e un lucru bun sau rău. Indiferent de părerea mea, vârcolacul trebuia să ajungă la cel mai bun și mai apropiat spital. Când va deveni capabilă să vorbească, va trebui să le spună ceva. Cum puteam fi sigură că povestea ei se va potrivi cu a mea?

— Este conștientă? am întrebat.

— Relativ, spuse furioasă, ca și cum astfel de răni constituiau o insultă la adresa personalității sale. Poți vorbi puțin cu ea, dar nu garantez că-și va aminti sau va înțelege ceva. Trebuie să merg să vorbesc cu polițiștii.

Cei doi ofițeri intrau din nou în spital, am văzut asta de la locul meu de la fereastră.

— Mulțumesc, am spus și am pornit spre salon.

Am deschis ușa către camera strălucitoare unde i se dăduse primul ajutor fetei.

Era un dezastru. Chiar și acum se aflau înăuntru două asistente, discutând despre diverse și împachetând unele dintre bandajele și tuburile nefolosite. Un bărbat cu o găleată și un mop stătea în picioare într-un colț, așteptând. Va curăța camera când vârcolacul, adică fata, va fi fost dusă la elicopter. M-am îndreptat spre o margine a patului ei și i-am luat mâna.

M-am aplecat, apropiindu-mă de ea.

— Maria-Star, îmi recunoști vocea? am întrebat încet.

Fața îi era umflată de la impactul cu solul, și era acoperită cu zgârieturi și tăieturi. Acestea se numărau printre cele mai mici răni ale sale, dar mie mi se păreau foarte dureroase.

— Da, a răspuns.

— Eu sunt cea care te-a găsit *pe marginea drumului*, am spus. Pe drumul spre casa mea, la sud de Bon Temps. Zăceai lângă drumul regional.

— Am înțeles, a murmurat.

— Bănuiesc, am continuat cu grijă, că cineva te-a pus să te dai jos din mașină și acel cineva te-a lovit apoi cu mașina. Dar să știi că, după o traumă, uneori oamenii nu-și amintesc *nimic.*

Una dintre asistente se întoarse spre mine, curiozitatea citindu-i-se pe chip. Prinsese ultima parte a afirmației mele.

— Așa că nu te îngrijora dacă nu-ți amintești nimic.

— O să încerc, zise ambiguu, pe aceeași voce îndepărtată și șuierată.

Nu mai aveam nimic de făcut acolo și mai multe lucruri ar fi putut merge rău, așa că am șoptit:

— La revedere și mulțumesc, le-am spus asistentelor și am mers la mașină.

Datorită păturilor (bănuiam că trebuie să-i cumpăr altele lui Bill), bancheta din spate nu era murdară prea rău.

Am fost bucuroasă să găsesc ceva care să-mi facă plăcere.

Mi-am pus întrebări în legătură cu păturile. Ajunseseră la poliție? Mă va suna cineva de la spital în legătură cu ele? Sau au fost aruncate la gunoi? Am ridicat din umeri. Nu mai avea nici un rost să mă îngrijorez pentru două bucăți de cârpă, când aveam multe alte lucruri pe lista mea de griji. Unul dintre ele era că nu-mi plăcea că vârcolacii se întâlneau la Merlotte's. Asta îl implica prea mult pe Sam în problemele vârcolacilor. La urma urmei, el era un teriantrop, iar teriantropii aveau o relație mult mai lejeră cu lumea supranaturală. Teriantropii aveau mai degrabă o atitudine de genul „fiecare pentru sine”, în timp ce vârcolacii erau mereu organizați. Acum foloseau Merlotte's ca loc de întâlnire, după ora închiderii.

Și mai era Eric. Oh, Doamne, Eric mă aștepta acasă.

M-am trezit întrebându-mă cât o fi ceasul în Peru. Probabil că Bill se distra mai bine decât mine. Mi se părea că fusesem stoarsă de energie de Revelion și nu o mai recuperasem niciodată; nu m-am simțit niciodată atât de extenuată.

Abia trecusem de intersecția unde făcusem stânga, pe drumul care ducea pe la Merlotte's. Farurile luminau copaci și tufișuri. Cel puțin nu mai erau vampiri care să alerge pe marginea drumului...

— Trezește-te, zise femeia care stătea pe scaunul din dreapta mea.

— Ce?

Pleoapele mi se deschiseră instantaneu. Mașina viră violent.

— Erai pe cale să adormi.

În acest moment, nu aș fi fost surprinsă nici dacă vedeam o balenă eșuată de-a latul drumului.

— Tu cine ești? am întrebat, când am simțit că mi-am recăpătat controlul asupra vocii.

— Claudine.

Era greu să o recunoști la lumina tabloului de bord, dar, cu siguranță, părea să fie femeia înaltă și frumoasă care fusese la Merlotte's de Revelion, și care o însoțea pe Tara a doua zi dimineață.

— Cum ai ajuns în mașina mea? De ce ești aici?

— Pentru că a avut loc o activitate supranaturală neobișnuită în zona aceasta, în ultimele două săptămâni. Eu sunt legătura.

— Legătura între ce?

— Între cele două lumi. Sau, mai corect, între cele trei lumi.

Uneori, viața îți oferă mai mult decât poți duce. Atunci, pur și simplu, accepți.

— Așadar, ești ca un fel de înger? Așa m-ai trezit când am adormit la volan?

— Nu, nu am ajuns încă atât de departe. Ești prea obosită ca să te descurci cu asta. Trebuie să ignori mitologia și să mă accepți pentru ce sunt.

Am simțit o tresărire ciudată în piept.

— Uite, îmi arătă Claudine. Bărbatul acela îți face cu mâna.

Fără îndoială, în parcarea de la Merlotte's stătea un vampir care făcea semne. Era Chow.

— Oh, grozav, am spus pe cel mai supărat ton de care eram în stare. Ei bine, Claudine, sper că nu te deranjează că ne oprim. Trebuie să intru.

— Sigur. Nu aș rata asta pentru nimic în lume.

Chow îmi făcu semne să o iau spre spatele barului și am fost uimită să găsesc parcarea supraaglomerată cu mașini care nu se vedeau de pe drum.

— Oh, Doamne! zise Claudine. O petrecere!

Ieși din mașină ca și cum nu și-ar mai fi putut înfrâna încântarea și am avut satisfacția să constat că Chow era absolut stupefiat când a văzut-o în deplinătatea celui un metru optzeci. E greu să uimești un vampir.

— Hai să intrăm, zise veselă Claudine, și mă luă de mână.

TOATE FIINȚELE SUPRANATURALE pe care le întâlnisem vreodată se aflau la Merlotte's. Sau poate doar mi se părea pentru că eram obosită și voiam să fiu singură. Haita de vârcolaci era acolo, toți în forma lor umană și, spre ușurarea mea, mai mult sau mai puțin îmbrăcați.

Alcide purta pantaloni de doc kaki și o cămașă descheiată din flanel verde cu albastru. Era greu de crezut că putea alerga pe patru picioare. Vârcolacii beau cafea și băuturi răcoritoare, iar Eric (arătând fericit și sănătos) bea niște SângeAdevărat. Pam stătea pe un scaun de bar și purta un trening verde-cenușiu, în care reușea să arate rigidă, dar sexy. Pe cap purta o bentiță și în picioare avea pantofi sport. Îl adusese cu ea pe Gerald, un vampir pe care-l întâlnisem o dată sau de două ori la Fangtasia. Gerald arăta cam de

treizeci de ani, dar l-am auzit odată referindu-se la Prohibiție[1], ca și cum ar fi trăit în acea perioadă. Puținul pe care-l știam despre Gerard nu era menit să mă îndemne să mă apropii mai mult de el.

Chiar și într-o astfel de companie, intrarea mea cu Claudine nu a fost deloc lipsită de senzațional. În lumina mult mai bună a barului, am putut vedea cum Claudine își ambalase strategic corpul voluptuos într-o rochie mulată de culoare portocalie, iar picioarele ei lungi purtau cele mai înalte tocuri înalte. Arăta ca o prostituată superbă, supradimensionată.

Nu, nu putea fi un înger, cel puțin nu așa înțelegeam eu îngerii.

Trecând cu privirea de la Claudine la Pam, m-am gândit că era nedrept că arătau atât de curate și seducătoare. Ca și cum aș mai fi avut nevoie să mă simt și neatrăgătoare, după ce că eram extenuată, și speriată, și confuză! Nu-și dorește orice gagică să intre într-o cameră alături de o tipă superbă, căreia îi scrie practic în frunte „Vreau să fac sex”? Dacă nu l-aș fi zărit pe Sam, pe care eu l-am băgat în toată treaba asta, m-aș fi întors și aș fi ieșit.

— Claudine, zise colonelul Flood. Ce te aduce pe aici?

Pam și Gerald se holbau amândoi intens la femeia în portocaliu, ca și cum ar fi așteptat ca aceasta să-și dea hainele jos din clipă în clipă.

---

[1] Perioadă între anii 1920-1933, în care fabricarea, distribuția și consumul de alcool erau interzise.

— Fata mea, de aici — Claudine își înclină capul către mine — a adormit la volan. Cum se face că nu aveți mai bine grijă de ea?

Colonelul, la fel de demn în hainele sale civile pe cât fusese și în propria piele, păru puțin uimit, ca și cum ar fi fost o noutate pentru el că trebuie să mă protejeze.

— Ah, zise.

— Ar fi trebuit să trimiteți pe cineva cu ea la spital, zise Claudine, scuturându-și cascada de păr negru.

— M-am oferit să merg cu ea, zise Eric indignat. Mi-a spus că ar fi provocat suspiciuni dacă ar fi ajuns la spital cu un vampir.

— Alo, domnu' înalt, blond și *mort*, spuse Claudine.

Îl privi pe Eric din cap până în picioare, admirând ce vedea.

— Ai obiceiul să faci ceea ce îți cer femeile?

Mulțumesc mult, Claudine, i-am spus pe tăcute. Se presupunea că trebuie să-l păzesc pe Eric, iar acum, acesta nu va mai închide nici ușa dacă-i spun. Gerald încă o mai fixa cu privirea în același mod ciudat. M-am întrebat dacă ar observa cineva dacă m-aș întinde pe una dintre mese și m-aș culca. Brusc, așa cum se întâmplase și cu Pam și cu Gerald, privirea lui Eric deveni mai intensă și păru să se fixeze pe Claudine. Tocmai mă gândeam că era ca și cum aș fi urmărit niște pisici care zăriseră ceva mișcându-se rapid pe lângă perete, când două mâini mari m-au apucat și

Alcide mă trase către el. Se strecurase prin mulțimea din bar până când ajunsese la mine. Din moment ce cămașa lui nu era încheiată, m-am trezit cu fața lipită de pieptul lui cald și am fost bucuroasă să mă aflu acolo. E adevărat că părul său negru și creț mirosea vag a câine, dar era plăcut să fiu ținută în brațe și răsfățată. M-am simțit minunat.

— Tu cine ești? o întrebă Alcide pe Claudine.

Aveam urechea lipită de pieptul lui și-l puteam auzi și dinspre interior și dinspre exterior, o senzație ciudată.

— Eu sunt Claudine, zâna, zise femeia uriașă. Vezi?

A trebuit să mă întorc să văd ce face. Își ridicase părul negru și lung ca să-și arate urechile, care erau ușor ascuțite.

— Zână, repetă Alcide.

Părea la fel de uimit ca și mine.

— Super, zise unul dintre vârcolacii mai tineri, cu părul țepos, ce părea să aibă în jur de nouăsprezece ani.

Părea intrigat de direcția pe care o luaseră evenimentele și arunca priviri celorlalți vârcolaci de la masa lui, ca și cum i-ar fi invitat să-i împărtășească încântarea.

— Serios?

— Doar o perioadă, zise Claudine. Mai devreme sau mai târziu, o să o iau într-o direcție sau alta.

Nimeni n-a înțeles afirmația sa, cu excepția, poate, a colonelului.

— Ești o femeie de-ți lasă gura apă, zise tânărul vârcolac.

Ca să completeze tunsoarea cu țepi, acesta purta blugi și un tricou zdrențuit pe care scria „Înger Căzut"; era în picioarele goale, deși în bar era rece, pentru că termostatul fusese oprit pentru noapte. Purta inele pe degetele de la picioare.

— Mulțumesc, îi zâmbi Claudine.

Pocni din degete și în jurul ei apăru aceeași ceață care-i învăluia pe vârcolaci când se transformau. Era o ceață magică. Când aerul se limpezi, Claudine purta o rochie de seară, albă, cu paiete.

— Super, repetă băiatul stupefiat, iar Claudine fu încântată de admirația lui.

Am observat că păstra o anumită distanță față de vampiri.

— Claudine, acum că ți-ai încheiat spectacolul, am putea să mai vorbim și despre altceva în afară de persoana ta?

Colonelul Flood avea o voce la fel de obosită pe cât eram și eu.

— Bineînțeles, spuse Claudine cu o voce potrivit de supusă. Poți să pui întrebările.

— Mai întâi, lucrurile importante. Domnișoară Stackhouse, cum se simte Maria-Star?

— A supraviețuit drumului până la spitalul din Clarice. O duc pe calea aerului către Shreveport, la spitalul Schumpert. S-ar putea ca deja să

fie pe drum. Doctorița părea destul de încrezătoare în șansele ei.

Vârcolacii se uitară unii la ceilalți, iar majoritatea dintre ei lăsară să le scape oftaturi de ușurare. Una dintre femei, cam la treizeci de ani, schiță câțiva pași de dans. Vampirii, absolut fascinați de zână, nu reacționară în nici un fel.

— Ce i-ai spus doctoriței de la urgență? întrebă colonelul Flood. Trebuie să-i anunț pe părinții ei care e versiunea oficială.

Maria-Star era primul lor copil, și singurul copil-vârcolac.

— Am spus poliției că am găsit-o pe marginea drumului și că nu am văzut urme de frânare sau altceva. Le-am spus că zăcea pe pietriș, așa că nu trebuie să ne facem griji că nu au găsit urme de iarbă... Sper că a priceput și ea când i-am vorbit. Era sub influența sedativelor atunci.

— Bine gândit, zise colonelul Flood. Mulțumesc, domnișoară Stackhouse. Haita noastră vă este îndatorată.

Am dat din mână ca să contest orice datorie.

— Cum se face că ați apărut la casa lui Bill la momentul potrivit?

— Emilio și Sid au urmărit vrăjitorii în zona potrivită.

Emilio era probabil bărbatul mărunțel, închis la culoare, cu ochi căprui uriași. În regiunea noastră, exista o populație de imigranți mexicani, iar Emilio aparent făcea parte din respectiva comunitate. Băiatul cu părul în formă de țepi

mi-a făcut cu mâna, așa că am presupus că trebuie să fie Sid.

— Oricum, după lăsarea întunericului, am început să supraveghem clădirea unde stă Hallow cu grupul ei. Destul de greu de făcut; este o zonă rezidențială, unde majoritară este populația de culoare.

O pereche de gemene de origine afro-americană își zâmbiră larg. Erau suficient de tinere ca treaba asta să li se pară palpitantă.

— Când Hallow și fratele ei au plecat către Bon Temps, i-am urmărit în mașinile noastre. L-am sunat și pe Sam să-l avertizăm.

L-am privit pe Sam cu reproș. El nu mă avertizase pe mine, nici nu menționase că vârcolacii veneau încoace.

Colonelul Flood continuă:

— Sam m-a sunat pe telefonul mobil, ca să-mi spună unde și-a dat seama că se vor duce după ce au plecat din barul său. Am hotărât că un loc izolat, așa cum era reședința Compton, era perfect ca să punem mâna pe ei. Am putut să ne parcăm mașinile în cimitir și să ne schimbăm, așa că am ajuns la timp. Dar ne-au descoperit mirosul repede.

Colonelul îi aruncă o privire lui Sid. Aparent, tânărul vârcolac călcase pe bec.

— Așa că au scăpat, am spus, încercând să am un ton neutru. Și acum știu că sunteți pe urmele lor.

— Da, au scăpat. Ucigașii lui Adabelle Yancy. Liderii unui grup care încearcă să preia nu numai teritoriul vampirilor, ci și pe al nostru.

Colonelul Flood trecu peste adunarea de vârcolaci o privire rece, iar aceștia se făcură mici sub ochii săi, chiar și Alcide.

— Iar acum vrăjitoarele vor fi atente, căci știu că suntem pe urmele lor.

Cu atenția momentan distrasă de la Claudine, zâna cea radioasă, Pam și Gerald păreau ușor amuzați de discursul colonelului. Eric, ca mai mereu zilele acestea, părea confuz, ca și cum colonelul ar fi vorbit în sanscrită.

— Cei doi Stonebrook s-au întors la Shreveport după ce au plecat de la Bill? am întrebat.

— Așa credem. A trebuit să ne schimbăm la loc foarte repede — ceea ce nu-i deloc ușor — și apoi să ajungem la mașini. Unii dintre noi au luat-o pe un drum, ceilalți pe altul, dar nu i-am zărit.

— Și acum suntem aici. De ce? întrebă Alcide cu voce aspră.

— Suntem aici din mai multe motive, zise liderul haitei. În primul rând, voiam să aflăm vești despre Maria-Star. Și mai voiam și să ne revenim puțin înainte de a conduce înapoi spre Shreveport.

Vârcolacii, care păreau să-și fi pus hainele cam în fugă, chiar arătau puțin cam răvășiți. Transformarea pe lună nouă și schimbul rapid în ființe bipede a fost dificil pentru toți.

— Și voi de ce sunteți aici? am întrebat-o pe Pam.

— Și noi avem ceva de raportat, zise. Bineînțeles că avem același scop cu vârcolacii, sau cel puțin în această privință.

Își luă ochii de la Claudine cu mare efort. Schimbă o privire cu Gerald, și amândoi se întoarseră către Eric, care se uita la ei lipsit de expresie. Pam oftă, iar Gerald se uită în jos la ghetele pe care le purta în picioare.

— Colegul nostru de cuib, Clancy, nu s-a întors aseară, zise Pam.

După ce făcu acest anunț, se concentră din nou pe zână. Claudine părea să aibă un efect copleșitor asupra vampirilor.

Cei mai mulți dintre vârcolaci păreau să creadă că un vampir mai puțin însemna un pas în direcția bună. Dar Alcide întrebă:

— Ce credeți că s-a întâmplat?

— Am primit un bilet, zise Gerald, într-unul din puținele momente în care l-am auzit vorbind cu voce tare.

Avea un vag accent englezesc.

— Biletul spunea că vrăjitoarele intenționează să golească de sânge câte unul dintre vampirii noștri pentru fiecare zi în care trebuie să-l caute pe Eric.

Toți ochii se îndreptară spre Eric, care părea uimit.

— Dar de ce? întrebă. Nu înțeleg de ce sunt considerat așa un premiu.

Una dintre fetele-vârcolac, o blondă bronzată care se apropia de treizeci de ani, răspunse printr-un gest semnificativ: își dădu ochii peste cap în direcția mea, iar eu am putut doar să-i zâmbesc larg. Dar indiferent cât de bine arăta Eric, și de ce idei și-ar fi putut face părțile interesate despre distracția pe care o puteau avea cu el în pat (și peste asta, controlul pe care-l avea peste diverse firme de-ale vampirilor din Shreveport), obsesia asta pentru găsirea lui Eric îmi activase clopoțelul de alarmă „Excesivă". Chiar dacă Hallow făcea sex cu Eric și apoi îl golea de sânge... Stai, asta putea fi o idee.

— Cam cât sânge poate obține de la unul dintre voi? am întrebat-o pe Pam.

Se uită la mine cu cea mai surprinsă expresie pe care o văzusem vreodată la ea.

— Stai să văd, zise.

Se uită în gol, iar degetele începură să se miște. Se părea că Pam transformă dintr-o unitate de măsură în alta.

— Aproape șase litri, zise în cele din urmă.

— Și cât sânge vând în flacoanele acelea mici?

— Ar fi cam...

Mai calculă puțin.

— Păi ar fi mai puțin de un sfert de litru.

Anticipă ideea mea.

— Așadar, Eric conține nouăzeci și șase de unități de sânge care pot fi vândute.

— Și cam cât s-ar câștiga din asta?

— Păi, pe stradă, prețul a ajuns la 225 de dolari pentru sângele de vampir obișnuit, zise Pam, cu o privire mai rece decât gerul iernii. Pentru sângele lui Eric... El e atât de bătrân...

— Poate 425 de dolari pe flacon?

— La preț mediu.

— Deci, în viu, Eric valorează...

— Peste patruzeci de mii de dolari.

Întreaga adunare se holbă la Eric cu un interes crescut, cu excepția lui Pam și a lui Gerald, care împreună cu Eric se întorseseră la contemplarea lui Claudine. Părea că se mai apropiaseră de zână.

— Așadar, crezi că este un motiv suficient? Eric a respins-o. Îl vrea pe el, îi vrea afacerile și vrea să-i vândă sângele.

— Sunt motive suficiente, fu de acord o femeie-vârcolac trecută bine de patruzeci de ani.

— În plus, Hallow e nebună, zise veselă Claudine.

Nu cred că zâna încetase vreo clipă să zâmbească de când apăruse la mine în mașină.

— De unde știi, Claudine? am întrebat-o.

— Am fost la cartierul lor general.

Am privit-o cu toții în liniște, dar nu la fel de înfometat ca vampirii.

— Claudine, ai examinat-o? întrebă colonelul Flood, cu o voce peste măsură de obosită.

— James, zise Claudine. Să-ți fie rușine! A crezut că sunt o vrăjitoare din zonă.

Poate că nu eram singura care credea că o astfel de veselie debordantă este cam ciudată. Cei

mai mulți dintre cei cincisprezece sau mai mulți vârcolaci din bar nu păreau să se simtă confortabil în preajma zânei.

— Ne-ar fi scutit de o groază de probleme dacă ne-ai fi spus asta ceva mai devreme, Claudine, zise colonelul pe un ton înghețat.

— O zână adevărată, zise Gerald. Am mai avut doar una până acum.

— Sunt greu de prins, zise Pam cu voce visătoare.

Se apropie încă puțin.

Chiar și Eric își pierduse aerul inexpresiv și frustrat și făcu un pas în direcția lui Claudine. Cei trei vampiri păreau ca niște dependenți de ciocolată în vizită la Hershey[1].

— Ei, ei, zise Claudine, puțin temătoare. Tot ce are colți să facă un pas înapoi.

Pam păru puțin rușinată și încercă să se relaxeze. Gerald se supuse împotriva voinței lui, iar Eric continuă să se târască înainte.

Nici unul dintre vampiri sau dintre vârcolaci nu părea dornic să se ocupe de Eric. Mi-am încordat mental mușchii abdominali. În fond, Claudine mă trezise înainte să am un accident de mașină.

— Eric, am spus făcând trei pași rapizi ca să mă așez între Eric și zână. Termină!

— Ce?

[1] Cel mai mare producător de ciocolată și produse din zahăr din SUA.

Eric nu-mi acorda mai multă atenție decât unei muște care s-ar fi învârtit bâzâind în jurul capului său.

— Eric, nu e pentru tine, am spus, iar privirea lui Eric a coborât către fața mea. Salut, îți mai amintești de mine?

I-am pus mâna pe piept ca să-l potolesc.

— Nu știu de ce ești atât de pornit, dar trebuie să te domolești, amice.

— O vreau, zise Eric, privindu-mă cu ochii săi albaștri.

— Păi, e superbă, am spus, încercând să fiu rezonabilă, deși de fapt eram rănită. Dar nu e disponibilă. Nu-i așa, Claudine? am întrebat-o peste umăr.

— Nu sunt disponibilă pentru un vampir, spuse zâna. Sângele meu este toxic pentru vampiri. Nu vrei să știi cum ajung după ce au băut din mine.

Dar încă avea un ton vesel.

Așadar, nu fusesem prea departe când alesesem metafora cu ciocolata. Probabil de asta nu mai întâlnisem nici o zână până acum, stăteam prea mult în compania neviilor.

Când ai gânduri de felul ăsta, știi că ești în necaz.

— Claudine, cred că e cazul să ieși, acum, am spus ușor disperată.

Eric se împingea în mine, nefiind încă foarte grav (în cazul ăsta aș fi fost lungită pe jos), dar trebuia deja să mă dau un pas mai în spate.

Voiam să aud ce are Claudine să le spună vârcolacilor, dar am realizat că să despart vampirii și zâna era prioritatea priorităților.

— Exact ca o prăjiturică, oftă Pam, uitându-se la Claudine care-și legăna fesele îmbrăcate în alb spre ușă, cu colonelul Flood în urma ei.

Eric păru să-și revină imediat ce Claudine ieși din raza sa vizuală, iar eu am oftat de ușurare.

— Vampirilor chiar le plac zânele, nu-i așa? am spus agitată.

— Oh, da, răspunseră toți în același timp.

— Știți, mi-a salvat viața, și se pare că ne ajută cu treaba asta, le-am amintit.

Păreau morocănoși.

— Claudine a fost chiar de folos, a spus colonelul Flood intrând și părând surprins.

Brațele lui Eric mă cuprinseră și am putut simți cum o poftă se transformă în alta.

— De ce a fost la cartierul lor general? întrebă Alcide mai furios decât era cazul.

— Știi cum sunt zânele. Le place să meargă pe muchie de cuțit, le place să pretindă că sunt altceva.

Liderul haitei oftă adânc.

— Chiar și Claudine, și ea e printre cele bune. Categoric în ascensiune. Iată ce mi-a spus: Hallow asta are un grup de vreo douăzeci de vrăjitori. Toți sunt vârcolaci sau teriantropi de talie mare. Toți beau sânge de vampir, poate sunt dependenți.

— Wicca or să ne ajute să ne luptăm cu ei? întrebă o femeie între două vârste, cu părul vopsit roșu și mai multe rânduri de bărbie.

— Nu au promis încă.

Un tânăr cu o tunsoare militară — m-am întrebat dacă era încartiruit la Baza Forțelor Aeriene de la Barksdale — părea să știe despre ce e vorba cu Wicca.

— Acționând la ordinele șefului nostru de haită, am sunat sau am contactat prin alte mijloace fiecare grup Wicca sau fiecare vrăjitor Wicca din zonă, și cu toții fac ce le stă în putință să se ascundă de aceste creaturi. Dar am văzut semne că majoritatea dintre ei se îndreaptă spre o întâlnire în seara asta, deși nu știu unde. Cred că vor discuta situația între ei. Dacă vor putea pune și ei la cale un atac, ne-ar ajuta.

— Bună treabă, Portugal, spuse colonelul Flood, și tânărul păru mulțumit.

Din moment ce eram cu spatele la zid, Eric se simți liber să-și lase mâna să alunece pe fesele mele. Nu am avut obiecții legate de senzația pe care mi-o oferea și care era foarte plăcută, ci față de gest, care era făcut în public.

— Claudine n-a spus nimic despre prizonierii care ar fi putut exista acolo? am întrebat, făcând un pas mai departe de Eric.

— Nu, îmi pare rău, domnișoară Stackhouse. Nu a văzut pe nimeni care să corespundă descrierii fratelui dumneavoastră și nu l-a văzut nici pe vampirul Clancy.

Nu eram chiar surprinsă, dar eram dezamăgită.

Sam zise:

— Îmi pare rău, Sookie. Dacă nu e la Hallow, unde ar putea fi?

— Bineînțeles că dacă ea nu l-a văzut, asta nu înseamnă că sigur nu e acolo, zise colonelul. Suntem siguri că l-au luat pe Clancy, iar Claudine nu l-a zărit.

— Înapoi la Wicca, sugeră vârcolacul cu părul roșu. Ce-ar trebui să facem în legătură cu ei?

— Portugal, mâine caută din nou toate contactele tale Wicca, zise colonelul Flood. Ia-o pe Culpepper să te ajute.

Culpepper era o tânără cu o față puternică și frumoasă și cu o tunsoare simplă. Părea încântată să fie inclusă în ceva de care se ocupa Portugal. Și el părea încântat, dar încerca să ascundă asta sub niște maniere brutale.

— Da, domnule, zise sec.

Culpepper găsi și asta foarte drăguț; citeam totul direct în mintea ei. Oricât de vârcolac o fi fost, nu putea să ascundă o admirație atât de intensă.

— Aaa, de ce să-i sun din nou? întrebă Portugal după un lung moment.

— Trebuie să știm ce plănuiesc să facă, dacă ne vor împărtăși acest lucru, zise colonelul Flood. Dacă nu sunt cu noi, ar putea cel puțin să nu ne stea în cale.

— Așadar, pornim la război?

Întrebarea venea din partea unui bărbat mai în vârstă, care părea să facă pereche cu femeia cu părul roșu.

— Vampirii au început, zise femeia cu părul roșu.

— Asta *nu* este adevărat, am spus, indignată.

— Târfa vampirilor, zise.

S-au spus lucruri și mai rele despre mine, dar nu în fața mea și nu de către oameni care voiau ca eu să le aud.

Eric se ridicase înainte ca eu să mă hotărăsc dacă eram rănită sau furioasă. El optase instantaneu pentru furios și asta îl făcea foarte eficient. Era pe podea în spatele ei cu colții scoși înainte ca oricine să apuce măcar să se alarmeze. Norocul femeii cu părul roșu a fost că Pam și Gerald erau la fel de iuți, deși a fost nevoie de amândoi ca să-l ridice pe Eric de pe vârcolacul cu părul roșu. Sângera doar puțin, dar scheuna fără oprire.

Pentru o clipă, am crezut că întreaga încăpere urma să fie transformată într-un câmp de bătălie, dar colonelul Flood răcni „LINIȘTE!", iar unei astfel de voci trebuia să-i dai ascultare.

— Amanda, îi zise femeii cu părul roșu, care scâncea ca și cum Eric i-ar fi smuls un braț, și al cărei tovarăș era ocupat să-i verifice rănile cu o panică nejustificată, vei fi politicoasă cu aliații noștri, și-ți vei păstra afurisitele de păreri pentru tine. Ofensa ta anulează sângele pe care el l-a vărsat. Fără răzbunare, Parnell!

Bărbatul-vârcolac își arătă colții către colonel, dar în final aprobă morocănos.

— Domnișoară Stackhouse, îmi cer scuze pentru proasta-creștere a haitei, îmi zise colonelul Flood.

Deși eram încă supărată, m-am forțat să dau din cap afirmativ. Nu m-am putut abține să nu remarc că Alcide își muta privirile de la mine la Eric și părea, ei bine, părea consternat. Sam avea bunul-simț să nu-și exteriorizeze nici un gând. Mi-am îndreptat spatele și mi-am trecut o mână peste față ca să-mi șterg lacrimile.

Eric se calma, dar cu mare efort. Pam îi murmura ceva la ureche, iar Gerald îl apucase zdravăn de mână.

Ca seara mea să fie perfectă, ușa din spate de la Merlotte's se deschise și Debbie Pelt intră.

— Vă distrați fără mine.

Privi ciudata adunare și ridică sprâncenele.

— Bună, iubitule! îi spuse direct lui Alcide, apoi trecu o mână posesivă peste brațul lui, împletindu-și degetele cu ale lui.

Alcide avea o expresie ciudată pe față. Era ca și cum s-ar fi simțit simultan fericit și mizerabil.

Debbie era o femeie frapantă, înaltă și slabă, cu o față lungă. Avea părul negru, dar nu ondulat și dezordonat ca al lui Alcide. Era tăiat în șuvițe asimetrice, scurte, era drept și se mișca odată cu ea. Era cea mai tâmpită tunsoare pe care o văzusem vreodată și, fără îndoială, costase și ochii din cap. Cumva, bărbații nu păreau să fie interesați de tunsoarea ei.

Ar fi fost o ipocrizie din partea mea să o salut. Debbie şi cu mine trecusem de această fază. Ea încercase să mă omoare, fapt pe care Alcide îl ştia; şi, cu toate acestea, ea părea să exercite o anumită fascinaţie asupra lui. Pentru un bărbat practic, deştept şi muncitor, asta însemna o lacună uriaşă. Debbie apăruse aici în blugi strâmţi, Cruel Girl[1], cu un pulover subţire portocaliu, care-i mângâia fiecare centimetru de piele. Ce făcea aici, atât de departe de terenul său de luptă?

Am simţit impulsul brusc să mă întorc către Eric şi să-i spun că Debbie atentase la viaţa mea, ca să văd ce s-ar fi întâmplat. Dar m-am abţinut din nou. Devenise dureros să mă tot abţin. Degetele îmi erau crispate, stăteam cu pumnii strânşi.

— O să te anunţăm dacă se mai întâmplă ceva în adunarea asta, zise Gerald.

Mi-a luat un minut să înţeleg că eram pusă pe liber, şi asta pentru că trebuia să-l duc pe Eric acasă ca nu cumva să izbucnească din nou. După expresia de pe chipul său, nu ar mai fi durat mult. Ochii albaştri îi ardeau, iar colţii îi erau pe jumătate scoşi. Era mai mult decât tentant să... nu, mai bine *nu*. O să plec.

— Adio, târfă, zise Debbie, în timp ce eu mă îndreptam spre uşă.

Am prins o imagine a lui Alcide întorcându-se spre ea, cu un aer teribil, dar Pam mă luă de mână şi mă zori afară, către parcare. Gerald îl ţinea pe Eric, ceea ce era o idee bună.

---

[1] Marcă de produse vestimentare pentru femei.

În timp ce vampirii ne predau lui Chow, eu fierbeam.

Chow îl împinse pe Eric pe scaunul din dreapta, așa că se părea că eu sunt șoferul desemnat. Vampirul asiatic spuse:

— Te sunăm noi mai târziu, du-te acasă.

Eu eram pe cale să mă rățoiesc la el, dar am aruncat o privire către pasagerul meu și m-am decis să fiu isteață și să plec rapid de acolo. Cheful de harță al lui Eric se transforma în confuzie. Părea confuz și pierdut, asemănându-se mai puțin decât v-ați putea imagina cu răzbunătorul exploziv care fusese mai devreme.

Abia pe la jumătatea drumului spre casă Eric vorbi.

— De ce sunt vampirii atât de urâți de vârcolaci? întrebă el.

— Nu știu, am răspuns, încetinind, pentru că două căprioare traversau șoseaua.

Dacă o vezi pe prima, aștepți întotdeauna: cel mai adesea mai apare încă una.

— Vampirii simt la fel în legătură cu vârcolacii și teriantropii. Comunitatea supranaturală pare să fie unită în fața oamenilor, dar în afară de aceasta voi vă certați destul, cel puțin din câte știu eu.

Am tras adânc aer în piept și am fost atentă la exprimare.

— Hm, Eric, apreciez faptul că mi-ai luat partea, când Amanda mi-a vorbit urât. Dar sunt destul de obișnuită să mă apăr, când este nevoie.

Dacă aş fi fost vampir, nu ai fi simţit că trebuie să sari la bătaie pentru mine, nu-i aşa?

— Dar nu eşti la fel de puternică ca un vampir şi nici măcar la fel de puternică ca un vârcolac, obiectă Eric.

— Nu că n-ai avea dreptate, iubitule. Dar nici nu mi-ar fi trecut prin minte să o lovesc, pentru că asta i-ar fi dat un motiv să mă lovească şi ea.

— Vrei să spui că am început o ceartă când nu era nevoie.

— Exact.

— Te-am făcut de râs.

— Nu, am spus imediat.

Apoi m-am întrebat dacă nu cumva era adevărat.

— Nu, am repetat cu mai multă convingere, nu m-ai făcut de râs. De fapt, m-ai făcut să mă simt bine, pentru că eşti suficient de atras de mine încât să fii furios când Amanda s-a comportat ca şi cum aş fi fost ceva lipit de pantoful ei. Dar sunt obişnuită cu un astfel de comportament şi pot să-i fac faţă. Deşi Debbie l-a dus mult mai departe.

Noul Eric, mai gânditor, a rumegat cele spuse.

— De ce eşti obişnuită cu asta? întrebă.

Nu era reacţia pe care o aşteptasem. Ajunseserăm deja acasă şi am verificat împrejurimile înainte să ies din maşină să descui uşa din spate. Când eram în siguranţă în casă, cu zăvorul tras, am spus:

— Pentru că sunt obișnuită ca oamenii să nu aprecieze prea mult barmanițele. Barmanițele fără școală. Barmanițele telepatice fără școală. Sunt obișnuită ca oamenii să creadă că sunt nebună, sau cel puțin că nu am toate mințile acasă. Nu încerc să par Biata-Pearl-cea-Demnă-de-Milă[1], dar nu am prea mulți fani și sunt obișnuită cu asta.

— Asta îmi confirmă părerea proastă pe care o am în general despre oameni, zise Eric.

Mă ajută să-mi scot haina, se uită la ea cu dispreț, o agăță pe spătarul unuia dintre scaune, pe care-l împinse sub masa din bucătărie.

— Ești foarte frumoasă.

Nimeni nu m-a privit vreodată-n ochi și să-mi spună asta. Am descoperit că a trebuit să las capul în jos.

— Ești deșteaptă și ești loială, spuse fără să se oprească, deși dădusem din mână ca să-l rog să se oprească. Ai simțul umorului și spirit de aventură.

— Termină, i-am cerut.

— Obligă-mă, zise. Ai cei mai frumoși sâni pe care i-am văzut vreodată. Ești curajoasă.

I-am pus mâna la gură, iar el a scos limba ca să-mi lingă rapid degetele. M-am relaxat, sprijinindu-mă de el, simțind fiorul până în vârful degetelor de la picioare.

— Ești responsabilă și muncești din greu, continuă.

---

[1] Păpușă din anii '60-'70, având ca model un personaj de desene animate creat de William Steig.

Înainte să poată spune că eram bună la înlocuitul pungilor de gunoi după ce duceam gunoiul, am înlocuit degetele cu buzele.

— Vezi, zise încet după un moment lung. Ești și creativă.

De-a lungul orei următoare, mi-a demonstrat că și el e creativ.

Era singura oră, dintr-o zi foarte lungă, care nu a fost petrecută cu teamă; pentru soarta fratelui meu, în legătură cu răutatea lui Hallow, în legătură cu îngrozitoarea moarte a lui Adabelle Yancy. Probabil că mai erau câteva lucruri care-mi provocau teamă, dar într-o zi atât de lungă era imposibil să alegi care era cel mai îngrozitor lucru.

În timp ce zăceam în brațele lui Eric, fredonând o melodie fără cuvinte în timp ce-i mângâiam conturul umărului cu un deget leneș, i-am fost recunoscătoare până-n măduva oaselor pentru plăcerea pe care mi-o oferise. Fericirea nu trebuie să fie niciodată considerată de la sine înțeleasă.

— Mulțumesc, i-am spus cu fața îngropată în pieptul său tăcut.

M-a apucat cu un deget de bărbie, ca să-mi ridic ochii către ai lui.

— Nu, spuse liniștit. M-ai luat de pe șosea și mă ții în siguranță. Ești gata să lupți pentru mine. Pot să spun asta despre tine. Nu pot să cred ce noroc am. Când vrăjitoarea asta va fi învinsă, o să te iau lângă mine. O să împart cu tine tot ce

am. Fiecare vampir care-mi datorează ascultare te va onora.

Nu era cam medieval? Din fericire, nimic din toate acestea nu se va întâmpla. Cel puţin eram suficient de deşteaptă şi de realistă ca să nu mă amăgesc nici pentru un minut, deşi era o fantezie minunată. Gândea ca un şef de trib, cu sclavi la dispoziţie, şi nu ca un şef vampir neîndurător care avea un bar pentru turişti în Shreveport.

— M-ai făcut foarte fericită, i-am spus, ceea ce era cu siguranţă adevărat.

IAZUL DIN SPATELE CASEI LUI JASON fusese deja cercetat până m-am trezit eu a doua zi dimineață. Alcee Beck veni la mine în jur de ora zece și, din moment ce bătu la ușă cu toată forța, ca un om al legii, mi-am pus blugii și tricoul înainte să mă duc să deschid.

— Nu este în iaz, zise Beck fără nici un preambul.

M-am sprijinit de tocul ușii.

— Oh, mulțumesc lui Dumnezeu.

Am închis ochii un minut, ca să fac exact asta.

— Vă rog, intrați.

Alcee păși peste prag ca un vampir, privind în jurul lui în tăcere și cu o anumită precauție.

— Vreți puțină cafea? l-am întrebat politicos, după ce s-a așezat pe canapeaua veche.

— Nu, mulțumesc, spuse rigid, ușor stânjenit în prezența mea.

Și eu mă simțeam la fel stând lângă el. Am zărit cămașa lui Eric atârnând de clanța dormitorului meu, dar nu foarte vizibilă de unde stătea detectivul Beck. Multe femei poartă cămăși bărbătești și mi-am spus că nu e cazul să fiu paranoică din cauza prezenței ei acolo. Deși am încercat să nu ascult gândurile detectivului, mi-am putut da seama că nu era în largul lui singur, în casa unei femei albe și că spera că Andy Bellefleur va ajunge aici.

— Scuzați-mă o clipă, am spus, înainte să cedez tentației și să-l întreb de ce trebuia să vină Andy.

Asta l-ar fi speriat până-n măduva oaselor. Am luat cămașa în timp ce mă îndreptam spre camera mea, am împăturit-o și am băgat-o într-un sertar, asta înainte să mă spăl pe ochi și pe dinți. Până când m-am întors eu în sufragerie, își făcuse apariția și Andy. Cu el era și șeful lui Jason, Catfish Hennessey. Am putut simți cum mi se golește creierul de sânge și m-am așezat foarte greu pe fotoliul de lângă canapea.

— Ce? am spus.

Nu aș fi putut rosti alt cuvânt.

— Sângele de pe ponton este probabil sânge de felină, și există o urmă în el, în afară de cea a ghetei lui Jason, zise Andy. Am păstrat tăcerea asupra faptului, pentru că nu voiam ca pădurile să înceapă să mișune de idioți.

Simţeam că mă clatin în bătaia unui vânt invizibil. Aş fi râs, dacă nu aveam „darul" telepatiei. Nu se gândea că e tigrată sau pătată când a spus felină; se gândea la pantere.

Panterele sunt ceea ce noi numim lei-demunte. Bineînțeles, prin preajmă nu sunt munţi, dar panterele trăiesc şi în zonele joase. După ştiinţa mea, singurul loc unde panterele puteau fi găsite în sălbăticie era Florida, iar numărul lor scădea până aproape de dispariţie. Nu exista nici o probă solidă care să demonstreze că vreo panteră nativă trăise în Louisiana în ultimii cincizeci de ani, plus, minus un deceniu.

Dar, bineînțeles, existau poveşti. Iar pădurile şi râurile noastre puteau produce aligatori, nutrii, oposumi, ratoni şi, ocazional, chiar şi urşi sau pisici sălbatice. Dar nu existau fotografii, ori urme, ori înregistrări care să demonstreze prezenţa panterelor... până acum.

Ochii lui Andy ardeau de dorinţă, dar nu pentru mine. Orice bărbat cu sânge-n vene care fusese vreodată la vânătoare sau chiar şi orice tip care fotografia natura, ar fi dat aproape orice pentru a vedea o panteră adevărată. În ciuda faptului că aceşti prădători de talie mare îşi doreau pe cât se poate să evite oamenii, aceştia nu le întorceau favoarea.

— La ce vă gândiţi? am întrebat, ştiind al naibii de bine la ce se gândeau.

Dar, ca să-i păstrez pe linia de plutire, trebuia să pretind că nu e aşa; se simţeau mai bine şi

poate că lăsau să le scape ceva. Catfish se gândea că foarte probabil Jason era mort. Cei doi oameni ai legii mă fixau cu privirea, dar Catfish, care mă cunoștea mai bine decât ei, stătea pe marginea vechiului fotoliu al bunicii și își frământa atât de tare mâinile mari și roșii încât i se albiseră încheieturile.

— Poate că Jason a văzut pantera când a ajuns acasă în seara aceea, zise Andy cu grijă. Știi că ar fi fugit să-și ia pușca și să încerce să-i dea de urmă.

— Sunt protejate, am spus. Crezi că Jason nu știe că panterele sunt protejate?

Bineînțeles că se gândeau că Jason era atât de impulsiv și de fără minte încât să nu-i pese.

— Sunteți sigură că ăsta ar fi primul lucru pe care l-ar face? întrebă Alcee Beck, într-o încercare de a fi amabil.

— Așadar, credeți că Jason a împușcat pantera, am spus, pronunțând cu greu cuvintele.

— E o posibilitate.

— Și apoi?

Mi-am încrucișat mâinile la piept.

Toți trei bărbații schimbară o privire între ei.

— Poate Jason a urmărit pantera în pădure, zise Andy. Poate că pantera nu era chiar atât de rău rănită și până la urmă l-a și prins.

— Credeți că fratele meu ar urmări un animal rănit și periculos în pădure, noaptea și de unul singur.

Sigur că așa credeau. O puteam auzi tare și răspicat. Credeau că ar fi fost un comportament tipic pentru Jason Stackhouse. Ceea ce nu pricepeau era că (așa nesăbuit și sălbatic cum era fratele meu) cea mai iubită persoană pentru Jason, din întregul univers, era Jason Stackhouse, și că nu ar pune niciodată în pericol acea persoană într-un mod atât de evident.

Andy Bellefleur avea ceva îndoieli legate de acest comportament, dar, cu siguranță, Alcee Beck nu avea. Credea că am conturat exact comportamentul lui Jason din seara respectivă. Însă cei doi oameni ai legii nu știau, și nici eu nu le puteam spune, că dacă Jason a văzut în acea seară o panteră pe lângă casa lui, existau mari șanse ca respectiva panteră să fie un teriantrop. Nu spusese Claudine că vrăjitoarele atrăseseră câțiva teriantropi de talie mare în tabăra lor? O panteră era un animal valoros să-l ai de partea ta când plănuiești un atac.

— Jay Stans, din Clarice, m-a sunat în dimineața asta, zise Andy.

Fața sa rotundă se întoarse către mine, iar ochii săi căprui mă fixară.

— Mi-a povestit despre tipa pe care ai găsit-o pe marginea drumului azi-noapte.

Am dat din cap, nevăzând nici o legătură, și fiind mult prea preocupată cu speculațiile despre panteră ca să ghicesc ce va urma.

— Fata asta are vreo legătură cu Jason?

— Ce? am întrebat. Despre ce vorbești?

— Ai găsit-o pe fata asta, această Maria-Star Cooper, pe marginea drumului. Au căutat, dar nu au găsit nici o urmă de accident.

Am ridicat din umeri.

— Le-am spus că nu sunt sigură dacă pot găsi locul exact, iar ei nu mi-au cerut să merg să-l caut, după ce m-am oferit. Nu sunt deloc surprinsă că nu pot găsi nici o urmă, necunoscând locul exact. Am încercat să-l reperez, dar era noapte şi eram destul de speriată. Ar fi putut să fie pur şi simplu aruncată unde am găsit-o. Nu mă uit degeaba la Discovery Channel.

— Uite la ce ne gândeam noi, mormăi Alcee Beck, poate că fata asta era una dintre tipele de care s-a despărţit Jason, şi poate o ţinea undeva, într-un loc secret? Dar tu i-ai dat drumul când Jason a dispărut.

— Poftim?

Era ca şi cum ar fi vorbit în urdu sau ceva de genul ăsta. Nu înţelegeam nimic din ce spuneau.

— Cu arestarea lui Jason ca suspect în cazul crimelor de anul trecut, ne-am întrebat dacă nu cumva fumul ascunde şi vreun foc.

— Ştiţi cine a comis acele crime. Este la închisoare, asta dacă nu s-a întâmplat ceva ce eu nu ştiu. Şi a mărturisit.

Catfish îmi întâlni privirea, iar a sa era foarte jenată. Genul acesta de întrebări îl făcea pe şeful fratelui meu să nu se simtă în largul lui. Cu siguranţă, fratele meu era puţin mai ciudat la capitolul sex (deşi nici una dintre femeile cu care

avusese de-a face nu părea să fie deranjată), dar totuşi ideea că ar fi putut avea o sclavă sexuală, cu care eu a trebuit să mă descurc când el a dispărut? Să fim serioşi!

— A mărturisit şi este încă la închisoare, zise Andy.

Din moment ce Andy înregistrase mărturisirea, speram să fie aşa.

— Dar dacă Jason era complicele său?

— Ia stai puţin, am spus.

Simţeam că încep să dau pe dinafară.

— Nu poţi să le ai pe amândouă. Dacă fratele meu este mort în pădure după ce a urmărit o panteră mitică rănită, cum ar fi putut s-o ia pe... cum o cheamă, Maria-Star Cooper, ostatică pe undeva? Credeţi că am fost implicată în presupusele activităţi cu sclavi ale fratelui meu? Credeţi că am lovit-o cu maşina? Şi după aia am urcat-o în maşină şi am dus-o la camera de gardă?

Ne-am holbat unii la alţii pentru un lung moment. Bărbaţii emanau valuri de tensiune şi confuzie, ca şi cum ar fi fost coliere de Mardi Gras[1].

În acel moment, Catfish se ridică de pe canapea, ca din puşcă.

— Nu! răcni el. Mi-aţi cerut să vin cu voi să-i dăm lui Sookie vestea despre panteră. Nimeni nu

---

[1] Sărbătoare care are loc cu patruzeci şi şapte de zile înainte de duminica Paştelui; la sfârşitul serbării se aruncă diverse obiecte ieftine, păpuşi sau coliere de plastic.

mi-a spus nimic despre chestia asta cu o fată lovită de mașină! Ea este o fată bună, arătă Catfish către mine. Nimeni nu va spune despre ea altceva! Nu numai că Jason Stackhouse nu a trebuit să facă nimic altceva decât să facă semn unei fete, ca aceasta să vină în fugă către el, cu atât mai puțin să ia una ostatică și să-i facă lucruri ciudate, dar dacă spuneți că Sookie a eliberat-o pe fata asta Cooper când Jason nu a venit acasă, și apoi a încercat să o calce cu mașina, tot ce am de spus este că vă puteți duce fix la naiba!

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Catfish Hennessey, este tot ce am *eu* de spus.

Alcee și Andy plecară la scurt timp după asta, iar Catfish și cu mine am avut o conversație incoerentă în care el mai mult i-a înjurat pe oamenii legii. Când s-a potolit, s-a uitat la ceas.

— Hai, Sookie. Tu și cu mine trebuie să mergem acasă la Jason.

— De ce?

Îmi doream și eu asta, dar eram uimită.

— Punem la cale o căutare și știu că vei vrea să fii acolo.

M-am holbat la el cu gura căscată, în timp ce Catfish spumega pe tema presupunerilor lansate de Alcee și Andy. Am încercat din răsputeri să mă gândesc la o metodă de a anula căutarea. Detestam să mă gândesc la acei bărbați și femei care-și îmbrăcau hainele de iarnă, ca să intre prin tufișurile acum dezgolite și uscate, ce făceau atât de dificil mersul prin pădure. Dar nu exista nici

o metodă să-i opresc când intențiile lor erau atât de bune; și aveam toate motivele să mă alătur lor.

Exista o șansă minimă ca Jason *să fie* undeva, acolo în pădure. Catfish mi-a spus că a adunat cât de mulți oameni a putut, iar Kevin Pryor a acceptat să fie coordonator, deși era în afara serviciului. Maxine Fortenberry şi femeile din parohia ei aduceau cafele şi gogoşi de la brutăria din Bon Temps. Am început să plâng, pentru că era copleșitor, iar Catfish se făcu și mai roșu. Femeile plângăcioase erau în capul lungii liste cu lucruri care-l făceau pe Catfish să nu se simtă confortabil.

I-am uşurat situația spunându-i că trebuie să mă pregătesc. Am făcut patul, mi-am spălat fața de lacrimi şi mi-am strâns părul într-o coadă. Am găsit o pereche de căști de protecție pentru urechi, pe care le foloseam probabil o dată pe an, mi-am pus haina veche şi am băgat în buzunar mănuşile pe care le foloseam la muncă, prin curte, împreună cu un pachet de şervețele Kleenex în cazul în care începeam din nou să plâng.

Căutarea era cea mai populară activitate a zilei în Bon Temps. Nu numai că oamenilor le place să se ajute în orăşelul nostru mic, dar inevitabil începuseră să circule zvonuri despre urma misterioasă de animal. Din câte îmi puteam da seama, cuvântul „panteră" nu era încă la ordinea zilei; dacă ar fi fost, mulțimea s-ar fi adunat în număr și mai mare. Cei mai mulți dintre bărbați veniseră înarmați, de fapt, majoritatea bărbaților erau

mereu înarmați. Vânătoarea este un mod de viață pe aici, NRA[1] oferea cele mai populare abțibilduri pentru bara mașinii, iar sezonul de vânătoare la căprioare era un fel de sărbătoare sfântă. Există perioade speciale pentru vânătoarea cu arc și săgeți, cu arme cu încărcare frontală sau cu pușca. (Acum era sezonul în care vânătoarea era interzisă, din câte știam eu.) Erau probabil în jur de cincizeci de persoane acasă la Jason, o adevărată petrecere pentru o zi lucrătoare într-o comunitate atât de mică.

Sam era acolo și am fost atât de bucuroasă să-l văd că aproape am început din nou să plâng. Sam era cel mai bun șef pe care-l avusesem vreodată, și prieten, care apărea mereu când aveam probleme. Părul său roșcat-auriu era acoperit cu o căciulă de un portocaliu strălucitor și purta mănuși tot portocalii. Jacheta sa groasă, maro, părea sumbră în contrast cu mănușile și căciula și, ca toți ceilalți bărbați, purta bocanci. Nu mergi în pădure, nici măcar iarna, fără să-ți protejezi gleznele. Șerpii erau înceți și apatici, dar erau acolo și te atacau dacă se întâmpla să calci pe ei.

Cumva, prezența tuturor acestor oameni făcea ca dispariția lui Jason să pară și mai înspăimântătoare. Dacă toți acești oameni credeau că Jason ar putea fi în pădure, mort sau grav rănit, chiar ar putea fi. În ciuda oricărui lucru pe care mi l-aș fi putut spune, eram din ce în ce mai speriată. Am

---

[1] *National Rifle Association* — asociație similară cu cea de vânătoare de la noi.

avut câteva minute în care am pierdut complet contactul cu realitatea, în timp ce-mi imaginam, pentru a o suta oară, toate lucrurile care i s-ar fi putut întâmpla lui Jason.

Când am putut vedea și auzi din nou, Sam stătea lângă mine. Își scoase o mănușă, iar mâna sa o găsi pe a mea și mi-o strânse. Mâna sa era caldă și fermă, și eram bucuroasă să mă țin de el. Sam, deși teriantrop, știa cum să-mi transmită gândurile sale, deși nu le putea „auzi" pe ale mele.

— *Chiar crezi că e în pădure?* mă întrebă.

Am clătinat din cap. Privirile noastre se întâlniră și rămaseră mult timp așa.

— *Crezi că mai e în viață?*

Asta era mult mai greu. În cele din urmă, doar am ridicat din umeri. Continuă să mă țină de mână și m-am bucurat.

Arlene și Tack se grăbiră să coboare din mașina lui Arlene și veniră către noi. Părul lui Arlene era la fel de strălucitor și de roșu ca întotdeauna, dar mai ciufulit decât îl purta de obicei, iar bucătarul trebuia să se bărbierească. Așadar, nu își adusese încă o lamă de ras acasă la Arlene, am interpretat eu situația.

— Ai văzut-o pe Tara? întrebă Arlene.

— Nu.

— Uite.

Îmi arătă cu degetul, cât de discret putu, și am văzut-o pe Tara în blugi și în cizme de cauciuc care-i ajungeau până la genunchi. Nu mi-am putut imagina că putea să fie atât de departe de

imaginea unui proprietar dichisit al unui magazin de haine, deși purta o pălărie adorabilă din blană sintetică, alb cu maro, care te făcea să vrei să o mângâi pe cap. Haina i se asorta cu pălăria. La fel și mănușile. Dar de la talie în jos, Tara era gata pentru mers în pădure. Prietenul lui Jason, Dago, se holba la Tara cu privirea uimită a cuiva pocnit în moalele capului. Veniseră și Holly și Danielle, și, din moment ce prietenul lui Danielle nu era prin preajmă, căutarea amenința să aibă o componentă socială neașteptată.

Maxine Fortenberry și alte două femei de la biserica ei lăsaseră jos partea din spate a vechii camionete a soțului lui Maxine, lăsând la vedere mai multe termosuri cu cafea, împreună cu căni și linguri de unică folosință și pliculețe de zahăr. Șase duzini de gogoși abureau din cutiile lungi în care fuseseră împachetate. Un container pentru gunoi avea deja pusă în el o pungă de plastic neagră. Aceste doamne știau cum se organizează o căutare.

Nu puteam să cred că toate acestea fuseseră organizate în intervalul câtorva ore. A trebuit să-mi retrag mâna din cea a lui Sam și să pescuiesc un șervețel cu care să-mi șterg fața. Mă așteptam ca Arlene să vină, dar prezența lui Holly și a lui Danielle era uimitoare, iar cea a Tarei chiar și mai și. Nu era genul de femeie care să participe la căutări în pădure. Kevin Pryor nu avea prea multă treabă cu Jason, dar iată-l aici, cu o hartă, o mapă și un creion, organizând acțiunea.

Am prins privirea lui Holly şi mi-a zâmbit uşor trist, genul de zâmbet pe care-l ai faţă de cineva la o înmormântare.

Chiar atunci, Kevin lovi de câteva ori containerul pentru gunoi de marginea camionetei, şi când a reuşit să capteze atenţia tuturor, a început să dea indicaţii pentru căutări. Nu realizasem cât de autoritar putea fi Kevin; de cele mai multe ori, era pus în umbră de mama sa posesivă, Jeneen, sau de partenera sa supradimensionată, Kenya. N-o s-o vezi niciodată pe Kenya în pădure căutându-l pe Jason, m-am gândit, dar chiar atunci am zărit-o şi a trebuit să-mi revizuiesc propriile gânduri. În haine potrivite împrejurării, stătea sprijinită de camioneta lui Fortenberry, cu faţa sa ciocolatie lipsită de orice expresie. Poziţia sa sugera că este sprijinul lui Kevin, că se va mişca sau va vorbi doar dacă el va fi ameninţat în vreun fel. Kenya ştia cum să sugereze o ameninţare tăcută; trebuia să-i recunosc această calitate. Ar fi aruncat o găleată de apă peste Jason dacă acesta ar fi luat foc, dar sentimentele ei la adresa fratelui meu nu erau dintre cele mai bune. Venise pentru că se oferise voluntar Kevin. În timp ce Kevin împărţea oamenii în echipe, ochii săi închişi la culoare cercetau feţele căutătorilor, inclusiv pe a mea. M-a salutat cu o uşoară înclinare a capului şi eu, la rândul meu, am făcut acelaşi lucru.

— Fiecare grup de cinci trebuie să aibă pe cineva cu o puşcă, strigă Kevin. Nu poate fi

oricine. Trebuie să fie cineva care a petrecut ceva timp în pădure și știe ce înseamnă vânătoarea.

Nivelul de agitație crescu până la punctul de fierbere la această directivă. Dar, după aceasta, nu am mai ascultat restul instrucțiunilor lui Kevin. În primul rând, eram încă obosită după ziua precedentă, care fusese copleșitoare. Și, în același timp, mă măcina și mă chinuia teama pentru fratele meu. Am fost trezită devreme în această dimineață după o noapte lungă, și iată-mă stând în frig în fața casei copilăriei mele, așteptând să particip la o agitată vânătoare de iluzii — sau cel puțin eu speram să fie o vânătoare de iluzii. Eram prea amețită să mai gândesc. Un vânt rece începu să sufle prin luminișul din jurul casei, făcând lacrimile de pe obrajii mei insuportabil de reci.

Sam își puse brațele în jurul meu, deși era destul de dificil în hainele noastre de iarnă. Mi s-a părut că-i puteam simți totuși căldura chiar și așa.

— Știi că nu-l vom găsi aici, îmi șopti.

— Sunt destul de sigură că nu, am spus, cu o voce care suna oricum, numai sigură nu.

Sam spuse:

— L-aș mirosi dacă ar fi aici.

Asta era într-adevăr ceva realist.

M-am uitat la el. Nu trebuia să mă uit prea sus, pentru că Sam nu este un bărbat înalt. În acest moment, avea o față foarte serioasă. Sam se simțea mai bine cu partea de teriantrop a personalității sale decât majoritatea celor cu dublă

natură, dar îmi puteam da seama că intenția fusese să mă scape de frică. Când era în a doua sa natură, avea simțul mirosului ascuțit, ca al unui câine; când era în forma sa umană, acest simț era oricum superior aceluia al unui om obișnuit. Sam ar fi fost capabil să simtă mirosul unui cadavru.

— Tu mergi în pădure, am spus.

— Sigur. O să fac tot ce-mi stă în putință. Dacă e acolo, cred că aș fi știut.

Kevin mi-a spus că șeriful încercase să angajeze copoii antrenați de un ofițer de poliție din Shreveport, dar ofițerul îi spusese că erau ocupați. M-am întrebat dacă era adevărat, sau bărbatul nu dorise să-și pună în pericol câinii trimițându-i într-o pădure în care se afla o panteră. Sincer, nu-l puteam învinovăți. Și iată că aveam o ofertă mult mai bună, chiar în fața mea.

— Sam, am spus, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

Am încercat să-i mulțumesc, dar nu-mi găseam cuvintele. Eram norocoasă să am un prieten ca Sam, și o știam foarte bine.

— Sst, Sookie, zise. Nu plânge. O să aflăm ce s-a întâmplat cu Jason și vom găsi o modalitate să-l facem pe Eric să-și revină.

Îmi șterse lacrimile de pe obraji cu degetul mare.

Nu era nimeni suficient de aproape ca să ne audă, dar nu m-am putut abține să nu arunc o privire în jur ca să fiu sigură.

— Atunci, spuse Sam, cu o notă evidentă de încăpățânare în voce, vom putea să-l scoatem din casa ta și să-l trimitem înapoi la Shreveport unde-i e locul.

Am decis să tac din gură, era cea mai bună tactică.

— Care era cuvântul pentru ziua de azi? întrebă, dându-se înapoi.

I-am zâmbit printre lacrimi. Sam întreba întotdeauna despre ce-mi oferea zilnic calendarul meu „Un cuvânt pe zi".

— Nu am verificat în dimineața asta. Ieri era talmeș-balmeș, am spus.

Ridică din sprâncene întrebător.

— Îngrămădire întâmplătoare de lucruri sau ființe, am spus.

— Sookie, o să găsim o rezolvare.

Când căutătorii se împărțiră în grupuri, am descoperit că Sam nu era singura creatură cu dublă natură care se afla în ziua aceea în curtea lui Jason. Am fost uimită să văd un grup din Hotshot. Calvin Norris, nepoata sa Crystal, și un alt bărbat care-mi părea vag cunoscut stăteau deoparte. După o clipă de răscolit în străfundurile memoriei, am realizat că bărbatul era cel pe care-l văzusem ieșind din magazia din spatele casei vecine cu a lui Crystal. Amintirea mi-a fost trezită de părul său deschis la culoare și des, și am fost sigură când am văzut felul grațios în care se mișca. Kevin îl desemnă pe reverendul Jimmy Fullenwilder drept omul înarmat responsabil cu

trioul lor. În altă situație, combinația de trei vârcolaci și un reverend m-ar fi făcut să râd.

Din moment ce le lipsea un al cincilea, m-am alăturat lor.

Cei trei vârcolaci din Hotshot mă salutară cu mișcări discrete ale capului. Ochii verzi-aurii ai lui Calvin mă fixau gânditori.

— Acesta este Felton Norris, spuse prezentându-l.

Am dat din cap către Felton, iar Jimmy Fullenwilder, un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu părul grizonant, îi strânse mâna.

— Bineînțeles că o cunosc pe domnișoara Sookie, dar nu sunt sigur că și pe restul. Sunt Jimmy Fullenwilder, pastor al bisericii baptiste Marea Dragoste, spuse zâmbind tuturor.

Calvin înregistră informația cu un zâmbet politicos, Crystal zâmbi sarcastic, iar Felton Norris (oare se terminaseră numele de familie în Hotshot?) deveni mai rece. Felton era ciudat chiar și pentru un vârcolac endogam. Ochii săi erau foarte întunecați, acoperiți de sprâncene groase castanii, care contrastau puternic cu părul său deschis la culoare. Fața îi era lată în dreptul ochilor, îngustându-se puțin cam abrupt spre o gură cu buze subțiri. Deși era un bărbat masiv, se mișca ușor și în liniște, și, în timp ce am pornit prin pădure, am realizat că asta era o caracteristică a rezidenților din Hotshot. În comparație cu familia Norris, Jimmy Fullenwilder și cu mine eram niște elefanți neîndemânatici.

Cel puțin preotul își ținea pușca sa 30-30[1] ca și cum ar fi știut să o folosească.

Urmând instrucțiunile primite, ne-am așezat în rând, întinzând brațele la nivelul umerilor astfel încât vârfurile degetelor să ni se atingă. Crystal era în dreapta mea, iar Calvin în stânga. Celelalte grupuri făcură la fel. Am început căutarea în formă de evantai, determinată de curba iazului.

— Amintiți-vă cine este în grupul vostru, strigă Kevin. Nu vrem să lăsăm oameni pe aici. Și acum, start.

Am început să cercetăm pământul din fața noastră, mișcându-ne în ritm constant. Jimmy Fullenwilder era cu câțiva pași înainte, din moment ce era înarmat. A devenit evident imediat că erau diferențe în felul în care ne descurcam în pădure între cei din Hotshot, reverend și mine. Crystal părea să plutească prin tufișuri, fără să trebuiască să-și facă loc sau să le dea deoparte, deși îi puteam auzi înaintarea. Jimmy Fullenwilder, un vânător avid, ce se simțea în pădure ca acasă și avea experiență în activități în aer liber, obținea mai multe informații decât mine din ceea ce-l înconjura, dar nu era în stare să se miște ca Felton și Calvin. Ei alunecau prin pădure ca niște stafii, și făcând la fel de mult zgomot ca și acestea.

La un moment dat, când am nimerit peste un desiș de iederă țepoasă, am simțit două mâini

---

[1] Calibrul cartușelor folosite în special la vânătoarea de căprioare.

care mi-au cuprins talia și am fost ridicată peste el înainte să am timp să reacționez. Calvin Norris mă puse jos cu foarte multă grijă și se întoarse la locul său. Nu cred că a mai observat cineva. Jason Fullenwilder, singurul care ar fi fost uimit, o luase puțin înainte.

Echipa noastră nu găsi nimic; nici o urmă de haine sau trup, nici o urmă de bocanc sau de panteră, nici un miros sau o urmă, sau vreo picătură de sânge. Una dintre celelalte echipe strigă că a găsit un cadavru de oposum mâncat, dar nu exista nici o metodă prin care să se stabilească pe loc ce-i provocase moartea.

Înaintarea deveni mai dificilă. Fratele meu a vânat în aceste păduri, le-a permis câtorva prieteni să vâneze aici, dar altfel nu a avut treabă deloc cu natura pe cei optzeci de mii de metri pătrați din jurul casei. Asta însemnând că nu a curățat crengile căzute și nu a smuls lăstarii, care duceau la înaintarea anevoioasă.

Se întâmplă ca echipa mea să fie cea care a găsit foișorul pentru căprioare, pe care-l construise împreună cu Hoyt în urmă cu cinci ani.

Deși foișorul se afla în fața unui luminiș natural, care se întindea accidentat de la nord spre sud, pădurea era atât de deasă în jurul lui, încât eram temporar în afara razei vizuale a celorlalți căutători, lucru pe care nu l-am fi crezut posibil iarna, când ramurile sunt dezgolite. Din când în când, câte o voce se auzea strigând la distanță, făcându-și drum printre pini și tufișuri și printre

ramurile stejarilor și arborilor de cauciuc. Sentimentul de izolare era copleșitor.

Felton Norris se cățără pe scara foișorului într-un fel atât de neomenesc încât a trebuit să-i distrag atenția reverendului Fullenwilder întrebându-l dacă ar vrea să se roage în biserică pentru întoarcerea fratelui meu. Bineînțeles că-mi răspunse că o făcuse deja, și mai mult, mă anunță că ar fi bucuros să mă vadă la biserică duminică, ca să-mi alătur vocea celor înălțând rugăciuni. Deși nu prea mergeam la biserică la slujbă, iar atunci când o făceam mergeam la biserica metodistă (ceea ce Jimmy Fullenwilder știa prea bine), am fost oarecum obligată să spun da. Chiar atunci, Felton strigă că foișorul este gol.

— Ai grijă când cobori, scara nu este prea solidă, îi strigă Calvin, și am realizat că îl avertiza pe Felton să coboare în stilul unui om.

În timp ce teriantropul cobora încet și neîndemânatic, am întâlnit privirea lui Calvin, care părea amuzat.

Plictisită de așteptarea la picioarele foișorului, Crystal s-a îndepărtat de omul nostru cu pușca, reverendul Fullenwilder, ceea ce Kevin ne avertizase să nu facem. Chiar când mă gândeam că *nu o văd*, am auzit-o țipând.

În intervalul câtorva secunde, Calvin și Felton au țâșnit prin luminiș în direcția din care se auzea vocea lui Crystal, iar reverendul Jimmy și cu mine am fost lăsați în urmă. Am sperat că agitația momentului îi va altera percepția asupra felului

în care Felton și Calvin se mișcau. Mult în fața noastră, am auzit un zgomot de nedescris, un cor de schelălăituri puternice și o agitație frenetică în tufișuri. Apoi, un strigăt răgușit și un altul înalt ajunseră la noi amortizate de desimea pădurii.

Am auzit strigăte din toate părțile, în timp ce ceilalți căutători răspundeau, grăbindu-se către sunetele îngrijorătoare.

Tocul mi se prinse într-o adunătură de iederă și am căzut cu picioarele în sus. Deși m-am ridicat și am început din nou să fug, Jimmy Fullenwilder mi-a luat-o înainte, și în timp ce plonjam printr-un desiș de pini scunzi, am auzit o împușcătură.

Oh, Doamne, m-am gândit. *Oh, Doamne.*

Mica poieniță era plină de sânge și agitație. Un animal uriaș se zbătea pe frunzele moarte, împrăștiind stropi sângerii pe tot ce se afla în apropierea sa. Dar nu era o panteră. Pentru a doua oară în viață vedeam un porc sălbatic, un mistreț feroce ajuns la dimensiuni uriașe.

În intervalul care mi-a fost necesar să-mi dau seama ce aveam în fața mea, scroafa a murit. Mirosea a porc și a sânge. Zgomote de lemn sfărâmat și guițături în tufișurile din jurul nostru ne indicau că scroafa nu fusese singură când Crystal dăduse peste ea.

Dar nu tot sângele era al scroafei.

Crystal Norris înjura ca un birjar stând cu spatele lipit de un stejar bătrân, cu mâinile strângând coapsa sfâșiată. Blugii îi erau pătați de propriul

sânge, iar unchiul ei şi — ei bine, nu prea ştiam ce relaţie îl lega pe Felton de Crystal, dar eram sigură că există una — ruda sa erau aplecaţi peste ea. Jimmy Fullenwilder încă mai stătea cu puşca aţintită asupra fiarei, cu o expresie pe faţă care putea fi descrisă drept şocată dincolo de orice limită.

— Cum se simte? i-am întrebat pe cei doi bărbaţi, şi doar Calvin s-a uitat în sus.

Ochii săi erau foarte ciudaţi şi am realizat că erau mai galbeni şi mai rotunzi. A aruncat animalului mort o privire de pură plăcere. În jurul gurii avea sânge. Pe dosul mâinii lui am zărit un petic de blană galben-maroniu. Probabil că era un lup care arăta cam ciudat. I-am arătat în tăcere această dovadă a naturii sale şi s-a înfiorat de dorinţă în timp ce dădea din cap în semn de mulţumire. Mi-am scos o batistă din buzunar, am scuipat pe ea, şi l-am şters pe faţă, înainte ca Jimmy Fullenwilder să iasă din starea de fascinaţie pe care i-o provoca prada sa şi să-şi observe ciudaţii tovarăşi. Când gura lui Calvin nu mai avea urme de sânge, i-am înnodat batista în jurul mâinii ca să ascund urma de blană.

Felton părea să fie normal, până am observat ce avea în loc de mâini. Nu mai erau braţe omeneşti, dar nu erau nici labe de lup. Erau ceva foarte ciudat, ceva mare şi plat şi cu gheare.

Nu am putut citi gândurile bărbaţilor, dar le-am putut simţi dorinţele, şi cele mai multe dintre aceste dorinţe aveau legătură cu carnea

crudă, roşie a porcului, şi cu o cantitate foarte mare din ea. Felton chiar se clătină o dată sau de două ori sub forţa dorinţei sale. Lupta lor tăcută era greu de îndurat, chiar şi la mâna a doua. Am simţit schimbarea când cei doi bărbaţi au început să-şi împingă din nou creierele în tipare umane. Calvin reuşi să vorbească.

— Pierde rapid sânge, dar dacă reuşim să o ducem la spital va fi bine.

Vocea sa era groasă şi vorbea cu greutate. Felton, cu privirea încă îndreptată în jos, începu să-şi sfâşie cămaşa de flanel. Cu mâinile sale deformate nu reuşea să o facă şi l-am ajutat eu. Când rana lui Crystal a fost legată strâns pe cât se putea cu bandajul improvizat, cei doi bărbaţi o luară pe sus pe acum palida şi tăcuta Crystal şi porniră să o scoată rapid din pădure. Poziţia în care Felton îşi ţinea mâinile le ascundea din fericire vederii.

Totul se derulase atât de repede, încât ceilalţi căutători care se strângeau în poieniţă abia începeau să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să reacţioneze.

— Am împuşcat un mistreţ, o scroafă, spunea Jimmy Fullenwilder, clătinând din cap, în timp ce Kevin şi Kenya ţâşneau în poieniţă venind dinspre est. Nu pot să cred. După ce am tras, celelalte scroafe şi godacii s-au răspândit, iar apoi cei doi bărbaţi mai întâi s-au repezit la ea, după care s-au dat din drum şi am împuşcat-o în gât.

Nu prea știa dacă este un erou sau are necazuri cu Departamentul de Protecție Naturală. Avusese mai multe lucruri de care să se teamă decât o să-și dea vreodată seama. Felton și Calvin aproape că se transformaseră în vârcolaci la strigătul lui Crystal și la creșterea instinctelor lor de vânătoare, iar faptul că se dăduseră la o parte de pe porc în loc să se transforme complet demonstra că erau într-adevăr foarte puternici. Dar faptul că începuseră să se transforme și nu au fost capabili să oprească procesul era un argument care demonstra contrariul. Granița între cele două naturi a unora dintre locuitorii din Hotshot părea să devină foarte cețoasă.

De fapt, pe mistreț chiar erau urme de mușcături. Eram atât de copleșită de anxietate, încât n-am putut să-mi păstrez scuturile ridicate și toată agitația căutătorilor îmi pătrunse în creier — toată panica la vederea sângelui, știrea că un căutător fusese serios rănit și invidia celorlalți vânători pe reușita lui Jimmy Fullenwilder. Totul era o nebunie prea mare și am vrut să scap mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva.

— Să mergem. Ăsta va fi sfârșitul căutării, cel puțin azi, zise Sam care acum stătea lângă mine.

Am ieșit din pădure împreună, foarte încet. I-am povestit lui Maxine ce s-a întâmplat și după ce i-am mulțumit pentru minunata ei contribuție și am acceptat o cutie cu gogoși, am condus spre casă. Sam m-a urmat. Până am ajuns, îmi mai revenisem puțin.

În timp ce descuiam ușa, m-am simțit ciudat știind că de fapt mai e cineva în casă. Era oare Eric conștient în vreun fel de pașii mei pe podeaua de deasupra capului său, sau era mort ca orice mort obișnuit? Dar gândul îmi zbură din minte, căci eram prea supraîncărcată ca să-l iau în considerare.

Sam începu să facă o cafea. Se simțea oarecum acasă în bucătărie, căci mai fusese aici o dată sau de două ori când trăia bunica, și venise și cu alte ocazii.

În timp ce agățam hainele în cuier, am spus:

— A fost un dezastru.

Sam nu mă contrazise.

— Nu numai că nu l-am găsit pe Jason, ceea ce sincer nici nu mă gândisem că se va întâmpla, dar tipii din Hotshot aproape că s-au dat de gol, iar Crystal a fost rănită. Sincer, nici măcar nu știu de ce au crezut că trebuie să fie prezenți aici.

Știu că nu era frumos din partea mea să spun asta, dar eram cu Sam, care văzuse destul din partea mea rea, ca să nu-și mai facă iluzii.

— Am vorbit cu ei înainte să apari tu. Calvin voia să-ți arate că vrea să-ți facă curte, în stilul din Hotshot, spuse Sam cu voce liniștită și egală. Felton este cel mai bun urmăritor al lor, așa că l-a pus să vină, iar Crystal pur și simplu voia să-l găsească pe Jason.

Brusc m-am simțit rușinată.

— Îmi pare rău, am spus luându-mi capul în mâini și lăsându-mă să cad pe un scaun. Îmi pare rău.

Sam îngenunche în fața mea și își puse mâinile pe genunchii mei.

— Ai tot dreptul să fii morocănoasă, zise.

M-am aplecat și l-am sărutat pe creștet.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, am spus fără să mă gândesc.

Se uită în sus la mine, și a urmat un moment lung și ciudat, când lumina din încăpere păru să danseze și să tremure.

— Ai suna-o pe Arlene, spuse cu un zâmbet. Ea ar veni cu copiii și ar încerca să-ți îndoaie cafeaua cu alcool, și ți-ar spune despre penisul strâmb al lui Tack, și te-ar face să râzi și te-ai simți mai bine.

L-am binecuvântat pentru că n-a dat importanță momentului.

— Știi, oarecum mă face curioasă informația despre Tack, dar probabil că intră la categoria „prea multă informație", am spus.

— Și eu am crezut la fel, dar asta nu m-a împiedicat să aud când i-o împărtășea lui Charlsie Tooten.

Am turnat fiecăruia dintre noi o cană de cafea și am pus o zaharniță pe jumătate goală și o linguriță la îndemâna lui Sam. Am privit peste barul din bucătărie ca să văd cât zahăr mai era în borcanul transparent și am observat că beculețul de pe robotul telefonic clipea. Trebuia doar să mă ridic și să fac un pas ca să apăs butonul. Mesajul fusese înregistrat la ora cinci și un minut dimineața. Oh! Oprisem soneria telefonului când

m-am dus extenuată în pat. Aproape invariabil mesajele mele erau banale — Arlene întrebându-mă dacă am auzit o bârfă, Tara omorându-şi timpul într-o perioadă în care nu avea treabă la magazin, dar acesta era cu adevărat extraordinar.

Vocea limpede a lui Pam spunea:

— În seara aceasta, atacăm vrăjitoarea şi grupul ei. Vârcolacii i-au convins pe Wicca din local să ni se alăture. Avem nevoie de tine să-l aduci pe Eric. Poate lupta, chiar dacă nu ştie cine este. Oricum va deveni inutil, dacă nu reuşim să rupem vraja.

Aceeaşi Pam, mereu practică. Voia să-l folosească pe Eric drept carne de tun, din moment ce era posibil să nu-l mai putem face să-şi revină ca şef. După o scurtă pauză, continuă:

— Vârcolacii din Shreveport se aliază cu vampirii pentru bătălie. Poţi să vezi cum se face istoria, prietena mea telepată.

Sunetul telefonului pus la loc în furcă. Sunetul care anunţa al doilea mesaj, care venise la două minute după primul.

— Că tot vorbeam de asta, spuse Pam, ca şi cum nu ar fi închis niciodată, a apărut ideea că abilitatea ta neobişnuită ne-ar putea ajuta, şi am vrea să cercetăm asta. Nu e ăsta cuvântul cel mai potrivit? A cerceta? Aşa că vino aici imediat ce se lasă întunericul.

Închise din nou.

Clic.

— Aici înseamnă 714 Parchman Avenue, zise Pam.

Închise.

— Cum să fac asta dacă încă nu l-am găsit pe Jason? am întrebat când a devenit clar că Pam nu a mai sunat.

— Acum te duci la culcare, zise Sam. Hai.

Mă ridică în picioare, mă conduse spre camera mea.

— O să-ți scoți ghetele și blugii, o să te urci în pat și o să dormi. Când o să te trezești, o să te simți mai bine. Îmi lași numărul lui Pam ca să pot da de tine. Spune-le polițiștilor să sune la bar dacă află ceva și eu te voi suna dacă am vreo veste de la Bud Dearborn.

— Așadar crezi că ar trebui să fac asta?

Eram uimită.

— Nu, aș da orice să nu o faci. Dar cred că trebuie. Nu e lupta mea; nu am fost invitat.

Sam mă sărută pe frunte și plecă, întorcându-se la Merlotte's.

Atitudinea sa era destul de interesantă, după toată insistența (și a lui Bill și a lui Eric) cum că eram o posesie care trebuia apărată. M-am simțit puternică și plină de elan, vreo treizeci de secunde, până mi-am amintit hotărârea mea de Anul Nou: *să nu iau bătaie*. Dacă mă duceam la Shreveport cu Eric, atunci eram sigură că voi vedea lucruri pe care nu voiam să le văd, voi afla lucruri pe care nu voiam să le știu și o să mai încasez și bătaie.

Pe de altă parte, fratele meu Jason făcuse o înțelegere cu vampirii, și eu trebuia să o păstrez.

Uneori, simțeam că întreaga mea viață se desfășura între ciocan și nicovală. Dar o groază de lume avea vieți complicate.

M-am gândit la Eric, un vampir puternic, a cărui identitate îi fusese ștearsă din minte. M-am gândit la carnajul pe care-l văzusem la magazinul pentru mirese, la dantela albă și la brocartul stropite cu sânge uscat și carne. M-am gândit la biata Maria-Star, în spitalul din Shreveport. Aceste vrăjitoare erau rele, iar răul trebuia oprit; răul trebuia învins. Acesta este modelul american.

Părea destul de ciudat dacă stăteai să te gândești că eram de partea vampirilor și vârcolacilor, și că asta era partea bună. Asta m-a făcut să râd puțin în sinea mea. Oh, da, noi, tipii cei buni, trebuie să salvăm lumea.

~ 11

UIMITOR, CHIAR AM DORMIT. M-am trezit cu Eric lângă mine în pat. Mă mirosea.

— Sookie, ce se întâmplă? m-a întrebat cu voce foarte liniștită.

Știa, bineînțeles, când m-am trezit.

— Miroși a pădure, și miroși a teriantrop. Și a ceva chiar și mai sălbatic.

Am presupus că teriantropul pe care-l mirosise era Sam.

— Și a vârcolac, am răspuns, pentru că nu voiam să-i ascund nimic.

— Nu, nu e vârcolac, zise.

Eram uimită. Calvin mă ridicase peste tufișuri, iar mirosul lui ar fi trebuit încă să mai fie pe pielea mea.

— Mai multe feluri de teriantrop, spuse Eric în camera aproape întunecată. Ce ai făcut, iubito?

Nu părea chiar furios, dar nici fericit nu era. Vampirii. Erau specialiști în a fi posesivi.

— Am participat la căutarea fratelui meu, în pădurea din spatele casei lui, am răspuns.

Eric rămase tăcut un minut. Apoi, mă luă în brațe și mă trase la pieptul lui.

— Îmi pare rău, spuse. Știu că ești îngrijorată.

— Vreau să te întreb ceva, am spus vrând să-mi testez o teorie.

— Bineînțeles.

— Privește în adâncul tău, Eric. Chiar îți pare cu adevărat rău? Ești îngrijorat pentru Jason?

Pentru că lui Eric cel adevărat, cel în toate mințile, nu i-ar fi păsat deloc.

— Bineînțeles, protestă.

Apoi, după un moment — aș fi vrut să-i văd fața — zise:

— Nu chiar.

Părea surprins.

— Știu că ar trebui să-mi pară. Ar trebui să fiu îngrijorat pentru fratele tău, pentru că îmi place să fac sex cu tine, și ar trebui să-mi doresc să gândești bine despre mine ca să vrei și tu să faci sex.

Că tot vorbeam de onestitate. Asta era cea mai apropiată variantă de Eric cel real pe care o văzusem de zile bune.

— Dar o să mă asculți, nu-i așa? Dacă am nevoie să vorbesc? Din același motiv?

— Sigur, iubita mea.

— Pentru că vrei să facem sex.

— Și asta, bineînțeles. Dar și pentru că descopăr că am...

Făcu o pauză, ca și cum ar fi fost pe cale să spună ceva îngrozitor.

— Am descoperit că am anumite sentimente față de tine.

— Oh, am spus cu fața în pieptul lui, cu o voce la fel de uimită pe cât fusese și a lui Eric.

Pieptul său era gol, la fel cum bănuiam că era și restul corpului său. Am simțit gâdilatul ușor al părului blond ondulat pe obrazul meu.

— Eric, am spus după o lungă pauză, aproape că detest să spun asta, dar și eu simt ceva pentru tine.

Aveam o mulțime de lucruri să-i spun lui Eric și ar fi trebuit să fim deja în mașină, în drum spre Shreveport. Dar profitam de acest moment să mă bucur de o frântură de fericire.

— Nu chiar dragoste, zise.

Degetele îi erau ocupate să găsească cea mai bună metodă să-mi dea hainele jos.

— Nu, dar ceva apropiat.

L-am ajutat.

— Nu avem prea mult timp, Eric, i-am spus, întinzându-mă, atingându-l, făcându-l să geamă. Hai să o facem cum trebuie.

— Sărută-mă, zise, și nu vorbea despre buzele sale. Întoarce-te, șopti. Vreau și eu să te sărut.

În cele din urmă, nu ne-a luat prea mult până la clipa în care ne țineam în brațe satisfăcuți și fericiți.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Îmi pot da seama că te înspăimântă ceva.

— Acum trebuie să mergem la Shreveport, am spus. Deja am depășit ora pe care mi-a spus-o Pam la telefon. În seara asta, o vom înfrunta pe Hallow și pe vrăjitorii ei.

— Atunci tu trebuie să stai aici, zise imediat.

— Nu, am răspuns blând, punându-mi mâna pe obrazul lui. Nu, iubitule, trebuie să merg cu tine.

Nu i-am spus că Pam considera că e o idee bună să mă folosească în luptă. Nu i-am spus că urma să fie folosit drept mașinărie de luptă. Nu i-am spus că eram sigură că cineva va muri în noaptea aceasta; poate chiar mai mulți, oameni, și vârcolaci, și vampiri. Era probabil ultima oară când îl dezmierdam pe Eric. Era probabil ultima oară când Eric se trezise în casa mea. Era posibil ca unul dintre noi să nu supraviețuiască acestei nopți, și dacă o făceam, nu puteam ști cum ne schimbam.

Drumul până la Shreveport l-am făcut în tăcere. Ne-am spălat și ne-am îmbrăcat fără să vorbim prea mult. De cel puțin șapte ori m-am gândit să mă întorc în Bon Temps, cu sau fără Eric.

Dar nu am făcut-o.

Printre talentele lui Eric nu se numără și citirea hărților, așa că a trebuit să trag pe dreapta ca să-mi verific harta și să stabilesc traseul nostru până la Parchman 714, ceva la care nu mă gândisem până nu am ajuns în oraș. (M-am așteptat

oarecum ca Eric să-și amintească pe unde trebuie s-o luăm, dar bineînțeles că nu și-a amintit.)

— Cuvântul pentru ziua de azi era „a anihila", îmi spuse vesel.

— Oh, mulțumesc că ai verificat.

Probabil că nu aveam un ton prea recunoscător.

— Pari destul de încântat de toate astea.

— Sookie, nimic nu se compară cu o luptă bună, spuse apărându-se.

— Aș zice că asta depinde de cine câștigă.

Asta îl făcu să rămână tăcut câteva minute, ceea ce era foarte bine. Aveam probleme în a mă descurca pe străzi necunoscute în întuneric, cu atât de multe pe cap. Dar, în cele din urmă, am ajuns la strada care trebuia și la casa respectivă de pe acea stradă. Mi-i imaginasem întotdeauna pe Pam și Chow trăind într-un conac, dar vampirii aveau o casă mare în stil ranch, într-o suburbie pentru pătura medie înstărită. Din câte îmi dădeam seama, era o stradă pe care să te plimbi cu bicicleta, cu gazon îngrijit și aspersoare.

Lumina de pe alee era aprinsă la numărul 714, iar garajul pentru trei mașini din spate era plin. Am condus pe panta care ducea la zona de parcare betonată care fusese prevăzută pentru cazuri speciale. Am recunoscut camioneta lui Alcide și mașina pe care o văzusem în garajul colonelului Flood.

Înainte să ieșim din vechea mea mașină, Eric se aplecă să mă sărute. Ne-am uitat unul la

celălalt. Avea ochii atât de mari și albaștri, iar albul lor era atât de alb, încât cu greu te-ai fi putut uita în altă parte. Părul auriu îi era frumos pieptănat. Îl strânsese la spate cu un elastic de-al meu, unul albastru strălucitor. Purta o pereche de blugi și o cămașă nouă de flanel.

— Ne putem întoarce, spuse.

În lumina slabă din mașină, fața îi părea la fel de dură ca o stâncă.

— Ne putem întoarce la tine acasă. Pot rămâne mereu cu tine. Ne putem cunoaște trupurile în feluri diferite nopți la rând. Aș putea să te iubesc.

Nările îi tremurară și brusc declară cu mândrie:

— Aș putea munci. Nu vei fi săracă. O să te ajut.

— Sună a căsătorie, am spus, încercând să înveselesc atmosfera.

Dar vocea îmi tremura prea tare.

— Da, spuse.

Și el nu va mai fi niciodată el însuși. Ar fi o falsă versiune a lui Eric, un Eric căruia i s-a furat viața sa adevărată. Probabil că dacă relația noastră (așa cum era) ar fi durat, el ar fi rămas același; dar eu nu.

Destul cu gândurile negative, Sookie, mi-am spus. Aș fi o idioată absolută să renunț să trăiesc cu această superbă creatură. Chiar ne simțeam bine împreună, îmi plăcea simțul umorului pe care îl avea Eric și compania sa, ca să nu mai vorbim de stilul său de a face dragoste. Acum, că-și pierduse memoria, era foarte distractiv și fără complicații.

Și iată ghimpele din inimă. Am avea o relație falsă, pentru că acesta era un fals Eric. Ajunsesem de unde plecasem.

Am ieșit din mașină oftând:

— Sunt o idioată, am spus când el ocoli mașina ca să mergem împreună către casă.

Eric nu comentă nimic. Bănuiesc că era de acord cu mine.

— *Hello*, am strigat împingând ușa, după ce nu răspunse nimeni ciocănitului meu.

Ușa garajului dădea în spălătorie și de acolo în bucătărie.

Așa cum te-ai fi așteptat într-o casă de vampiri, bucătăria era perfect curată, pentru că nu era folosită. Bucătăria aceasta era mică pentru o casă cu astfel de dimensiuni. Cred că agentul imobiliar și-a spus că e ziua lui norocoasă — noaptea lui norocoasă — când a prezentat-o vampirilor, din moment ce o familie reală, care gătea acasă, ar fi avut probleme să se descurce într-o bucătărie de dimensiunile unui pat ceva mai mare. Casa era deschisă, așa că puteai vedea peste barul din bucătărie în camera „familiei", în acest caz, came- ra principală pentru o familie destul de ciudată. Erau trei arcade care dădeau probabil în living, în sufragerie și în dormitor.

Chiar în acest moment, această cameră era plină ochi cu persoane. Am avut impresia, zărind multe mâini și picioare, că mai stăteau persoane și sub arcadele care duceau în celelalte camere.

Vampirii erau acolo: Pam, Chow, Gerald, și cel puțin încă doi pe care-i recunoșteam de la Fangtasia. Cei cu dublă natură erau reprezentați de colonelul Flood, Amanda cea cu părul roșu (marele meu fan), adolescentul cu părul țepos (Sid), Alcide, Culpepper și (spre dezgustul meu) Debbie Pelt. Debbie era îmbrăcată după ultima modă, sau cel puțin la modă după gustul ei, ceea ce părea cam deplasat pentru o astfel de întâlnire. Poate voia să-mi amintească că avea o slujbă bună la o agenție de publicitate.

Oh, grozav! Prezența lui Debbie făcea noaptea aproape perfectă.

Prin eliminare, grupul pe care nu-l recunoșteam am bănuit că trebuie să fi fost vrăjitoarele locale. Am presupus că femeia respectabilă care stătea pe canapea era liderul lor. Nu știu care era titlul corect — șefa adunării? Stăpâna? Avea în jur de șaizeci de ani și părul argintiu ca oțelul. Era de origine afro-americană, cu pielea de culoarea cafelei, avea ochi căprui care păreau infinit de înțelepți și la fel de sceptici. Adusese un bărbat palid, cu ochelari, care purta pantaloni de doc călcați, o cămașă în dungi și mocasini lustruiți. Ar fi putut lucra la Office Depot sau la Super One Foods[1], în vreun post de conducere, iar copiii lui probabil credeau că, pe o astfel de noapte friguroasă, ieșise la bowling sau la vreo întâlnire a enoriașilor din parohie. În loc de asta,

---

[1] Lanț de magazine de mobilier pentru birou, respectiv de alimente.

el și tânăra vrăjitoare de lângă el erau pe cale să se angajeze într-o luptă pe viață și pe moarte.

Cele două scaune rămase goale erau, în mod evident, pentru Eric și pentru mine.

— Vă așteptam mai devreme, zise aspru Pam.

— Bună, îmi pare bine să te văd, mă bucur că tu ai venit atât de repede, am bombănit.

Pentru un moment, toată lumea din cameră se uită la Eric, așteptându-se ca el să ia inițiativa, așa cum o făcuse ani în șir. Iar Eric se uita la ei fără nici o expresie. Pauza lungă începea să devină ciudată.

— Bine, hai să ne pregătim, zise Pam.

Toate ființele supranaturale adunate acolo se întoarseră cu fața către ea. Pam părea să fi preluat conducerea și era gata să ducă treaba la capăt.

— Mulțumită vârcolacilor urmăritori, am găsit clădirea pe care Hallow o folosește drept cartier general, îmi spuse Pam.

Părea să-l ignore pe Eric, dar mi-am dat seama că era din cauză că nu știa ce altceva să facă. Sid îmi zâmbi larg. Mi-am amintit că el și Emilio au urmărit ucigașii de la magazinul pentru mirese, până acasă. Apoi, am realizat că-și ascuțise dinții ca niște ace. Bleah!

Puteam înțelege prezența vampirilor, a vrăjitoarelor, a vârcolacilor, dar de ce venise Debbie Pelt la această întâlnire? Ea era un teriantrop, nu un vârcolac. Vârcolacii erau mereu atât de snobi în ceea ce privește teriantropii, și iată acum unul, și pe deasupra și în afara teritoriului său. O detestam și nu aveam încredere în ea. Probabil că

insistase să fie aici, iar asta mă făcea să am și mai puțină încredere în ea, dacă e posibil așa ceva.

Dacă era atât de hotărâtă să ni se alăture, atunci puneți-o pe Debbie în prima linie, ar fi sfatul meu. Așa nu va trebui să-ți faci griji în legătură cu ce face pe la spatele tău.

Bunica mea ar fi fost cu siguranță rușinată de ranchiuna mea; dar ea (ca și Alcide) nu ar fi putut crede că Debbie chiar a încercat să mă omoare.

— O să ne strecurăm în vecinătate, încet, zise Pam.

M-am întrebat dacă citise un manual de comando.

— Vrăjitoarele au folosit o groază de magie în zonă, așa că nu sunt prea mulți oameni pe străzi. Câțiva dintre vârcolaci sunt deja la locul lor. Nu vom ieși în evidență. Sookie va merge prima.

Vârcolacii adunați își întoarseră privirile către mine în aceeași clipă. Era destul de tulburător: ca și cum ai fi într-un cerc de camionete, noaptea, când toate își aprind farurile ca să lumineze interiorul cercului.

— De ce? întrebă Alcide.

Mâinile sale uriașe îi cuprinseseră genunchii. Debbie, care se lăsase pe jos, lângă canapea, îmi zâmbi, știind că Alcide nu o poate vedea.

— Pentru că Sookie este o ființă umană, explică Pam, și ea reprezintă mai mult un fenomen natural decât un vârcolac. Nu o vor descoperi.

Eric mă luase de mână. Mă strângea atât de tare încât am crezut că-mi pot auzi oasele trosnind.

Înainte să fie fermecat, probabil că ar fi înăbușit planul lui Pam în fașă, sau l-ar fi acceptat cu entuziasm. Acum era prea intimidat ca să mai comenteze ceva.

— Ce trebuie să fac când ajung acolo?

Eram mândră de mine că aveam un ton atât de calm și practic. Mai degrabă aș fi luat o comandă foarte complicată de la masa unor tăietori de lemne beți în loc să mă aflu în prima linie a luptei.

— Citești mințile vrăjitoarelor care se află înăuntru, în timp ce noi ne ocupăm pozițiile. Dacă ne descoperă când ne apropiem, pierdem efectul surprizei și există șanse mai mari să suferim pierderi grave.

Când era agitată, Pam avea un vag accent, care însă nu am reușit nici o clipă să-mi dau seama de unde provine. Mă gândeam că putea să provină pur și simplu din engleză, așa cum era ea vorbită în urmă cu trei sute de ani. Sau de oriunde.

— Le poți număra? E posibil?

M-am gândit o secundă:

— Da, pot face asta.

— Și asta ne-ar fi de mare ajutor.

— Ce facem când intrăm în clădire? întrebă Sid.

Nervos din cauza agitației, zâmbea larg, arătându-și dinții ascuțiți.

Pam păru ușor uimită:

— Îi omorâm pe toți, zise.

Zâmbetul lui Sid păli. Eu am tresărit. Nu am fost singura.

Pam păru să realizeze că a spus ceva greu de digerat.

— Ce altceva putem face? întrebă uimită sincer.

Asta era o problemă.

— Ei vor face tot ce le stă în putinţă ca să ne ucidă pe *noi*, puse Chow punctul pe i. Ei au făcut o singură încercare de negociere şi l-a costat pe Eric memoria, iar pe Clancy viaţa. Au trimis hainele lui Clancy în dimineaţa asta la Fangtasia.

Oamenii îşi mutară privirea de la Eric, jenaţi. El părea copleşit, iar eu l-am bătut uşor pe braţ cu mâna mea liberă. Strânsoarea mâinii sale se mai relaxă puţin. Sângele reîncepu să circule şi mă furnica. Asta era o uşurare.

— Cineva trebuie să meargă cu Sookie, zise Alcide.

Îi aruncă o privire lui Sam.

— Nu poate merge singură lângă casa aceea.

— Merg eu cu ea, spuse o voce familiară din colţul camerei şi m-am aplecat în faţă privind feţele din jur.

— Bubba! am exclamat, încântată să-l văd pe vampir.

Eric se holba uimit la celebrul chip. Părul negru strălucitor era pieptănat spre spate, iar buza de jos, bosumflată, era întinsă în zâmbetul său renumit. Cel care avea acum grijă de el îl îmbrăcase special pentru această seară, căci în loc de salopeta cu strasuri, sau blugi şi tricou, Bubba purta haine de camuflaj.

— Mă bucur să vă văd, don'șoara Sookie, zise Bubba. Port hainele mele din armată.

— Am văzut. Arăți bine, Bubba.

— Mulțumesc, doamnă.

Pam se gândi.

— Ar putea fi o idee bună, zise. Ah — calitățile ei, transmisia mentală, înțelegeți cu toții ce vă spun? — este atât de, ah, atipică, că nu vor descoperi că un vampir este atât de aproape.

Pam era plină de tact.

Bubba era un vampir îngrozitor. Deși discret și ascultător, nu putea gândi foarte clar și prefera mai degrabă sângele de pisică celui de om.

— Unde-i Bill, domnișoară Sookie? întrebă, așa cum aș fi putut paria că va face.

Bubba fusese întotdeauna foarte atașat de Bill.

— E în Peru, Bubba. Asta-i tocmai în America de Sud.

— Nu, nu sunt, spuse o voce rece, iar inima îmi tresări.

M-am întors. Dinspre o arcadă, se ivi fosta mea iubire.

Aceasta era o seară a surprizelor. Speram ca vreo câteva dintre ele să fie plăcute.

Să-l văd pe Bill așa, pe neașteptate, îmi provocă un șoc mai puternic decât mă așteptasem. Nu mai avusesem niciodată un fost prieten, viața mea fiind de altfel destul de lipsită de prieteni, așa că nu aveam prea multă experiență în a-mi controla emoțiile generate de prezența sa, mai ales cu Eric agățat de mâna mea, ca și cum eu aș fi fost Mary Poppins, iar el ar fi fost în grija mea.

Bill arăta bine în pantalonii de doc. Purta o cămașă Calvin Klein, pe care i-o alesesem eu, și o haină din stofă în carouri maro cu auriu. Nu că aș fi remarcat în mod special.

— Bine, avem nevoie de tine în seara asta, zise Pam.

Domnișoara „femeie de afaceri".

— Va trebui să-mi spui cum sunt ruinele, cele despre care vorbește toată lumea. Cunoști restul lumii care se află aici?

Bill privi în jur.

— Colonele Flood, spuse salutându-l cu o înclinare a capului. Alcide.

Salutul său pentru Alcide era mult mai puțin cordial.

— Nu-i cunosc pe noii noștri aliați, spuse arătând spre vrăjitoare.

Bill așteptă să se facă prezentările, apoi întrebă:

— Ce face aici Debbie Pelt?

Am încercat să nu rămân cu gura căscată, când gândurile mele fură rostite cu voce tare. Exact întrebarea mea! Și cum de Bill o știa pe Debbie? Am încercat să-mi amintesc dacă drumurile li se încrucișaseră în Jackson, dacă se întâlniseră vreodată față în față; și nu mi-am putut aminti o astfel de întâlnire, deși bineînțeles Bill știa ce făcuse.

— Este femeia lui Alcide, răspunse Pam cu multă precauție, oarecum uimită.

Am ridicat din sprâncene, uitându-mă la Alcide, iar acesta se făcu purpuriu.

— E aici în vizită și a decis să-l însoțească, continuă Pam. Ai vreo obiecție legată de prezența ei?

— S-a alăturat și ea celor care mă torturau la reședința regelui din Mississippi, spuse Bill. S-a bucurat de durerea mea.

Alcide se ridică. Avea cea mai șocată figură pe care i-o văzusem vreodată.

— Debbie, este adevărat?

Debbie încercă să-și păstreze calmul, acum, că toate privirile era ațintite asupra ei și toate erau neprietenoasc.

— S-a întâmplat să fiu în vizită la un prieten vârcolac care lucra acolo, unul dintre gardieni, spuse.

Vocea ei nu era suficient de calmă ca să se potrivească cu vorbele.

— Era evident că nu puteam face nimic ca să te eliberez. Aș fi fost sfâșiată în bucăți. Nu pot să cred că îți amintești de mine foarte clar. Cu siguranță pierduseși contactul cu realitatea.

În vorbele ei se simțea o urmă de dispreț.

— Te-ai implicat în tortură, spuse Bill cu voce impersonală și cu atât mai convingătoare. Cleștii îți plăceau cel mai mult.

— Nu ai spus nimănui că era acolo? o întrebă Alcide pe Debbie.

Tonul acestuia nu era deloc indiferent. Exprima durere, și furie, și trădare.

— Știai că cineva din alt regat era torturat acasă la Russell și nu ai făcut nimic?

— Este un *vampir*, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Debbie, cu o voce iritată. Când am aflat mai târziu că porniseși împreună cu Sookie în căutarea lui, ca să-ți poți scoate tatăl din mâna vampirilor, m-am simțit îngrozitor. Dar, în acel moment, era doar treaba vampirilor. De ce ar fi trebuit să mă amestec?

— Dar de ce o persoană decentă ar participa la tortură?

Vocea lui Alcide era tensionată.

Urmă o lungă tăcere.

— Și, bineînțeles, a încercat să o omoare pe Sookie, zise Bill.

Reușea încă să nu pună patos în cuvinte.

— Nu am știut că ești în portbagajul mașinii când am împins-o în el! Nu știam că o închid cu un vampir înfometat! protestă Debbie.

Nu știu ce credeau ceilalți, dar eu nu am fost convinsă nici o secundă.

Alcide își aplecă capul brunet și își privi palmele, ca și cum acolo ar fi existat un oracol. Își ridică apoi fața să o privească la Debbie. Era un bărbat care nu mai putea ocoli adevărul. Mi-a părut mai rău pentru el decât mi-a părut pentru orice de foarte, foarte multă vreme.

— Mă lepăd de tine, spuse Alcide.

Colonelul Flood tresări, iar tânărul Sid, Amanda și Culpepper păreau uimiți și impresionați, ca și cum ar fi fost o ceremonie la care nu crezuseră vreodată că vor asista.

— Nu te voi mai vedea. Nu voi mai vâna cu tine. Nu voi mai împărți carnea cu tine.

Acesta era, evident, un ritual cu o adâncă semnificație printre cei cu dublă natură. Debbie se holba la Alcide, înspăimântată de cuvintele sale. Vrăjitoarele murmurau între ele, dar altfel camera rămase tăcută. Chiar și Bubba privea cu ochi mari.

— Nu, spuse Debbie cu voce sufocată, agitând o mână în fața ei, ca și cum ar fi putut șterge ceea ce se întâmplase. Alcide, nu!

Dar el privea prin ea. Nu o mai vedea.

Deși o detestam pe Debbie, era dureros să-i privești chipul. Ca majoritatea celor prezenți, de îndată ce am putut, m-am uitat oriunde în altă parte, mai puțin la teriantrop. Să înfrunți grupul lui Hallow părea floare la ureche față de acest episod.

Pam păru să fie de acord:

— În ordine atunci, spuse abrupt. Bubba va deschide drumul cu Sookie. Ea se va strădui să facă bine... ceea ce știe — și ne va face semn.

Pam cumpăni o clipă.

— Sookie, să recapitulăm: trebuie să știm numărul de oameni din casă, indiferent dacă sunt sau nu vrăjitori, și orice alt amănunt pe care-l poți prinde. Trimite-l pe Bubba la noi cu informația pe care o afli și stai de pază pentru cazul în care situația se schimbă în timp ce noi ne mișcăm. Odată ce ne-am ocupat pozițiile, te poți retrage la mașini, unde vei fi în siguranță.

Nu aveam nici o problemă cu asta. Oricum, într-o grămadă de vrăjitori, vampiri și vârcolaci nu eram cine știe ce luptător.

— Mi se pare în regulă, dacă tot trebuie să fiu implicată, am spus.

O smucitură a mâinii mă făcu să-mi ridic ochii către Eric. Părea încântat la ideea luptei, dar încă mai era nesiguranță pe chipul și în atitudinea sa.

— Dar ce se va întâmpla cu Eric?

— Ce vrei să spui?

— Dacă omorâți pe toată lumea, cine-l va scăpa de vrajă?

M-am întors ușor cu fața către experți, contingentul Wicca.

— Dacă grupul lui Hallow moare, dispar odată cu el și vrăjile? Sau Eric va rămâne tot fără memorie?

— Vraja trebuie înlăturată, spuse vrăjitoarea cea mai în vârstă, femeia afro-americană calmă. Dacă este înlăturată de cel care a făcut-o, cu atât mai bine. Poate fi ridicată și de altcineva, dar va lua mai mult timp și va însemna un efort mai mare, din moment ce noi nu știm ce s-a folosit la facerea vrăjii.

Încercam să evit să mă uit la Alcide, pentru că încă mai tremura din cauza violenței emoțiilor care-l determinaseră să o renege pe Debbie. Deși nu știam că o astfel de acțiune este posibilă, prima mea reacție a fost să mă simt puțin tristă pentru că *nu* a renegat-o imediat după ce i-am spus, acum o lună, că a încercat să mă omoare. Oricum și-ar fi putut spune că mă înșel, că nu era Debbie cea pe care am simțit-o lângă mine înainte să mă împingă în portbagajul Cadillacului.

Din câte știam eu, era prima dată când Debbie recunoscuse că o făcuse. Și protestase că nu știuse că Bill era în portbagaj, inconștient. Dar să arunci o persoană în portbagaj și să trântești capacul nu-i o farsă prea amuzantă, nu-i așa?

Probabil că puțin Debbie se mințise și pe sine.

Trebuia să ascult ce se întâmpla acum. Dacă voi supraviețui nopții, o să am destul timp să mă gândesc la capacitatea ego-ului uman să se amăgească singur.

Pam spunea:

— Așadar, crezi că trebuie să o salvăm pe Hallow? Ca să-l scape pe Eric de vrajă?

Nu părea prea veselă la această perspectivă. Mi-am înghițit sentimentele dureroase și m-am străduit să ascult. Nu era momentul să mă las pradă deprimării.

— Nu, spuse imediat vrăjitoarea. Pe fratele ei, Mark. E mult prea periculos s-o lași pe Hallow în viață. Trebuie să moară cât de repede putem pune mâna pe ea.

— Voi ce veți face? întrebă Pam. Cum ne veți ajuta în acest atac?

— Vom fi afară, două străzi mai încolo, spuse bărbatul palid. O să aruncăm vrăji în jurul clădirii ca să facă vrăjitoarele slabe și nehotărâte. Și mai avem și câțiva ași în mânecă.

El și cu tânăra femeie, care avea o cantitate uriașă de machiaj negru în jurul ochilor, păreau destul de încântați de ocazia de a folosi aceste trucuri.

Pam dădu din cap, ca şi cum vrăjile aruncate ar fi fost un ajutor suficient. Eu mă gândeam că să aştepte afară cu un aruncător de flăcări ar fi fost mult mai bine.

În tot acest timp, Debbie Pelt a stat ca și cum ar fi fost paralizată. Acum începuse să-și croiască drum spre ușa din spate. Bubba sări să o apuce de mână. Ea şuieră la el, dar el nu tresări, deşi eu aș fi făcut-o.

Nici unul dintre vârcolaci nu reacționă. Era ca şi cum le-ar fi fost cu adevărat invizibilă.

— Lasă-mă să plec. Nu sunt dorită, îi spuse lui Bubba, furie și durere citindu-se pe rând pe chipul ei.

Bubba ridică din umeri. Pur și simplu o ținu în continuare, aşteptând judecata lui Pam.

— Dacă te lăsăm să pleci, te-ai putea duce la vrăjitoare să le anunți că venim, zise Pam. Asta s-ar potrivi perfect cu caracterul tău, se pare.

Debbie avu tupeul să pară ultragiată. Alcide arăta ca şi cum s-ar fi uitat la ştirile meteo.

— Bill, ai tu grijă de ea, sugeră Chow. Dacă se întoarce împotriva noastră, omoar-o.

— Sună minunat, spuse Bill zâmbind într-un mod care-i evidenția colții.

După încă vreo câteva aranjamente privind transportul și încă niște consultări liniștite între vrăjitoare, care aveau de dus o cu totul altfel de luptă, Pam zise:

— OK, să mergem.

Pam, care semăna mai mult ca niciodată cu Alice în Ţara Minunilor, în puloverul ei roz-deschis, cu pantaloni roz-închis, se ridică, își verifică rujul în oglinda de pe peretele cel mai apropiat de locul unde stăteam. Îi oferi chipului ei reflectat un zâmbet folosit adesea, așa cum văzusem femei făcând de o mie de ori.

— Sookie, prietena mea, spuse, întorcându-se și îndreptându-și zâmbetul către mine. Aceasta este o seară importantă.

— Serios?

— Da.

Pam își puse brațul în jurul umerilor mei.

— Apărăm ce este al nostru! Luptăm pentru revenirea liderului nostru!

Zâmbi peste mine, către Eric.

—Mâine, șerifule, vei fi în spatele biroului tău la Fangtasia. Vei putea să mergi la tine acasă, în dormitorul tău. L-am păstrat curat pentru tine.

Am studiat reacția lui Eric. Nu o mai auzisem pe Pam niciodată adresându-i-se cu acest titlu. Deși vampirul-șef pentru fiecare zonă era numit șerif, și ar fi trebuit să fiu obișnuită cu asta până acum, nu m-am putut abține să nu mi-l imaginez pe Eric în haine de cowboy, cu o stea prinsă-n piept, sau (ținuta mea favorită) în colanți negri, ca răul șerif din Nothingam[1]. Mi s-a părut interesant și că nu trăia aici cu Pam și Chow.

Eric îi aruncă lui Pam o privire atât de serioasă, încât zâmbetul începu să i se șteargă de pe față.

---

[1] Personaj din *Robin Hood.*

— Dacă mor în seara aceasta, spuse, plătește-i acestei femei banii care i-au fost promiși.

Mă apucă de umăr. Eram pur și simplu drapată în vampiri.

— Jur, zise Pam. Chow și Gerald vor afla și ei.

Eric adăugă:

— Știi unde e fratele ei?

Uimită, m-am îndepărtat de Pam.

Pam păru la fel de luată prin surprindere.

— Nu, șerifule.

— M-am gândit că ați fi putut să-l luați ostatic ca ea să nu mă trădeze.

Această idee nu-mi trecuse prin cap, dar ar fi trebuit. Evident, mai aveam o groază de învățat despre cum să o iei pe căi lăturalnice.

— Aș vrea să mă fi gândit la asta, spuse Pam admirativ, transformându-se în ecoul gândurilor mele, dar cu o notă personală. Nu m-ar fi deranjat să petrec ceva timp cu Jason pe post de ostatic.

Nu puteam înțelege: Jason părea să aibă succes peste tot.

— Dar nu l-am luat, zise Pam. Dar, dacă trecem de asta, Sookie, îl voi căuta chiar eu. E posibil să-l fi luat grupul lui Hallow?

— E posibil, am spus. Claudine mi-a spus că nu a văzut nici un ostatic, dar a recunoscut și că au fost camere în care nu s-a uitat. Deși nu înțeleg de ce l-ar fi luat pe Jason, doar dacă Hallow știa că îl am pe Eric? Dar atunci l-ar fi folosit ca să mă facă să vorbesc, exact cum voi l-ați fi folosit ca eu

să păstrez secretul. Dar nu m-au abordat. Nu poți să șantajezi pe cineva care nu știe că îl ai la mână.

— Totuși, le reamintesc celor ce vor intra în clădire să se uite după el, zise Pam.

— Cum se simte Belinda? am întrebat. Ați făcut aranjamentele să-i plătiți spitalizarea?

Mă privi ca și cum nu ar fi înțeles.

— Chelnerița care a fost rănită apărând Fangtasia, i-am amintit, puțin cam sec. Îți amintești? Prietena lui Ginger, cea care *a murit*.

— Bineînțeles, spuse Chow, de la locul său de lângă perete. Își revine. I-am trimis flori și bomboane, îi spuse lui Pam.

Apoi se concentră asupra mea.

— Avem asigurare pentru toată lumea.

Era mândru de asta ca un proaspăt tătic.

Pam păru încântată de raportul lui Chow.

— Bine, zise. Trebuie să ai grijă să fie fericiți. Suntem gata de plecare?

Am ridicat din umeri.

— Cred că da. Nu mai are nici un rost să așteptăm.

Bill păși în fața mea, în timp ce Pam și Chow se consultau asupra mașinii pe care să o ia. Gerald ieșise ca să se asigure că toată lumea era la curent cu planul bătăliei.

— Cum a fost în Peru? l-am întrebat pe Bill.

Eram foarte conștientă de Eric, umbră mare și blondă lângă umărul meu.

— Am făcut o groază de însemnări pentru cartea mea, spuse Bill. America de Sud în ansamblu

nu a fost prea bună pentru vampiri, dar Peru nu este la fel de ostil ca alte țări, și am putut vorbi cu câțiva vampiri de care nu mai auzisem niciodată.

De luni de zile, Bill încerca să alcătuiască o listă a vampirilor, la cererea reginei din Louisiana, care credea că aceasta îi va fi foarte utilă. Părerea ei nu coincidea cu cea a comunității vampirilor, unii dintre membrii acesteia având mari obiecții în a fi expuși, chiar și printre cei de același fel cu ei. Cred că e aproape imposibil să renunți la secret când l-ai păstrat secole.

Mai existau încă vampiri care trăiau în cimitire, care vânau noaptea și care refuzau să accepte schimbarea de statut; erau ca poveștile despre soldații japonezi care mai luptau în insulele din Pacific mult timp după ce Al Doilea Război Mondial se sfârșise.

— Ai ajuns să vezi ruinele despre care vorbeai?

— Machu Pichu? Da, am urcat acolo. A fost o experiență grozavă.

Am încercat să mi-l imaginez pe Bill urcând pe munte noaptea, văzând ruinele unei vechi civilizații la lumina lunii. Nici măcar nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost. Nu ieșisem niciodată din țară. De fapt, n-am ieșit prea mult nici dintre granițele statului.

— Acesta este Bill, fostul tău partener?

Vocea lui Eric părea puțin… încordată.

— Ah, acesta este… păi, da, oarecum, am spus nefericită.

„Fost” era corect, „partener” era puțin cam mult spus.

Eric își puse ambele mâini pe umerii mei și se trase mai aproape. Nu aveam nici o îndoială că se holba peste creștetul meu la Bill, care-i întorcea aceeași privire fixă. Eric ar fi putut la fel de bine să fixeze o plăcuță cu „E a mea” în creștetul meu. Arlene îmi spusese că îi plăceau la nebunie momentele astea, când „fostul” ei vedea că altcineva o apreciază, chiar dacă el nu o face. Tot ce puteam spune era că gusturile mele erau diferite. Le detestam. Mă simțeam ciudat și ridicol.

— Chiar nu-ți amintești de mine, îi spuse Bill lui Eric, ca și cum s-ar fi îndoit de asta până în acel moment.

Suspiciunile îmi fură confirmate când îmi spuse, ca și cum Eric nu ar fi fost acolo:

— Sincer, credeam că este un plan elaborat de-al lui Eric, ca să stea la tine acasă și să-și croiască drum în patul tău.

Din moment ce acest gând îmi trecuse și mie prin minte, deși renunțasem la el destul de repede, nu am putut protesta; dar am simțit că mă înroșesc.

— Trebuie să ne urcăm în mașină, i-am spus lui Eric, întorcându-mă ca să-i zăresc fața.

Era ca de piatră, lipsită de expresie, ceea ce de obicei semnala că este într-o dispoziție periculoasă. Dar veni cu mine când am pornit spre ușă, iar casa începu să-și golească încet ocupanții în îngusta stradă de suburbie. M-am întrebat ce

gândeau vecinii. Bineînțeles, știau că e o casă locuită de vampiri, nimeni prin preajmă în timpul zilei, toată munca din grădină făcută de angajați umani, oameni care veneau și plecau noaptea și care erau foarte palizi. Această activitate bruscă probabil că suscita curiozitatea vecinilor.

Am condus în tăcere, cu Eric alături de mine, pe scaunul din față. Din când în când, se întindea să mă atingă. Nu știu cu cine mergea Bill, dar am fost fericită că nu cu mine. Nivelul de testosteron ar fi fost prea mare în mașină și m-aș fi sufocat.

Bubba stătea pe bancheta din spate, fredonând pentru sine. Părea să fie „Love Me Tender".

— Asta este o rablă de mașină, zise Eric, pe neașteptate, cel puțin pentru mine.

— Da, am fost de acord.

— Ți-e teamă?

— Da.

— Dacă se rezolvă toată treaba, o să ne mai vedem?

— Sigur, am răspuns ca să-l fac fericit.

Eram convinsă că, după această confruntare, nimic nu va mai fi la fel. Dar fără convingerea absolută a lui Eric în propriul curaj, inteligență și cruzime, acest Eric era destul de fragil. Va fi gata pentru bătălie, dar în acest moment avea nevoie de un impuls.

Pam stabilise unde trebuia să parcheze fiecare, pentru ca grupul lui Hallow să nu se alarmeze din cauza apariției unui număr mare de mașini.

Aveam o hartă cu locul nostru marcat pe ea. Acesta se dovedi a fi un E-Z Mart la colțul a două străzi ceva mai mari, într-o zonă care cobora ușor și care se transforma din rezidențială în comercială. Am parcat în cel mai retras colț pe care ni-l permitea E-Z Mart. Fără alte discuții, ne-am îndreptat către locațiile stabilite.

Aproape jumătate din casele de pe strada liniștită aveau în față panouri ale unor agenții imobiliare, iar cele care rămăseseră nevândute nu erau prea bine întreținute. Mașinile erau la fel de rablagite ca și a mea, iar petice mari și goale arătau că gazonul nu era udat sau fertilizat în timpul verii. În fiecare fereastră luminată se zărea lumina tremurătoare a unui televizor.

Eram bucuroasă că e iarnă și că oamenii care trăiau aici erau toți în casă. Doi vampiri albi și o femeie blondă ar fi suscitat comentarii, dacă nu chiar ar fi fost agresați în acest cartier. Plus că unul dintre vampiri era destul de ușor de recunoscut în ciuda schimbărilor pe care le implica transformarea sa, acesta fiind și motivul pentru care Bubba era ascuns.

Curând am ajuns la colțul la care Eric trebuia să se despartă de noi, ca să se poată întâlni cu ceilalți vampiri. Eu aș fi continuat către postul desemnat fără o vorbă; ajunsesem deja într-o așa stare de tensiune, încât simțeam că aș fi vibrat dacă eram atinsă fie și cu un deget. Dar Eric nu era mulțumit cu o despărțire tăcută. Mă apucă de brațe și mă sărută până nu mai putu, și, credeți-mă, rezistă destul.

Bubba scoase un sunet de dezaprobare.

— Nu ar trebui să săruți pe nimeni altcineva, domnișoară Sookie, spuse. Bill a zis că e în regulă, dar mie nu-mi place.

După încă o secundă, Eric îmi dădu drumul.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, spuse rece.

Privi apoi din nou în jos, la mine.

— Ne vedem mai târziu, iubita mea, spuse foarte liniștit.

Mi-am pus palma pe obrazul lui.

— Mai târziu, am spus și m-am întors, plecând cu Bubba pe urmele mele.

— Nu sunteți supărată pe mine, nu-i așa, don'șoară Sookie? mă întrebă temător.

— Nu sunt, am spus.

M-am străduit să-i zâmbesc, din moment ce știam că el mă vede mult mai bine decât îl văd eu. Era o noapte rece și, deși aveam haina, aceasta nu mi s-a mai părut la fel de călduroasă cum ar fi trebuit să fie. Mâinile îmi tremurau de frig, iar nasul îmi era amorțit. Puteam simți o adiere de fum de la un foc cu lemne dintr-un șemineu, gaze de eșapament, și benzină, și ulei, și toate celelalte mirosuri provenind de la mașini care se combină pentru a da Mirosul Orașului.

Dar mai era un miros care pătrunsese în cartier, un miros care indica o contaminare a cartierului cu ceva mai mult decât nenorocirile urbane. Am adulmecat, iar mirosul se învârti prin aer în volute aproape vizibile. După un moment

de gândire, mi-am dat seama că trebuie să fie mirosul magiei, consistent și care-ți dă un nod în stomac. Magia miroase așa cum îmi imaginez că ar trebui să miroasă un bazar într-o țară exotică. Miroase a ciudat și a diferit. Parfumul unei cantități mari de magie poate fi de-a dreptul copleșitor. De ce nu se plângeau poliției oamenii din cartier? Nu putea toată lumea să simtă acest miros?

— Bubba, îți miroase a ceva neobișnuit? am întrebat cu voce foarte scăzută.

Un câine sau doi lătrară când trecurăm de ei, în noapte, dar renunțară imediat ce simțiră mirosul de vampir. (Pentru ei, cred că Bubba era ceva neobișnuit.) Câinii sunt aproape întotdeauna speriați de vampiri, deși reacția lor la vârcolaci și teriantropi este mult mai imprevizibilă.

Mi-am dat seama că sunt convinsă că nu-mi doresc altceva decât să mă întorc la mașină și să plec. Trebuia să depun un efort conștient să-mi fac picioarele să se miște în direcția corectă.

— Da, sigur că simt, îmi șopti și el. Cineva a făcut niște vrăji. Magie de ținut la distanță.

Nu știam dacă responsabili de această operă de îndemânare care se împrăștia peste tot erau vrăjitoarele lui Hallow sau vrăjitorii Wicca ce se aflau de partea noastră, dar era eficientă.

Noaptea părea aproape nenatural de tăcută. Cred că vreo trei mașini ne depășiră în timp ce înaintam prin labirintul de străzi ale suburbiei. Bubba și cu mine nu văzurăm alți pietoni, iar sentimentul de izolare de rău augur crescu.

Vrăjile de ţinere la distanţă se intensificară pe măsură ce ne apropiam de ceea ce se presupunea că trebuie să ne ţinem la distanţă.

Întunericul dintre petele de lumină de sub lămpile de pe stradă părea mai adânc, iar lumina părea să nu mai ajungă prea departe. Când Bubba mă luă de mână, nu l-am refuzat. Picioarele mele păreau să se târască la fiecare pas.

Mai simţisem acest miros la Fangtasia, poate că vârcolacul urmăritor avusese o misiune mai uşoară decât credeam.

— Am ajuns, domnişoară Sookie, zise Bubba, cu vocea ca o şoaptă în noapte.

Am trecut de un colţ. Din moment ce ştiam că e o vrajă şi pentru că ştiam că pot merge mai departe, am făcut-o. Dar, dacă aş fi fost un locuitor din zonă, aş fi găsit un alt drum, şi asta fără să mă gândesc prea mult. Impulsul să evit acest loc era atât de puternic, încât m-am întrebat dacă oamenii care locuiau pe acea stradă fuseseră în stare să se întoarcă de la serviciu. Poate că mâncau în oraş, mergeau la film sau beau prin baruri, orice ca să evite să se întoarcă acasă. Fiecare casă de pe stradă părea suspect de întunecată şi goală.

Peste drum şi la celălalt capăt al străzii era centrul magiei.

Grupul lui Hallow a găsit un loc bun unde să se ascundă: un spaţiu comercial de închiriat, o clădire mare care adăpostise o combinaţie de florărie şi brutărie. Minnie Flori şi Prăjituri avea o

poziție izolată, cel mai mare magazin dintr-un șir de trei, care rând pe rând s-au stins ca lumânările dintr-un sfeșnic. Aparent, clădirea era goală de ani buni. Vitrinele mari erau acoperite cu afișe pentru evenimente de mult petrecute și pentru candidați politici de mult învinși. Placajul bătut în locul ușilor era un indiciu că vandalii intraseră nu numai o dată.

Chiar și în gerul iernii, ierburi creșteau în crăpăturile din zona parcării. Un tomberon uriaș se afla în partea dreaptă a parcării. L-am văzut de pe cealaltă parte a străzii, încercând să-mi întipăresc pe cât posibil în minte exteriorul, înainte de a închide ochii și de a mă concentra asupra celorlalte simțuri. Mi-am rezervat un moment să fiu tristă.

Dacă mă întrebați, mi-ar fi fost greu să urmăresc pașii care m-au adus în acest loc periculos, în acest moment periculos. Eram înaintea unei bătălii în care ambele tabere erau destul de dubioase. Dacă aș fi întâlnit mai întâi tabăra lui Hallow, probabil că aș fi fost convinsă că vârcolacii și vampirii merită să fie eradicați.

La aceeași vreme, cu un an în urmă, nimeni din lumea asta nu înțelegea ce sunt, și nu-i păsa nimănui. Eram doar Nebuna Sookie, cea cu un frate dezmățat, o femeie căreia ceilalți îi plângeau de milă, și pe care o evitau mai mult sau mai puțin. Și acum iată-mă, pe o stradă înghețată din Shreveport, ținând de mână un vampir cu o față legendară și creierul varză. Era o îmbunătățire?

Și eram aici nu ca să mă amuz sau să îmi îmbunătățesc situația, ci în recunoaștere pentru o adunătură de creaturi supranaturale, strângând informații despre un grup de vrăjitoare criminale, care beau sânge și-și schimbau forma.

Am oftat, neauzit speram eu. Ei, bine, cel puțin nu m-a lovit nimeni.

Am închis ochii și am renunțat la scuturi și mi-am întins mintea până la clădirea de peste stradă.

Creiere, ocupate, ocupate, ocupate. Eram uimită de grămada de informații pe care o primeam. Poate absența oamenilor din vecinătate, sau infiltrarea copleșitoare a magiei erau responsabile, dar ceva făcuse ca simțul meu să se ascută până la limita durerii. Aproape uimită de fluxul de informații, am realizat că trebuie să le sortez și să le organizez. Mai întâi, am numărat creierele. Nu în sens propriu (un lob temporal, doi lobi temporali...), ci ca mulțime de gânduri. Am numărat cincisprezece. Cinci erau în camera din față, care fusese magazinul propriu-zis, bineînțeles. Una era în cel mai mic spațiu, care era cel mai probabil baia, iar restul erau în cea de-a treia și cea mai mare cameră, care se afla în spate. Mi-am imaginat că era atelierul de producție.

Toată lumea din clădire era trează. Un creier adormit îmi poate oferi mormăitul unui gând, două, în vis, dar nu este la fel ca un creier treaz. E ca diferența dintre un cățel care se agită în somn și un cățeluș vioi.

Ca să obțin cât mai multă informație cu putință, a trebuit să mă apropii. Nu am încercat niciodată să culeg gânduri dintr-un grup, ca să obțin detalii specifice ca sentimentul de vinovăție sau opusul lui, și nici măcar nu eram sigură că e cu putință. Dar, dacă unii dintre oamenii din clădire nu erau vrăjitoare rele, nu voiam să fie în mijlocul a ceea ce urma să se întâmple.

— Mai aproape, i-am șoptit lui Bubba. Dar sub acoperire.

— Îhî, îmi răspunse. O să continui să ții ochii închiși?

Am dat din cap afirmativ, iar el m-a condus cu atenție peste stradă, la umbra tomberonului care se afla la circa cinci metri la sud de clădire. Eram bucuroasă că e frig, pentru că astfel mirosul gunoiului rămânea la un nivel acceptabil. Fantomele mirosurilor de gogoși și flori dominau grămada de lucruri deteriorate și scutece folosite, pe care trecătorii le îndesaseră în containerul încăpător. Nu se amestecau fericit cu mirosul magiei.

M-am adaptat, blocând asaltul asupra nasului meu, și am început să ascult. Deși eram din ce în ce mai bună la asta, în continuare era ca și cum aș fi ascultat douăsprezece conversații în același timp. Unii dintre ei erau vârcolaci, ceea ce complica lucrurile. Puteam obține doar frânturi.

...sper că ceea ce simt nu e o infecție vaginală...

Nu o să mă asculte, nu crede că bărbații se pot descurca.

Dacă aş transforma-o într-o broască râioasă, cine şi-ar da seama?

...vrut să fi avut nişte Cola Light...

O să găsesc vampirul ăla nemernic şi o să-l omor...

Maică Pământ, ascultă-mi rugile.

Sunt prea adânc...

Mai bine aş face rost de o nouă pilă de unghii.

Nu era relevant, dar nimeni nu gândise: „Ah, vrăjitoarele astea rele m-au prins, mă va ajuta oare cineva?” sau „Aud vampirii apropiindu-se!” sau altceva la fel de dramatic. Părea un grup de oameni care se cunoşteau între ei, erau cel puţin relaxaţi unii în compania celorlalţi, şi aveau aceleaşi scopuri. Chiar şi cel care se ruga nu era într-o situaţie urgentă sau de necesitate. Am sperat că Hallow nu va simţi intruziunea minţii mele, dar toţi cei pe care-i atinsesem păruseră preocupaţi.

— Bubba, am spus, doar puţin mai tare decât un gând, du-te şi spune-i lui Pam că acolo sunt cincisprezece oameni, şi că, din câte îmi dau eu seama, sunt vrăjitori cu toţii.

— Îhî.

— Îţi aminteşti cum să ajungi la Pam?

— Îhî.

— Acum poţi să-mi dai drumul la mână, bine?

— Oh, bine.

— Fii tăcut şi ai grijă, am şoptit.

Apoi a dispărut. M-am ghemuit în umbra care era mai neagră decât noaptea, alături de mirosuri şi de metalul rece, ascultând vrăjitoarele.

Trei creiere erau bărbătești, restul de femeie. Hallow era acolo, pentru că una dintre femei o privea și se gândea la ea... temându-se de ea, ceea ce oarecum mă făcu să mă simt prost. M-am întrebat unde-și parcau mașinile, asta dacă nu zburau pe cozi de mătură, ha, ha. Apoi, m-am întrebat ceva ce ar fi trebuit să-mi treacă de mult prin minte.

Dacă erau atât de circumspecte și periculoase, unde le erau paznicii?

În acea clipă, am fost prinsă pe la spate.

~ 12

— CINE EȘTI? întrebă o voce subțirică.

Din moment ce îmi acoperise gura cu o mână, iar cu cealaltă îmi ținea un cuțit la gât, nu puteam răspunde. Păru să-și dea seama de asta după o secundă, pentru că-mi spuse:

— Mergem înăuntru, și începu să mă împingă către spatele clădirii.

Nu puteam face asta. Dacă ar fi fost una dintre vrăjitoarele din clădire, una dintre vrăjitoarele băutoare de sânge, nu aș fi putut scăpa, dar era pur și simplu o vrăjitoare bătrână, și nu-l văzuse pe Sam oprind lupte în bar, cum îl văzusem eu. Cu ambele mâini, am apucat-o de încheietura mâinii cu care ținea cuțitul și am răsucit cât de tare am putut, în timp ce o loveam tare cu partea de jos a corpului meu. A zburat peste mine, pe pavajul rece și murdar, iar eu am aterizat chiar

deasupra ei, lovindu-i mâna de asfalt până când a dat drumul cuţitului. Suspina, iar voinţa o părăsea.

— Eşti o santinelă groaznică, i-am spus cu voce scăzută lui Holly.

— Sookie?

Ochii mari ai lui Holly se holbară de sub o cagulă. Se îmbrăcase adecvat cu misiunea ei în seara asta, dar tot era dată cu ruj roz aprins.

— Ce naiba faci aici?

— Mi-au spus că-mi vor lua băiatul, dacă nu-i ajut.

Mi s-a făcut rău.

— De când îi ajuţi? Dinainte să vin la tine acasă să-ţi cer ajutorul? De când?

O scuturam cât de tare puteam.

— Când a venit la bar cu fratele ei şi-a dat seama că mai e o vrăjitoare acolo. Şi ştia că nu e vorba de tine sau de Sam, după ce a vorbit cu voi. Hallow poate face orice. Ştie tot. Mult mai târziu în seara aceea, ea şi cu Mark au venit la apartament. Fuseseră implicaţi într-o luptă; erau daţi peste cap şi erau furioşi. Mark m-a ţinut, iar Hallow m-a lovit. Îi plăcea asta. A văzut o fotografie a fiului meu; a luat-o şi a spus că îl poate blestema de la distanţă, până la Shreveport, că-l poate face să fugă în stradă, sau să încarce arma tatălui său...

Holly plângea. Nu o puteam învinovăţi. Mi se făcea rău când mă gândeam la lucrurile astea şi nici măcar nu era copilul meu.

— A trebuit să spun că o ajut, scânci Holly.

— Mai sunt și alții ca tine acolo?

— Forțați să facă asta? Vreo câțiva.

Asta m-a făcut să înțeleg mai bine câteva din gândurile pe care le auzisem.

— Și Jason? E acolo?

Deși mă uitasem la toate cele trei creiere bărbătești din clădire, trebuia să întreb.

— Jason e Wicca? Serios?

Își scoase căciula și-și trecu degetele prin păr.

— Nu, nu, nu. Îl ține ostatic?

— Nu l-am văzut. De ce naiba l-ar lua Hallow pe Jason?

Mă amăgisem tot timpul. Un vânător îi va găsi într-o zi rămășițele; întotdeauna e un vânător sau cineva care-și plimbă câinele, nu-i așa? Am simțit cum cad din picioare, ca și cum pământul ar fi fugit de sub mine, dar m-am adunat, departe de emoțiile pe care nu-mi puteam permite să le simt până ce nu ajungeam într-un loc mai sigur.

— Trebuie să pleci de aici, am spus cât de încet am putut. Trebuie să pleci din zona asta, *acum*.

— O să-mi ia copilul!

— Îți garantez că nu o va face.

Holly păru să citească ceva în cât de puțin vedea din fața mea.

— Sper să-i omorâți pe toți, spuse cu pasiune, câtă încăpea într-o șoaptă. Singurii care merită salvați sunt Parton, Chelsea și Jane. Și ei au fost șantajați să facă asta, ca și mine. În mod normal, sunt doar Wicca, cărora le place să trăiască

liniştit, aşa cum îmi place şi mie. Noi nu vrem să facem nimănui nici un rău.

— Cum arată?

— Parton e un tip în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu părul castaniu, scurt, cu un semn din naştere pe obraz. Chelsea are în jur de şaptesprezece ani, cu părul vopsit în roşul ăla strălucitor. Jane, păi Jane este doar o femeie în vârstă, ştii? Păr alb, pantaloni, bluză cu flori. Ochelari.

Bunica ar fi luat-o la trei păzeşte pe Holly pentru că băga toate femeile în vârstă în aceeaşi oală, dar Dumnezeu s-o ierte, nu mai era prin preajmă, iar eu nu aveam timp.

— De ce nu a pus Hallow de pază unul dintre oamenii mai puternici? am întrebat din pură curiozitate.

— Au un mare ritual programat pentru seara asta. Nu pot să cred că vraja de ţinere la distanţă nu a funcţionat asupra ta. Probabil că eşti rezistentă.

Apoi, Holly şopti cu o urmă de râs în voce:

— Plus că nici unul dintre ei nu voia să răcească.

— Gata, pleacă de aici, am spus aproape neauzit şi am ajutat-o să se ridice. Nu contează unde ţi-ai parcat maşina, pleacă spre nord.

Pentru cazul în care nu ştia care e nordul, i-am arătat cu degetul.

Holly plecă, pantofii ei sport Nike nefăcând aproape nici un zgomot pe trotuarul crăpat. Părul ei vopsit negru, lipsit de strălucire, părea să

absoarbă lumina de la lămpile de pe stradă în timp ce trecea pe sub ele. Mirosul din jurul casei, mirosul de magie păru să se intensifice. M-am întrebat ce să fac acum. Cumva trebuia să mă asigur că cei trei Wicca locali din clădirea dărăpănată, cei care fuseseră obligați să o slujească pe Hallow, nu vor fi răniți. Nu reușeam să mă gândesc la o metodă de a face asta. Aş putea salva măcar unul dintre ei?

În următoarele șaizeci de secunde am avut o întreagă colecție de jumătăți de gânduri și de intenții abandonate. Toate duceau către un punct mort.

Dacă alergam înăuntru și strigam: Parton, Chelsea, Jane, afară! asta ar fi alertat grupul asupra iminentului atac. Unii dintre prietenii mei sau aliați ar fi murit.

Dacă rămâneam prin preajmă și le spuneam vampirilor că trei din oamenii din clădire erau inocenți, (cel mai probabil) m-ar fi ignorat. Sau dacă îi apuca vreun elan milos, ar fi trebuit să salveze toate vrăjitoarele și apoi să le scoată pe cele inocente, ceea ce i-ar fi oferit grupului prilejul să contraatace. Vrăjitoarele nu au nevoie de arme fizice.

Prea târziu am realizat că ar fi trebuit să o țin de mână pe Holly și să o folosesc drept tichet de intrare în clădire. Dar să pun în pericol o mamă speriată, nici asta nu era o opțiune.

Ceva mare și cald se lipi de mine. Ochi și dinți sclipiră în luminile nocturne ale orașului.

Aproape că am ţipat până să-l recunosc pe lup drept Alcide. Era foarte mare. Blana argintie din jurul ochilor făcea ca restul blănii să pară şi mai întunecată.

Am pus un braţ peste spatele lui.

— Înăuntru sunt trei care nu trebuie să moară, am spus. Nu ştiu ce să fac.

Din moment ce era lup, nici Alcide nu ştia ce să facă. Se uită la faţa mea. Scânci puţin. Trebuia ca până acum să fiu înapoi la maşini; dar iată-mă drept în zona periculoasă. Am putut simţi mişcare în întuneric, pe lângă mine. Alcide porni spre poziţia ce-i fusese desemnată, la uşa din spatele clădirii.

— Ce faci aici? spuse Bill furios, deşi suna ciudat fiind rostit în şoaptă. Pam ţi-a spus să pleci după ce-i numeri.

— Trei de acolo sunt nevinovaţi, i-am şoptit. Sunt localnici, au fost forţaţi.

Bill spuse ceva în barbă şi nu era ceva vesel.

I-am oferit descrierile sumare pe care mi le dăduse Holly.

Am putut simţi tensiunea în corpul lui Bill şi apoi Debbie ni se alătură în ascunzătoare. La ce se gândea oare, ca să vină atât de aproape de vampirul şi de omul care o urau cel mai mult?

— Ţi-am spus să stai acolo, spuse Bill, iar vocea îi era înspăimântătoare.

— Alcide s-a lepădat de mine, mi-a spus, ca şi cum eu nu aş fi fost acolo când se întâmplase.

— La ce te aşteptai?

Eram exasperată de sincronizarea și de atitudinea sa rănită. Nu auzise de consecințe?

— Trebuie să fac ceva să-i recâștig încrederea.

Venise la magazinul greșit, dacă voia să cumpere niște respect de sine.

— Atunci ajută-mă să-i salvez pe cei trei nevinovați, mi-am repus problema pe tapet. De ce nu te-ai transformat în animal?

— Oh, nu pot, spuse cu amărăciune. Am fost renegată. Nu pot să mă mai transform cu haita lui Alcide. Au voie să mă ucidă, dacă o fac.

— Oricum, în ce te transformai?

— Linx.

Era foarte potrivit.

— Haide, am spus.

Am început să mă strecor spre clădire. O disprețuiam pe această femeie, dar dacă-mi putea fi de folos, trebuia să mă aliez cu ea.

— Stai, trebuie să mă duc la ușa din spate cu vârcolacul, șuieră Bill. Eric este deja acolo.

— Păi du-te!

Am simțit că în spatele meu mai era cineva și am riscat să arunc o privire, ca să văd că era Pam. Îmi zâmbi, iar colții îi erau scoși, ceea ce era puțin iritant.

Poate că, dacă vrăjitoarele din clădire nu ar fi fost implicate într-un ritual și nu s-ar fi bazat pe santinela lor care, oricum, numai dedicată nu era, și pe magie, nu am fi ajuns până la ușă nedepistați. Dar soarta ne-a fost favorabilă pentru acele câteva minute. Am ajuns la ușa din față a

clădirii, Pam, cu Debbie și cu mine, și acolo ne-am întâlnit cu tânărul vârcolac, Sid. L-am recunoscut chiar și sub aspectul său de lup. Bubba era cu el.

Brusc, am fost lovită de inspirație. M-am depărtat puțin cu Bubba.

— Poți să fugi înapoi la Wicca, la cei de partea noastră? Știi unde se află? am șoptit.

Bubba dădu energic din cap.

— Spune-le că sunt trei Wicca locali, care au fost obligați să facă asta. Întreabă-i dacă pot face vreo vrajă, astfel încât cei trei inocenți să iasă în evidență.

— O să le spun, domnișoară Sookie. Sunt foarte drăguți cu mine.

— Bun băiat. Grăbește-te și nu face zgomot.

Dădu din cap și dispăru în întuneric.

Mirosul din jurul clădirii devenise atât de intens, încât aveam probleme să respir. Aerul era atât de saturat de arome, încât îmi amintea de intrarea într-un magazin cu lumânări, în mall.

Pam întrebă:

— Unde l-ai trimis pe Bubba?

— Înapoi la aliații noștri Wicca. Trebuie să facă în așa fel încât trei oameni nevinovați să iasă în evidență, astfel încât să nu-i ucidem.

— Dar trebuie să se întoarcă acum. Trebuie să spargă ușa pentru mine.

— Dar... eram tulburată de reacția lui Pam. Nu poate intra fără invitație, la fel ca și tine.

— Bubba are probleme cu creierul, este degradat. Una peste alta nu este un adevărat vampir. Poate intra fără invitație.

Am rămas cu gura căscată la Pam.

— De ce nu mi-ai spus?

Pam ridică pur și simplu din sprâncene. Dacă mă gândeam mai bine, era adevărat că-mi puteam aminti cel puțin două ocazii în care Bubba intrase fără invitație. Nu fusesem în stare să pun lucrurile cap la cap.

— Așadar, trebuie să intru eu prima, am spus mai realist decât mi-aș fi dorit. Apoi vă invit pe toți înăuntru.

— Da. Invitația ta va fi suficientă. Clădirea nu le aparține.

— Trebuie să facem asta, acum?

Pam pufni aproape neauzit. Zâmbea în lumina felinarelor, brusc amuzată:

— Aștepți invitație scrisă?

Doamne, apără-mă de vampiri sarcastici!

— Crezi că Bubba a avut suficient timp să ajungă la Wicca?

— Sigur. Hai să tăbăcim câteva funduri de vrăjitoare, spuse veselă.

Îmi puteam da seama că destinul vrăjitorilor Wicca locali era foarte jos pe lista ei de priorități. Toată lumea, în afară de mine, părea să aștepte cu nerăbdare bătălia. Chiar și tânărul vârcolac își tot arăta colții.

— Eu lovesc, tu intri, zise Pam.

Îmi dădu un sărut rapid pe obraz, surprinzându-mă.

M-am gândit: Așa *nu vreau să fiu aici.*

Apoi m-am ridicat, m-am așezat în spatele lui Pam și am privit cu uimire cum ridică un picior și lovește cu forța a patru sau cinci catâri. Broasca sări, ușa se deschise spre interior în timp ce lemnul vechi bătut peste ea crăpa și se sfărâma, iar eu am sărit înăuntru și am strigat: Intrați! către vampirii din spatele meu și către cei de la ușa din spate. Pentru un moment ciudat, am fost singură în bârlogul vrăjitoarelor, și toate se întoarseră să se uite la mine cu uimire sinceră.

Camera era plină cu lumânări și cu oameni care stăteau pe perne, pe podea; în timpul în care am așteptat afară, toți cei din clădire păreau să fi venit în această cameră, și toți stăteau în cerc cu picioarele încrucișate, fiecare cu o lumânare arzând în față, un castron și un cuțit.

Dintre cei trei pe care trebuia să-i salvez, „femeia în vârstă" era cel mai ușor de recunoscut. În cerc era o singură femeie cu părul alb. Purta ruj roz aprins, dat puțin aiurea și întins, și avea sânge uscat pe obraz. Am apucat-o de mână și am împins-o într-un colț, în timp ce în jurul nostru începuse haosul. Erau doar trei bărbați umani în cameră. Fratele lui Hallow, Mark, acum atacat de o haită de lupi, era unul dintre ei. Al doilea bărbat era de vârstă mijlocie, cu obraji concavi și păr suspect de negru, și nu numai că mormăia o vrajă, dar scotea din jacheta aflată

alături pe podea un cuțit. Era prea departe de mine ca să pot face ceva; trebuia să mă bazez pe ceilalți că se vor apăra. Apoi, l-am zărit pe cel de-al treilea bărbat cu semnul din naștere pe obraz — trebuia să fie Parton. Își pusese mâinile deasupra capului ca să se apere. Știam cum se simte.

L-am apucat de mână și l-am tras în sus, iar el bineînțeles că s-a ridicat lovind. Dar nu eram dispusă să suport asta, nimeni nu avea să mă lovească, așa că mi-am strecurat pumnul prin apărarea sa ineficientă și l-am lovit în nas. Țipă, făcând să crească zgomotul din camera și așa cacofonică, iar eu l-am aruncat în același colț în care o pusesem și pe Jane. Apoi, am văzut că femeia în vârstă și tânărul străluceau. Bine, Wicca au găsit o vrajă și funcționa, deși o idee cam târziu. Acum trebuia să găsesc o tânără strălucitoare cu părul vopsit, cel de-al treilea localnic.

Dar atunci mă părăsi norocul; pe ea o părăsise mai de mult. Strălucea, dar era moartă. Gâtul îi fusese sfâșiat de unul dintre lupi: că era unul de-al nostru sau unul de-al lor chiar nu mai conta. M-am strecurat prin adunare înapoi în colț și i-am apucat pe cei doi Wicca supraviețuitori de braț. Debbie Pelt apăru grăbită.

— Plecați de aici, le-am spus. Găsiți-i pe ceilalți Wicca de afară sau plecați acasă. Luați-o pe jos sau cu taxiul, nu contează.

— E un cartier periculos, scânci Jane.

M-am holbat la ea.

— Și aici nu este?

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că Debbie le arăta și le dădea instrucțiuni. Ieșise pe ușă cu ei. Eram pe cale să plec după ei, din moment ce se presupunea oricum că nu trebuie să fiu acolo, când una dintre vrăjitoarele vârcolac s-a repezit la piciorul meu. Nu a apucat carnea, dar s-a agățat de pantalonii mei, și asta a fost de ajuns ca să mă tragă spre spate. M-am împiedicat și aproape am căzut pe podea, dar am reușit să mă apuc de tocul ușii la timp, pentru a rămâne în picioare. În acel moment, un al doilea val de vârcolaci și vampiri își făcu drum din camera din spate, iar lupul mă lăsă în pace ca să înfrunte noul asalt.

Camera era plină de corpuri care zburau, de sânge care țâșnea și de strigăte.

Vrăjitoarele se luptau din răsputeri, iar cele care se putuseră schimba o făcuseră. Hallow se schimbase și devenise o masă mârâitoare de dinți care clănțăneau. Fratele ei încerca să facă un fel de vrajă, care-i cerea să-și păstreze forma umană, și se lupta să scape de vampiri și vârcolaci suficient cât să poată completa vraja.

Mormăia niște incantații, el și cu bărbatul cu obraji supți, chiar și când Mark Stonebrook își înfipse pumnul în stomacul lui Eric.

O ceață groasă începu să se târască prin cameră. Vrăjitoarele care luptau cu cuțite sau dinți de lup prinseră ideea, iar cele care puteau vorbi se alăturară la ceea ce spunea Mark. Norul de ceață

din cameră începu să devină tot mai dens, până deveni imposibil să deosebești prietenii de dușmani.

Am fugit spre ușă să scap de norul sufocant. Chestia asta făcea ca respirația să devină un adevărat efort. Era ca și cum ai fi încercat să inspiri și să expiri mingi de bumbac. Am întins mâna, dar bucata de perete pe care o atinsesem nu includea și o ușă. Fusese chiar acolo! Am simțit un nod de panică în stomac, în timp ce dădeam din mâini încercând să găsesc direcția ieșirii.

Nu numai că nu am găsit tocul ușii, dar am și pierdut contactul cu peretele la următorul pas în lateral. M-am împiedicat de corpul unui lup. Nu se zărea nici o rană, așa că l-am ținut de umeri și am încercat să-l trag din fumul dens.

Lupul începu să se zvârcolească și să se transforme în mâinile mele, ceea ce era destul de tulburător. Mai rău era că se transforma în Hallow, dezbrăcată. Nu știam că cineva se poate schimba atât de repede. Îngrozită, i-am dat drumul imediat și am intrat înapoi în nor. Încercasem să fac pe bunul samaritean cu victima greșită. O femeie fără nume, una dintre vrăjitoare, mă apucă pe la spate cu o forță supraomenească. A încercat să mă apuce de gât cu o mână și să mă țină de brațe cu cealaltă, dar mâna-i tot aluneca, iar eu am mușcat-o cât de tare am putut. Poate că era vrăjitoare și poate că băuse litri de sânge de vampir, dar nu era o luptătoare. Țipă și îmi dădu drumul.

Acum eram complet dezorientată. Încotro era ieșirea? Tușeam și mă usturau ochii. Singurul lucru de care eram sigură era gravitația. Văz, auz, pipăit, toate erau afectate de ceața albă și deasă, care devenea și mai densă. Vampirii erau în avantaj în această situație: ei nu trebuie să respire. Noi toți ceilalți trebuia. Comparativ cu atmosfera tot mai densă din vechea brutărie, aerul poluat al orașului fusese pur și delicios.

Gemând și scâncind, am dat din mâini în fața mea încercând să găsesc un perete sau o ieșire, orice punct de reper. O cameră care nu păruse mare acum părea uriașă. Am simțit că m-am clătinat prin metri de vid, dar asta nu era posibil decât dacă vrăjitoarele schimbaseră dimensiunile camerei, iar mintea mea prozaică nu putea să accepte această posibilitate. Împrejurul meu auzeam țipete și sunete estompate în nor, dar nu mai puțin înspăimântătoare. Brusc, o pată de sânge apăru pe poalele hainei mele. Am simțit stropi care-mi atingeau fața. Am făcut un gest de neputință, pe care n-am putut s-o exprim în cuvinte. Știam că nu e sângele meu și știam că nu fusesem rănită, dar cumva era greu pentru mine să cred asta.

Apoi, ceva căzu pe lângă mine, și în drumul său spre podea, am zărit o față. Era fața lui Mark Stonebrook și acesta era pe cale să moară. Fumul se închise în jurul lui și ar fi putut la fel de bine să fie într-un alt oraș.

Poate că ar trebui să mă las și eu în jos? Aerul ar putea fi mai bun aproape de podea. Dar corpul lui Mark era acolo și la fel alte lucruri. Cam atât despre Mark îndepărtând vraja lui Eric, m-am gândit nebunește. Acum o să avem nevoie de Hallow. „Socoteala de acasă..." Unde o fi găsit bunica mea vorba asta? Gerald mă împinse într-o parte, în timp ce trecea în urmărirea a ceva ce nu puteam vedea.

Mi-am spus că sunt curajoasă și plină de resurse, dar cuvintele părură goale. Am bâjbâit înainte, încercând să nu mă împiedic de resturile de pe podea. Arsenalul vrăjitoarelor, vase și cuțite, bucăți de oase și vegetale pe care nu le puteam identifica fuseseră împrăștiate în încăierare. O zonă fără fum se deschise în fața mea și am putut vedea un vas răsturnat și unul dintre cuțite, pe podea, la picioarele mele. Am apucat cuțitul chiar înainte ca norul să se închidă la loc peste el. Eram sigură că era un cuțit folosit pentru cine știe ce ritual, dar eu nu eram vrăjitoare și trebuia să mă apăr. M-am simțit mai bine după ce am luat cuțitul, care era foarte frumos și pe care-l simțeam foarte ascuțit.

M-am întrebat ce făceau Wicca, aliații noștri. Puteau fi ei responsabili pentru nor? Aș fi vrut să mi se fi cerut părerea.

S-a dovedit că vrăjitoarele noastre primeau informații în direct de la locul faptei, de la una dintre surorile lor de grup, care era o clarvăzătoare. (Deși era fizic cu ei, putea vedea tot ce se

întâmplă privind suprafața unui bol cu apă.) Putea afla mai multe decât noi prin această metodă, deși nu înțelegeam de ce nu vedea la suprafața apei doar un nor de fum alb.

Oricum, vrăjitoarele noastre porniră ploaia... în clădire. Cumva, ploaia mai alungă încet din nor, și, deși mă simțeam udă și mi-era cumplit de frig, am descoperit și că eram aproape de ușa interioară, cea care ducea în cea de-a doua cameră mare. Treptat, mi-am dat seama că puteam vedea; în cameră începuse să strălucească o lumină și puteam distinge formele. Una sări spre mine pe niște picioare care nu păreau pe de-a-ntregul umane și fața lui Debbie Pelt mârâi la mine. Ce făcea aici? Ieșise pe ușă ca să le arate vrăjitorilor Wicca pe unde să o ia ca să fie în siguranță, iar acum era din nou în cameră.

Nu știu dacă se putuse abține sau nu, ori dacă fusese atrasă în nebunia bătăliei, dar Debbie se schimbase parțial. Pe față îi apăruse blană, iar dinții i se lungiseră și i se ascuțiseră. Clănțăni spre gâtul meu, dar o convulsie din cauza transformării o făcu să rateze. Am încercat să fac un pas în spate, dar m-am împiedicat de ceva pe podea și am pierdut una sau două secunde prețioase ca să-mi regăsesc echilibrul. Încercă din nou să sară, intențiile fiindu-i evidente, iar eu mi-am amintit că am un cuțit în mână. L-am fluturat către ea și a ezitat.

Voia să se folosească de confuzie ca să egaleze scorul. Nu eram suficient de puternică pentru un

teriantrop. Va trebui să folosesc cuțitul, deși în mine ceva se temea la acest gând. Apoi, dintre rămășițele de ceață ieși o mână mare pătată de sânge, iar acea mână o apucă pe Debbie de gât și strânse. Și strânse. Înainte să pot urmări mâna, în sus către braț și apoi către fața posesorului, un lup sări de pe podea și mă trânti la pământ.

Și-mi mirosi fața.

Bine, asta era... apoi lupul de pe mine fu dat la o parte și se rostogoli pe podea, arătându-și colții și clănțănind la un alt lup. Nu puteam ajuta, pentru că cei doi se mișcau atât de repede încât nu puteam fi sigură că ajut tabăra potrivită.

Acum ceața se dispersa rapid și am putut vedea camera în întregul ei, cu toate că mai existau încă petice de ceață opacă. Deși așteptasem cu disperare acest moment, acum că venise îmi părea rău. Corpuri, moarte sau rănite, zăceau pe podea printre obiectele din arsenalul grupului, iar sângele împroșcase pereții. Portugal, tânărul vârcolac chipeș de la baza forțelor aeriene, zăcea întins pe podea, în fața mea. Era mort. Culpepper, ghemuită lângă el, plângea. Era o imagine de război și am detestat-o.

Hallow încă era în picioare, în forma sa umană, goală și stropită cu sânge. Apucă un lup și-l izbi de perete chiar când mă uitam eu. Era magnifică și oribilă. Pam se strecura în spatele ei, iar Pam era răvășită și murdară. Nu mai văzusem niciodată un vampir atât de ciufulit și era să nu o recunosc. Pam se aruncă, apucând-o pe Hallow

de șolduri și izbind-o de podea. Era un atac la fel de bun ca acelea pe care le vedeam de ani de zile în meciurile de vineri seara[1], și dacă Pam ar fi apucat-o puțin mai sus și ar fi reușit s-o țină, totul s-ar fi terminat. Dar Hallow era alunecoasă din cauza ploii și a sângelui, iar brațele îi erau libere. S-a răsucit în brațele lui Pam și a apucat-o cu ambele mâini de părul lung și drept și a tras, iar smocuri de păr s-au smuls împreună cu o bună bucată de scalp.

Pam scoase un zgomot de parcă era un ceainic uriaș. Nu mai auzisem niciodată un sunet atât de înalt ieșind dintr-un gât — în acest caz un gât non-uman, dar totuși un gât. Trebuia să echilibreze scorul și o țintui pe Hallow la podea, apucând-o de ambele mâini și apăsând, apăsând până ce Hallow a fost aplatizată. Din moment ce vrăjitoarea era atât de puternică, lupta devenise teribilă, iar Pam era împiedicată de sângele care-i curgea pe față. Dar Hallow era o ființă umană, iar Pam nu era. Pam câștigă până ce unul dintre vrăjitori, bărbatul cu obraji scobiți, se târî spre cele două femei și o mușcă pe Pam de gât. Având ambele mâini ocupate, nu-l putu opri. Bărbatul nu mușcă pur și simplu, ci bău, și în timp ce bea, îi creștea și puterea, ca și cum și-ar fi încărcat bateriile. Bea direct de la sursă. Nu părea să vadă nimeni ce se întâmpla în afară de mine. M-am târât peste corpul îmblănit și fără vlagă al unui

---

[1] Meciuri de fotbal american.

lup și al unuia dintre vampiri, ca să-i car pumni bărbatului cu obrajii scobiți, care pur și simplu mă ignora.

Trebuia să folosesc cuțitul. Nu mai făcusem niciodată așa ceva; când am lovit odată pe cineva a fost o situație de viață și de moarte, iar viața și moartea erau ale mele. Acum era diferit. Am ezitat, dar trebuia să fac rapid ceva. Pam devenea slăbită sub ochii mei și nu mai putea să o rețină mult pe Hallow. Am apucat cuțitul cu lamă neagră de mânerul său negru și i l-am pus la gât; l-am împins puțin.

— Dă-i drumul, am spus.

M-a ignorat.

L-am împins mai tare și un pârâiaș de sânge roșu se scurse pe pielea gâtului. Îi dădu drumul lui Pam. Gura îi era acoperită în întregime cu sânge. Dar înainte să mă pot bucura că-i dăduse drumul, se răsuci, în timp ce mai era încă sub mine și porni în urmărirea mea, cu privirea absolut nebună și cu gura deschisă, ca să bea și din sângele meu. Puteam simți văicărelile din creierul său, *vreau, vreau, vreau.* I-am pus din nou cuțitul la gât și, chiar în timp ce mă încordam, se aplecă în față și lama îi pătrunse adânc în gât.

Ochii îi deveniră lipsiți de viață aproape imediat.

Se sinucisese prin intermediul meu. Nici măcar nu cred că a realizat vreo clipă că acolo era un cuțit.

Aceasta era o moarte care se produsese aproape, o moarte care se derulase chiar în fața

mea, iar eu am fost instrumentul morții, chiar dacă din întâmplare.

Când am putut privi în sus, Pam stătea pe pieptul lui Hallow, cu genunchii ținându-i brațele acesteia, și zâmbea. Era atât de ciudat, încât am privit împrejurul camerei să văd motivul și am văzut că bătălia părea să se fi terminat. Nu mi-am putut imagina cât durase acea zgomotoasă dar invizibilă zvârcoleală în ceața deasă, dar acum puteam vedea rezultatele mult prea limpede.

Vampirii nu omoară curat, fac mizerie. Nici lupii nu sunt cunoscuți pentru manierele lor la masă. Vrăjitoarele păreau să se descurce să împrăștie mai puțin sânge, dar rezultatul final era cu adevărat oribil, ca un film foarte prost, genul de care ți-e rușine că ai plătit să-l vezi.

Se pare că noi câștigasem.

Pe moment, nu prea mi-a păsat. Eram cu adevărat obosită, atât fizic, cât și mental, iar asta însemna că toate gândurile oamenilor și unele dintre gândurile vârcolacilor se învârteau în capul meu, ca hainele în uscător. Nu puteam face nimic, așa că am lăsat rămășițele să se învârtă în capul meu, în timp ce, folosind ultimele puteri, am dat la o parte cadavrul. M-am întins pe spate și m-am uitat la tavan. Din moment ce nu aveam gânduri, mi-am umplut mintea cu ale tuturor. Aproape toată lumea se gândea la același lucru: cât de obosiți erau, cât de plină de sânge era camera, cât de greu de crezut era că trecuseră printr-o bătălie ca asta și supraviețuiseră. Băiatul

cu părul țepos își revenise la forma umană și se gândea că îi plăcuse mai mult decât crezuse. De fapt, corpul său dezbrăcat expunea dovada clară a cât de mult îi plăcuse, iar el încerca să pară rușinat. Cel mai mult își dorea să o găsească pe tânăra vrăjitoare Wicca și să caute un colț liniștit. Hallow o ura pe Pam, mă ura pe mine, îl ura pe Eric, ura pe toată lumea. Începu să mormăie o vrajă să ne îmbolnăvească pe toți, dar Pam îi arse un cot în ceafă, și asta a făcut-o să tacă imediat.

Debbie Pelt se ridicase de pe podea și urmărea scena. Părea surprinzător de imaculată și de energică, ca și cum nu ar fi avut niciodată o față furioasă și nu ar fi știut niciodată cum să omori pe cineva. Își croi drum printre corpurile împrăștiate pe podea, unele în viață, altele nu, până îl găsi pe Alcide, încă sub forma sa de lup. Se aplecă să-l caute de răni, iar el mârâi la ea, evident amenințător. Poate nu a crezut că va ataca, sau poate doar se amăgea singură că nu o va face, dar își lăsă mâna pe umărul lui, iar el a mușcat-o suficient de sălbatic încât să-i dea sângele. Ea țipă și se dădu înapoi. Pentru câteva secunde, se ghemui acolo, ținându-se de mâna rănită și plângând. Privirea sa o întâlni pe a mea și aproape că strălucea de ură. Nu mă va ierta niciodată. Va da vina pentru tot restul vieții pe mine, pentru că Alcide i-a descoperit adevărata natură întunecată. Se jucase cu el timp de doi ani, atrăgându-l către ea, respingându-l, anulând elementele firii ei pe care el nu le-ar fi acceptat niciodată, dar cu toate

acestea vrându-l alături de ea. Acum totul se terminase.

Și era vina mea?

Dar eu nu gândeam în termenii lui Debbie, eu gândeam ca o ființă umană rațională, ceea ce evident Debbie Pelt nu era. Mi-am dorit ca mâna care o apucase de gât în zvârcoleala din nor să o fi strâns până murea. Am urmărit-o cum a deschis ușa și a ieșit în noapte și am știut că Debbie Pelt va fi pe urmele mele pentru tot restul vieții ei. Poate că mușcătura lui Alcide se va infecta și va face septicemie?

Din reflex m-am admonestat: ăsta era un gând rău; Dumnezeu nu vrea ca noi să dorim răul nimănui. Speram că ascultă totuși și gândurile lui Debbie, în felul în care speri că polițistul care te-a oprit să te amendeze îl va opri și pe cel care încerca să te depășească pe linia continuă.

Vârcolacul cu părul roșu, Amanda, veni către mine. Fusese mușcată pe ici, colo și avea un cucui umflat în frunte, dar zâmbea tăcută.

— Dacă tot sunt în toane bune, vreau să-mi cer scuze că te-am insultat, îmi spuse fără altă introducere. Ai trecut prin această luptă. Chiar dacă poți tolera vampirii, nu o să te mai acuz de acum încolo de asta. Poate te vei lumina.

Am dat din cap și a plecat mai departe să-și verifice tovarășii de haită.

Pam o legase pe Hallow, iar Pam, Eric și Gerald se duseseră să îngenuncheze lângă cineva de cealaltă parte a camerei. M-am întrebat vag ce se întâmplase acolo, dar Alcide își revenea la

forma umană și, când începu să se orienteze, se târî spre mine. Eram prea epuizată ca să-mi pese că e dezbrăcat, dar am avut o idee trecătoare că ar trebui să încerc să rețin priveliștea, din moment ce-mi doream să mi-o pot reaminti într-un moment de relaxare.

Avea câteva zgârieturi și locuri sângerânde, și o tăietură mai adâncă, dar în ansamblu arăta destul de bine.

— Ai sânge pe față, spuse cu un efort.

— Nu-i al meu.

— Slavă Domnului, zise și se întinse pe podea lângă mine. Cât de rău ești rănită?

— Nu sunt rănită, nu cu adevărat, am răspuns. Adică am fost împinsă de colo, colo, și poate strangulată, și am fost aproape să fiu mușcată, dar nimeni nu m-a lovit!

La naiba, chiar avea să devină realitate dorința mea de Anul Nou.

— Îmi pare rău că nu l-am găsit pe Jason aici, zise.

— Eric i-a întrebat pe Pam și pe Gerald dacă vampirii îl țineau ostatic, și ei au zis că nu, am spus. El se gândise la un motiv foarte bun pentru vampiri să-l rețină, dar nu și ei.

— Chow a murit.

— Cum? am întrebat, cu calm, ca și cum nu ar fi contat.

Sincer vorbind, nu fusesem niciodată prea apropiată de barman, dar aș fi arătat o îngrijorare civilizată, dacă nu aș fi fost atât de obosită.

— Cineva din grupul lui Hallow avea un cuțit de lemn.

— Nu am mai văzut unul până acum, am spus după un moment, și asta a fost tot ceea ce am putut gândi în legătură cu moartea lui Chow.

— Nici eu.

După un lung moment, am spus:

— Îmi pare rău pentru Debbie.

Ceea ce voiam să spun era că-mi părea rău că Debbie îl rănise atât de rău, că se dovedise a fi o persoană atât de îngrozitoare încât a trebuit să facă acest pas dramatic și să o scoată din viața lui.

— Care Debbie? întrebă, apoi se răsuci și-și croi drum peste podeaua murdară, plină de sânge, cadavre și resturi supranaturale.

~ 13

DUPĂ O BĂTĂLIE urmează melancolia și jena. Cred că ați putea numi ceea ce s-a întâmplat o bătălie... sau poate, mai degrabă, o vânzoleală supranaturală? Răniții trebuiau îngrijiți, sângele trebuia curățat, cadavrele îngropate. Sau, în acest caz, trebuia scăpat de ele — Pam a decis să ardă magazinul din temelii, lăsând cadavrele grupului lui Hallow înăuntru.

Nu muriseră cu toții. Hallow, bineînțeles, era încă în viață. O altă vrăjitoare supraviețuise, deși era grav rănită și pierduse mult sânge. Dintre vârcolaci, colonelul Flood era grav rănit; Portugal fusese ucis de Mark Stonebrook. Ceilalți erau mai mult sau mai puțin în regulă. Doar Chow murise din grupul vampirilor. Ceilalți aveau răni, unele îngrozitoare, dar vampirii se vindecă.

Am fost surprinsă că vrăjitoarele nu făcuseră față mai bine.

— Erau probabil vrăjitoare bune, dar nu erau luptători buni, zise Pam. Au fost alese pentru abilitățile lor magice și pentru dorința de a o urma pe Hallow, nu pentru capacitățile lor de luptă. Nu ar fi trebuit să încerce să cucerească orășelul Shreveport cu așa niște acoliți.

— De ce Shreveport? am întrebat-o pe Pam.

— O să aflu, răspunse aceasta zâmbind.

Am ridicat din umeri. Nu voiam să mă gândesc la metodele lui Pam.

— Cum poți să o împiedici să arunce o vrajă asupra ta în timp ce îi pui întrebări?

Pam răspunse:

— O să mă gândesc la ceva.

Încă mai zâmbea.

— Îmi pare rău pentru Chow, am spus ezitând puțin.

— Slujba de barman la Fangtasia nu pare să fie una aducătoare de noroc, recunoscu ea. Nu știu dacă o să pot găsi pe cineva să-l înlocuiască pe Chow. În fond, și el și Umbră Lungă au murit la mai puțin de un an de când au început munca.

— Ce o să faci ca să-l scapi pe Eric de vrajă?

Pam părea destul de bucuroasă să vorbească cu mine, chiar dacă eram doar o ființă umană, din moment ce-și pierduse adjunctul.

— Mai devreme sau mai târziu, o să o determinăm pe Hallow să rezolve vraja. Și ne va spune de ce a făcut-o.

— Dacă Hallow trasează vraja doar în linii mari, e suficient? Sau va trebui să o facă chiar ea?

Am încercat să reformulez asta în gând, ca să fie mai clar, dar Pam păru să înțeleagă.

— Nu știu. Va trebui să-i întrebăm pe prietenii noștri Wicca. Cei pe care i-ai salvat ar trebui să fie suficient de recunoscători, încât să ne ofere orice ajutor de care am avea nevoie, spuse Pam în timp ce împrăștia și mai multă benzină în jurul camerei.

Deja verificase clădirea pentru a scoate cele câteva lucruri pe care le voia, iar vrăjitoarele locale adunaseră obiectele magice, pentru cazul în care vreunul dintre polițiștii care ar fi venit să investigheze incendiul le-ar fi putut recunoaște rămășițele.

M-am uitat la ceas. Speram că Holly ajunsese cu bine acasă până acum. O să-i spun că fiul ei e în siguranță.

Nu m-am uitat le ceea ce făcea cea mai tânără vrăjitoare piciorului stâng al colonelului Flood. Avea o tăietură urâtă pe cvadriceps. Era o rană serioasă. După ce o curăță și după ce Alcide le aduse hainele, colonelul o porni șchiopătând, cu un zâmbet pe față. Dar când sângele ieși prin bandaj, liderul haitei trebui să le permită vârcolacilor săi să-l ducă la un doctor care se întâmplă să aibă dublă natură și care era dispus să-i trateze fără să-i înregistreze, căci nimeni nu ar fi putut găsi o poveste bună care să explice o astfel de rană. Înainte să plece, colonelul strânse ceremonios mâna șefei vrăjitoarelor și lui Pam, deși îi puteam vedea sudoarea de pe frunte, chiar și în aerul rece al vechii clădiri.

L-am întrebat pe Eric dacă se simte altfel, dar trecutul său încă-i era străin. Părea supărat și în pragul panicii. Moartea lui Mark Stonebrook nu adusese nici o schimbare, așa că Hallow urma să aibă câteva ore groaznice, mulțumită lui Pam. Am acceptat asta pur și simplu. Nu voiam să mă gândesc la ea prea mult. Chiar deloc.

Cât despre mine, eu mă simțeam complet derutată. Trebuia să plec acasă în Bon Temps și să-l iau pe Eric cu mine? Trebuia să găsesc aici în oraș un loc unde să-mi petrec restul nopții? Shreveport era orașul de domiciliu al tuturor, cu excepția lui Bill și a mea, iar Bill plănuia, la sugestia lui Pam, să folosească patul (sau ce era) gol al lui Chow pentru ziua următoare.

M-am învârtit nehotărâtă câteva minute, încercând să mă decid. Dar nimeni nu părea să aibă nevoie de mine pentru nimic special și nimeni nu mă căută să stea de vorbă cu mine. Așa că, atunci când Pam începu să dea indicații altor vampiri despre transportul lui Hallow, am plecat pur și simplu. Noaptea era la fel de liniștită ca și până atunci, dar câțiva câini lătrară, când am trecut pe stradă. Mirosul magiei se mai estompase. Noaptea era la fel de întunecată și chiar mai rece, iar eu eram prost dispusă. Nu știam ce voi spune dacă eram oprită de un polițist; eram stropită cu sânge și zdrențuită, și nu aveam nici o explicație pregătită. În acel moment, nu prea mi-a păsat.

Eric m-a prins din urmă după ce depășisem un lot de case. Era anxios, aproape îngrozit.

— Nu erai acolo. M-am uitat în jur și nu erai acolo, spuse acuzator. Unde te duci? De ce nu mi-ai spus?

— Te rog, am spus și am ridicat o mână să-l fac să tacă. Te rog.

Eram prea obosită ca să fiu puternică pentru el și trebuia să mă lupt cu o depresie copleșitoare, deși nu aș fi putut spune exact de ce; în fond, nimeni nu mă lovise. Ar fi trebuit să fiu fericită, nu-i așa? Scopurile serii fuseseră atinse. Hallow fusese învinsă și era în captivitate; deși Eric nu-și revenise, avea să o facă în curând, pentru că Pam era sigură că o va determina pe Hallow să gândească în maniera vampirilor, într-un mod dureros și necruțător.

Fără îndoială, Pam va descoperi de ce Hallow a început totul. Iar Fangtasia va angaja un nou barman, vreun colțos mascul atrăgător, care va face banii turiștilor să le intre în casă. Ea și cu Eric vor deschide clubul de striptease la care se gândeau, sau curățătoriile non-stop, sau serviciul de pază și protecție.

Fratele meu va fi în continuare dispărut.

— Lasă-mă să merg cu tine acasă. Pe ei nu-i cunosc, spuse Eric cu voce scăzută și aproape implorând.

Mă durea sufletul când Eric spunea ceva care era atât de diferit de personalitatea sa normală. Sau vedeam adevărata natură a lui Eric? Strălucirea și siguranța sa erau oare ceva asumat, ca o a doua natură, de-a lungul anilor?

— Sigur, hai, am spus, la fel de disperată ca și Eric, dar în stilul meu.

Voiam doar să fie tăcut și puternic.

Mă mulțumeam și cu tăcut.

În cele din urmă, am beneficiat de puterea sa fizică. Mă luă pe sus și mă duse înapoi la mașină. Am fost surprinsă să descopăr că obrajii îmi erau uzi de lacrimi.

— Ai sânge peste tot, îmi spuse la ureche.

— Da, dar nu te bucura prea tare, l-am avertizat. Nu are nici o importanță pentru mine. Vreau doar să fac un duș.

Eram la stadiul final al plânsului, cel cu sughițuri.

— Acum va trebui să scapi de haina asta, spuse destul de încântat.

— O dau la curățat.

Eram prea obosită ca să răspund la comentarii disprețuitoare legate de haina mea.

Să scap de greutatea și mirosul magiei era aproape la fel de plăcut ca băutul unei ceşti mari de cafea și o gură de oxigen. Până când am ajuns aproape de Bon Temps, nu mă mai simțeam atât de rău, iar când am ajuns la ușa din spate eram calmă. Eric veni în spatele meu și făcu un pas la dreapta ca să ocolească masa din bucătărie, în timp ce eu mă înclinam către stânga, să ajung la întrerupător.

Când am aprins lumina, Debbie Pelt îmi zâmbi. Stătuse în întuneric, la masa din bucătăria mea, cu o armă în mână.

Fără o vorbă, trase în direcția mea.

Dar nu-l pusese la socoteală pe Eric, care era rapid, mai rapid decât orice ființă umană. Glonțul destinat mie îl nimeri pe el, chiar în piept. Se prăbuşi în fața mea.

Norocul meu că nu avusese timp să percheziționeze casa. Din spatele boilerului, am scos puşca pe care o luasem de acasă de la Jason. Am încărcat-o — unul dintre cele mai înspăimântătoare zgomote din lume — şi am împuşcat-o pe Debbie Pelt, în timp ce încă se mai holba, şocată, la Eric, care era în genunchi şi tuşea înecându-se cu sânge. Am încărcat încă un cartuş, dar nu a mai fost nevoie să trag în ea. Degetele i se relaxară, iar arma îi căzu pe podea.

M-am aşezat şi eu pe podea, pentru că nu mai puteam sta în picioare.

Eric era acum complet întins pe podea, gâfâind şi contorsionându-se într-o baltă de sânge.

Nu prea mai rămăsese mare lucru din partea superioară a pieptului şi din gâtul lui Debbie.

Bucătăria mea arăta ca şi cum aş fi tranșat porci, porci care opuseseră ceva rezistență.

Am încercat să apuc telefonul de la capătul barului. Mâna îmi căzu înapoi pe podea când m-am întrebat pe cine să sun.

Oamenii legii? Ha.

Sam? Și să-l implic şi mai mult în necazurile mele? Nu cred.

Pam? Și să o las să vadă cât de aproape fusese de moarte cel pe care-l aveam în grijă? Oho.

Alcide? Sigur, avea să-i placă la nebunie ce-i făcusem logodnicei sale, renegate sau nu.

Arlene? Avea propria-i viață și doi copii mici. Nu trebuia să fie implicată în ceva ilegal.

Tara? Prea sensibilă.

Într-un astfel de moment, l-aș fi sunat pe fratele meu, dacă aș fi știut unde este. Dacă trebuie să cureți bucătăria de sânge, îți dorești să ai lângă tine familia.

Trebuia să mă descurc singură.

Eric era prioritar. M-am târât către el și m-am sprijinit într-un cot ca să mă ridic.

— Eric! am spus tare.

Ochii săi albaștri se deschiseră. Străluceau din cauza durerii.

Sângele bolborosea în gaura din pieptul său. Detestam să mă gândesc la cum arăta rana de ieșire. Fusese poate un cartuș de calibrul douăzeci și doi? Oare glonțul era încă în interior? M-am uitat la peretele lângă care stătuse cu spatele și nu am putut vedea stropi de sânge sau vreo urmă de glonț. De fapt, am realizat că, dacă glonțul ar fi trecut prin el, m-ar fi lovit pe *mine*. M-am uitat la mine însămi, deschizându-mi neîndemânatică haina. Nu, nu erau urme de sânge proaspăt.

În timp ce-l priveam pe Eric, acesta începu să arate ceva mai bine.

— Vreau să beau, șopti cu greu, și eram gata să-mi apropii încheietura mâinii de buzele sale, dar m-am gândit mai bine.

Am reușit să iau niște SângeAdevărat din frigider și să-l încălzesc, deși ușa cuptorului cu microunde numai curată nu era.

Am îngenuncheat și i l-am dat.

— De ce nu tu? întrebă cu greutate.

— Îmi pare rău, m-am scuzat. Știu că meriți, iubitule, dar trebuie să-mi economisesc energia. Am multă treabă.

Eric își termină băutura din câteva înghițituri. I-am descheiat haina și cămașa, și, în timp ce mă uitam la pieptul lui ca să văd dacă mai sângerează, am remarcat un lucru uimitor. Glonțul care-l lovise ieși din rană. După alte trei minute, sau mai puțin, gaura se închise. Sângele încă i se mai usca în părul de pe piept, iar rana de glonț dispăruse.

— Încă o sticlă? întrebă Eric.

— Sigur. Cum te simți?

Eram amorțită.

Zâmbetul său era forțat.

— Slăbit.

I-am mai adus sânge, iar el bău această sticlă mai încet. Tresărind de durere, se ridică în șezut. Privi dezastrul existent de cealaltă parte a mesei.

Apoi se uită la mine.

— Știu, știu, nu m-am descurcat prea bine! am spus. Îmi pare rău!

Puteam simți din nou lacrimile curgându-mi pe obraji. Cu greu m-aș fi putut simți mai îngrozitor. Făcusem un lucru teribil. Dădusem greș în misiunea mea. Aveam o groază de curățat. Și arătam îngrozitor.

Eric păru ușor surprins de izbucnirea mea.

— Tu ai fi murit din cauza glonțului și știam că eu nu, explică. Am oprit glonțul în cel mai rapid mod, iar apoi tu m-ai apărat cu adevărat.

Era un mod ciudat de a privi lucrurile, dar auzindu-l, în mod destul de bizar, m-am simțit mai puțin îngrozitor.

— Am omorât o altă ființă umană, am spus.

Aceasta însemna că ajunsesem la două în această noapte; dar, după părerea mea, bărbatul cu obrajii supți se sinucisese împingându-se în cuțitul meu.

Categoric, cu arma trăsesem de una singură.

Am simțit un fior și mi-am întors privirea de la grămada de carne și oase care fusese odată Debbie Pelt.

— Nu, spuse tăios. Ai ucis un teriantrop, care era o cățea, trădătoare și ucigașă, un teriantrop care a încercat deja de două ori să te omoare.

Așadar, a lui Eric fusese mâna care o strânsese de gât și o făcuse să mă lase în pace.

— Ar fi trebuit să-mi termin treaba când am pus mâna pe ea, mai devreme, spuse, în loc de confirmare. Ne-ar fi scutit pe amândoi să ajungem în pragul unui atac de cord; pe mine la modul propriu.

Aveam sentimentul că reverendul Fullenwilder nu ar fi spus același lucru. Am mormăit ceva în acest sens.

— Nu am fost niciodată creștin, spuse Eric.

Ei, asta nu era o surpriză. Dar nu-mi pot imagina o religie care să-ți ceară să stai pur și simplu și să aștepți să fii masacrat.

Am clipit, întrebându-mă dacă nu cumva asta era ce te învață creștinismul. Dar nu sunt teolog sau vreun învățăcel într-ale Bibliei, așa că va

trebui să las în seama lui Dumnezeu, care nici el nu e teolog, judecarea faptelor mele.

Cumva m-am simțit mai bine și eram chiar bucuroasă să fiu în viață.

— Mulțumesc, Eric, i-am spus.

L-am sărutat pe obraz.

— Acum te poți duce să te speli la baie, iar eu o să fac curat aici.

Dar nu făcu așa ceva. Dumnezeu să-l binecuvânteze, mă ajută cu mult zel. Din moment ce putea manevra cele mai dezgustătoare lucruri aparent fără probleme, am fost încântată să-l las pe el.

Nu vreți să știți cât de îngrozitor a fost, sau toate detaliile. Dar am adunat-o pe Debbie și am pus-o într-un sac, iar în timp ce eu făceam curat, Eric a dus-o în pădure și a îngropat-o, jurând că a șters urmele. A trebuit să dau jos perdelele de deasupra chiuvetei și să le las la înmuiat în mașina de spălat, în apă rece. Am pus și haina mea cu ele, deși fără prea mari speranțe că o voi putea purta din nou. Mi-am pus mănuși de cauciuc și am folosit șervețele cu dezinfectant pentru a șterge de mai multe ori scaunul și masa și podeaua, și am dat fețele dulapurilor cu spray pentru lemn și le-am frecat, iar și iar.

Nu vreți să știți până unde ajunseseră stropii de sânge.

Am realizat că atenția acordată acestor detalii îmi era de folos, distrăgându-mă de la evenimentul principal, și că, cu cât evitam mai mult să mă

gândesc la el, cu cât lăsam cuvintele practice ale lui Eric să-mi pătrundă în mine, cu atât îmi va fi mai bine. Nu mai puteam întoarce lucrurile. Nu mai puteam desface ce făcusem. Aveam un număr limitat de opțiuni și trebuia să trăiesc cu alegerea făcută. Bunica mea îmi spunea întotdeauna că orice femeie — orice femeie de nădejde — poate face orice are de făcut. Dacă ați fi spus despre bunica mea că este liberală, ar fi negat din răsputeri, dar era cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată, și dacă ea credea că pot îndeplini această sarcină îngrozitoare doar pentru că trebuie, o voi face.

Când am fost gata, bucătăria mirosea a produse de curățat și era fără pată la prima vedere. Eram sigură că un expert criminalist ar fi fost capabil să găsească urme (un sfat de pe Canalul Educațional), dar nu credeam că un expert criminalist va avea vreodată motive să intre în bucătăria mea.

Forțase ușa de la intrare. Nu-mi trecuse prin minte să o verific înainte să intru prin spate. Cam atât despre cariera mea de bodyguard. Am fixat un scaun sub clanță, ca să o păstrez blocată pentru restul nopții.

Eric, care se întorsese de la înmormântarea pe care trebuise să o facă, părea foarte încântat, așa că l-am rugat să plece să caute mașina lui Debbie. Avea o Mazda Miata și o ascunsese pe un drum forestier chiar peste drum de șoseaua regională, de unde se făcea curba către casa mea. Eric avusese prevederea să păstreze cheile și se oferi

voluntar să-i ducă maşina în altă parte. Ar fi trebuit să-l urmez, ca să-l aduc înapoi acasă, dar a insistat că se putea descurca singur, iar eu eram mult prea obosită ca să mă țin după el. Cât a fost el plecat, am intrat sub un jet de apă şi m-am spălat. Eram bucuroasă să fiu singură şi m-am spălat, iar şi iar. Când am fost cât de curată se putea, mi-am pus o cămaşă de noapte din nailon roz și m-am vârât în pat. Era aproape de ivirea zorilor şi speram că Eric se va întoarce repede. Deschisesem ascunzătoarea pentru el şi mai pusesem înăuntru o pernă.

L-am auzit venind chiar când adormeam. M-a sărutat pe obraz.

— S-a rezolvat, spuse.

Iar eu am mormăit:

— Mulțumesc, iubitule.

— Pentru tine orice, spuse cu voce blândă. Noapte bună, iubirea mea.

Mi-a trecut prin minte că eram letală pentru fostele iubite. Făcusem praf marea dragoste a lui Bill; acum o omorâsem pe iubita cu intermitențe a lui Alcide. Știam sute de bărbați. Nu aveam niciodată tendințe criminale față de fostele iubite ale acestora. Dar lucrurile păreau să stea altfel în ceea ce priveşte creaturile față de care aveam sentimente. M-am întrebat dacă Eric avea prin preajmă vreo fostă prietenă. Probabil vreo sută sau mai multe. Păi, ar trebui să se ferească de mine.

După aceste gânduri, cu sau fără voia mea, am fost absorbită într-o gaură neagră de epuizare.

~ 14

CRED CĂ PAM A MUNCIT CU HALLOW până ce primele sclipiri ale zorilor apăreau la orizont. Eu am dormit atât de profund, simțind nevoia unei vindecări fizice și mentale, încât nu m-am trezit până la patru după-amiaza. Era o zi întunecată de iarnă, genul care te face să dai drumul la radio, să vezi dacă vine o furtună de zăpadă. Am verificat să fiu sigură că aveam o rezervă de lemne de foc pentru trei, patru zile pe veranda din spate.

Eric se va trezi devreme azi.

M-am îmbrăcat și am mâncat cu viteza melcului, încercând să mă descurc cu starea în care eram.

Fizic, eram bine. Câte o zgârietură pe ici, pe colo, o mică durere musculară — astea nu însemnau nimic. Era a doua săptămână din

ianuarie și eu îmi respectam hotărârea luată de Anul Nou.

De cealaltă parte, căci există întotdeauna o cealaltă parte, mental, sau poate emoțional, nu prea eram tare ca o stâncă. Indiferent cât de pragmatic ești, indiferent cât de tare ai stomacul, nu poți face ce am făcut eu fără să suferi niște consecințe.

Așa trebuie să fie.

Când m-am gândit că Eric se va scula, am sperat că poate voi avea parte de puțin alint înainte să plec la muncă. Și am savurat în gând plăcerea de a fi cu cineva care crede că sunt importantă.

Nu anticipasem că vraja va fi fost deja ruptă.

Eric s-a trezit la cinci și jumătate. Când am auzit mișcare în dormitorul de oaspeți, am bătut la ușă și am deschis-o. S-a răsucit spre mine cu colții scoși și cu mâinile ca niște gheare întinse în față.

Eram gata să spun „Bună, iubitule", dar precauția m-a făcut să tac.

— Sookie, spuse încet. Sunt la tine acasă?

Eram bucuroasă că mă îmbrăcasem.

— Da, am răspuns, adunându-mă rapid. Ești aici pentru siguranța ta. Știi ce s-a întâmplat?

— M-am dus la o întâlnire cu niște oameni noi, spuse cu îndoială în voce. Nu-i așa?

Se uită în jos, cu surprindere, la hainele sale de la Wal-Mart.

— Când le-am cumpărat pe astea?

— Eu ți le-am luat, am spus.

— M-ai și îmbrăcat? întrebă plimbându-și mâinile pe piept și mai jos.

Îmi aruncă un zâmbet tipic Eric.

Nu-și amintea. Nimic.

— Nu, am spus.

Apoi am avut viziunea lui Eric sub duș, cu mine. Masa din bucătărie. Patul.

— Unde este Pam? întrebă.

— Ar trebui să o suni, am spus. Îți amintești ceva despre ziua de ieri?

— Ieri am avut întâlnirea cu vrăjitoarele, spuse, ca și cum asta nu putea fi contrazis.

Am clătinat din cap.

— Asta a fost cu zile în urmă, i-am spus, incapabilă să fac socoteala lor în minte.

Inima mi se frânse și mai tare.

— Nu-ți amintești noaptea trecută, după ce ne-am întors de la Shreveport? am insistat, brusc zărind o rază de lumină în toată povestea asta.

— Am făcut dragoste? întrebă plin de speranță. Mi-ai cedat în cele din urmă, Sookie? E doar o chestiune de timp, bineînțeles.

Îmi zâmbi larg.

Nu, azi-noapte am scăpat de un cadavru, m-am gândit.

Eram singura care știam. Și nici chiar eu nu aflasem unde fuseseră îngropate rămășițele lui Debbie sau ce s-a întâmplat cu mașina ei.

M-am așezat pe marginea vechiului meu pat de o persoană. Eric mă privi cu atenție.

— E ceva în neregulă, Sookie? Ce s-a întâmplat cât am fost... De ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat?

Dacă nu pomenim, nu s-a întâmplat.

Totul e bine când se termină cu bine.

Ochii care nu se văd se uită. (Oh, cât aș vrea ca asta să fie adevărat.)

— Pun pariu că Pam va apărea aici cât de curând, am spus. Cred că o voi lăsa pe ea să-ți povestească asta.

— Și Chow?

— Nu, nu va fi aici. A murit seara trecută. Fangtasia pare să aibă un efect neplăcut asupra barmanilor.

— Cine l-a ucis? O să mă răzbun.

— Ai făcut-o deja.

— Ceva nu e în regulă cu tine, spuse Eric.

Întotdeauna ai fost isteț.

— Da, o groază de lucruri sunt în neregulă cu mine.

Mi-ar fi plăcut să-l îmbrățișez chiar atunci, dar asta ar fi complicat totul.

— Și cred că o să ningă.

— Zăpadă, aici?

Eric era la fel de încântat, ca un copil.

— Îmi place zăpada!

De ce nu eram surprinsă?

— Poate o să rămânem blocați de zăpadă împreună, spuse sugestiv, ridicând de câteva ori din sprâncenele sale blonde.

Am râs. Pur și simplu nu m-am putut abține.

Și era mult mai bine decât să plâng, ceea ce făcusem destul în ultima vreme.

— De parcă ai lăsat vreodată vremea să te oprească să faci ce ai de făcut, am spus și m-am ridicat. Vino, îți încălzesc niște sânge.

Deși avusesem parte doar de câteva nopți de intimitate, acestea mă marcaseră suficient ca să trebuiască să-mi supraveghez acțiunile. La un moment dat, aproape l-am mângâiat pe păr când am trecut pe lângă el; apoi, m-am aplecat să-i dau un sărut și a trebuit să mă prefac că am scăpat ceva pe jos.

Când Pam a bătut la ușă, treizeci de minute mai târziu, eu eram gata să plec la muncă, iar Eric stătea ca pe ace.

Pam nici nu se așezase bine în fața lui, că începu s-o bombardeze cu întrebări. Le-am spus liniștită că plec și nici nu cred că au observat când am ieșit pe ușa bucătăriei.

Merlotte's nu era foarte aglomerat în noaptea aceea, tocmai bine pentru mine, după ce am avut de-a face cu atâta lume. Câțiva fulgi de zăpadă i-au convins pe majoritatea obișnuiților casei că era o idee bună să meargă acasă treji. Rămăseseră destui clienți să ne dea de lucru moderat mie și lui Arlene. Sam mă abordă când puneam pe tavă șapte beri, vrând să fie pus la curent cu evenimentele de noaptea trecută.

— O să-ți spun mai târziu, i-am promis, gândindu-mă că va trebui să-mi formulez cu mare grijă povestirea.

— Vreo veste despre Jason? întrebă.

— Nu, am spus și m-am simțit mai tristă ca niciodată.

Dispecerul poliției a fost aproape dur când am sunat să întreb dacă există ceva noutăți.

Kevin și Kenya trecură pe la bar, seara, după ce scăpară de la muncă. Când le-am dus băuturile la masă (un bourbon cu cola și un gin tonic), Kenya spuse:

— L-am căutat pe fratele tău, Sookie. Îmi pare rău.

— Știu că ați încercat, am răspuns. Vă mulțumesc mult că ați organizat căutarea! Aș vrea doar...

Și apoi nu m-am mai putut gândi la nimic altceva ce puteam spune. Mulțumită handicapului meu, știam ceva despre fiecare dintre ei, ce celălalt nu știa. Se iubeau. Dar Kevin știa că mama lui mai degrabă și-ar băga capul în cuptor decât să-l vadă căsătorit cu o negresă, iar Kenya știa că frații ei mai degrabă l-ar trece pe Kevin printr-un zid decât să-l vadă conducând-o spre altar.

Și știam asta, în ciuda faptului că nici unul dintre ei nu o știa; și detestam această informație, această informație intimă, pe care nu aveam cum să nu o știu.

Mai rău decât faptul că o știam era dorința de a mă amesteca în problemă. Mi-am spus foarte sever că aveam cu destule probleme, nu mai era nevoie să le fac și altora. Din fericire, am fost destul de ocupată pentru restul serii ca să-mi scot tentația din minte. Deși nu am putut să dezvălui

aceste secrete, mi-am amintit că le datorez mult celor doi ofițeri. Dacă auzeam ceva ce le puteam spune, îi voi anunța.

Când barul s-a închis, l-am ajutat pe Sam să pună scaunele pe mese, astfel încât Terry Bellefleur să poată veni să spele pe jos și să curețe toaletele dimineața devreme. Arlene și Tack plecaseră, cântând „Let It Snow"[1], în timp ce ieșeau pe ușa din spate. După cum era de așteptat, afară cădeau fulgi, deși nu credeam că se va așeza zăpada până dimineață. M-am gândit la creaturile din pădure care încercau să se încălzească și să rămână uscate. Știam că undeva în pădure, Debbie Pelt zăcea într-o groapă, rece pentru totdeauna.

M-am întrebat câtă vreme mă voi gândi la ea așa și am sperat că îmi voi putea aminti foarte clar ce persoană îngrozitoare fusese, ce răzbunătoare și ucigașă.

De fapt, mă uitam fix pe fereastră de câteva minute, când Sam a venit în spatele meu.

— La ce te gândești? întrebă.

Mă apucă de cot și am putut simți strânsoarea degetelor sale.

Am oftat, și nu pentru prima oară.

— Mă gândeam la Jason, am spus.

Era destul de aproape de adevăr.

Mă bătu pe mână consolator.

— Spune-mi despre seara trecută, zise, și pentru o clipă m-am gândit că mă întreabă despre Debbie.

---

[1] Popular cântec de Crăciun.

Apoi, bineînțeles, mi-am dat seama că se referea la bătălia cu vrăjitoarele și am fost în stare să-i povestesc.

— Așadar, Pam a venit în seara asta la tine acasă.

Sam părea încântat de idee.

— Probabil că a făcut-o pe Hallow să cedeze și să dezlege vraja. Eric era din nou el însuși?

— Da, din câte mi-am putut da eu seama.

— Ce are de spus despre această experiență?

— Nu-și amintește nimic despre ea, am spus încet. Nu pare să aibă nici cea mai vagă idee.

Sam privi în altă parte când mă întrebă:

— Și ce simți legat de asta?

— Cred că așa e cel mai bine, i-am răspuns. Categoric.

Dar mă voi întoarce din nou într-o casă goală. Am fost conștientă de această idee, dar am preferat să nu mă gândesc la ea acum.

— Păcat că nu ai lucrat în schimbul de după-amiază, spuse urmărind oarecum un fir al gândurilor similar. Calvin Norris a fost aici.

— Și?

— Cred că a venit sperând să te vadă.

M-am uitat cu scepticism la Sam.

— Sigur.

— Cred că are intenții serioase, Sookie.

— Sam, am spus simțindu-mă îngrozitor de rănită, sunt într-adevăr singură și uneori asta nu e distractiv deloc, dar asta nu înseamnă că trebuie să accept un vârcolac doar pentru că acesta se oferă.

Sam păru oarecum uimit.

— Nici nu trebuie. Oamenii din Hotshot nu sunt vârcolaci.

— El a spus că sunt.

— Nu, nu vârcolaci cu V mare. Sunt prea mândri să-și spună teriantropi, dar asta sunt. Sunt vârcolaci-pantere.

— Ce?

Jur că am văzut puncte negre jucându-mi în fața ochilor.

— Sookie? Ce s-a întâmplat?

— Pantere? Nu știai că urma găsită pe pontonul lui Jason era urma unei pantere?

— Nu, nimeni nu mi-a spus de nici o urmă! Ești sigură?

I-am aruncat o privire exasperată.

— Bineînțeles că sunt sigură. Și a dispărut în noaptea în care Crystal Norris îl aștepta acasă la el. Ești singurul barman din lume care nu știe toate bârfele orașului.

— Crystal — *ea* e fata din Hotshot cu care era de Revelion? Fata subțire, cu părul negru care a venit la căutare?

Am dat din cap în semn că da.

— Cea pe care Felton o iubește atât de mult?

— Ce face?

— Felton, știi, cel care a venit în căutare. Ea este marea iubire a vieții lui.

— De unde știi tu asta?

Căci eu, care puteam citi gândurile, nu știam, și aveam orgoliul serios rănit.

— Mi-a spus într-o seară când a băut prea mult. Tipii ăștia din Hotshot nu prea vin pe aici, dar când o fac, beau serios.

— Atunci de ce ar veni la căutare?

— Cred că mai bine mergem să punem câteva întrebări.

— Așa de târziu?

— Ai altceva mai bun de făcut?

Avea dreptate, iar eu cu siguranță voiam să știu dacă îl aveau pe fratele meu, sau dacă îmi puteau spune ce s-a întâmplat cu el. Dar, într-un fel, eram îngrozită că voi afla.

— Haina mea e la curățat, am spus.

De fapt, nu avusesem timp s-o pun în uscător, sau măcar să verific să văd dacă ieșiseră toate petele de sânge. Și avea și găuri.

— Hm, fu tot ce spuse Sam, înainte să-mi împrumute un pulover verde ca să-l îmbrac pe sub jachetă.

Am luat camioneta lui Sam, pentru că începuse să ningă de-a binelea și, ca toți bărbații, Sam era convins că poate conduce pe zăpadă, deși nu făcuse aproape niciodată așa ceva.

Drumul către Hotshot păru și mai lung pe întuneric, cu fulgii ce dansau în lumina farurilor.

— Îți mulțumesc că mă aduci aici, dar încep să cred că suntem nebuni, am spus când ajunseseși la jumătatea drumului.

— Ți-ai pus centura? întrebă Sam.

— Sigur.

— Bine, spuse, și ne continuarăm drumul.

În cele din urmă, am ajuns. Nu era lumină pe străzi, evident, dar câțiva dintre rezidenți plătiseră ca să aibă lumini de securitate puse pe stâlpi electrici. Prin ferestrele câtorva case se vedea lumină.

— Unde crezi că ar trebui să mergem?

— La Calvin. Este cel care are puterea, spuse Sam părând foarte sigur pe el.

Mi-am amintit cât de mândru fusese Calvin de casa lui și eram puțin curioasă să-i văd interiorul. Luminile erau aprinse, iar camioneta era parcată în fața casei. Să cobor din mașina încălzită în noaptea înzăpezită ca să ajung la ușă era ca și cum aș fi mers printr-o perdea înghețată și udă. Am bătut și, după o pauză lungă, ușa se deschise. Calvin păru încântat până ce-l văzu pe Sam lângă mine.

— Intrați, spuse nu prea călduros și se dădu într-o parte.

Ne-am șters politicos pe picioare înainte să intrăm.

Casa era simplă și curată, decorată cu mobilă și fotografii ieftine, dar alese cu grijă. Nici una dintre imagini nu avea oameni în ea, ceea ce mi s-a părut interesant. Peisaje. Faună.

— Nu este o noapte bună să conduci, observă Calvin.

Știam că trebuie să am grijă, oricât de mult îmi doream să-l apuc de guler și să-i strig în față. Omul acesta era un suveran. Mărimea regatului chiar nu conta.

— Calvin, am spus cât de calm am putut, știi că poliția a găsit o urmă de panteră pe ponton, lângă urma de bocanc a lui Jason?

— Nu, spuse după un lung moment.

Puteam să văd cum crește furia în ochii săi.

— Nu prea auzim multe bârfe din oraș, pe aici. M-am întrebat de ce căutarea avea nevoie de oameni înarmați, dar oamenii devin cam nervoși în preajma noastră, și nimeni nu a vorbit prea mult cu noi. Urmă de panteră. Aha.

— Nu știam care este cealaltă identitate a voastră până în seara asta.

Mă privi fix.

— Crezi că unul dintre noi s-a luat de fratele tău.

Am rămas tăcută, fără să încetez să-l privesc în ochi. Sam stătea și el încremenit.

— Crezi că Crystal s-a supărat pe fratele tău și l-a rănit?

— Nu, am spus.

Ochii săi aurii se măriră și se rotunjiră pe măsură ce vorbeam cu el.

— Ți-e teamă de mine? mă întrebă brusc.

— Nu, am spus. Nu mi-e.

— Felton, spuse.

Am încuviințat.

— Hai să vedem, zise.

Din nou afară în zăpadă și întuneric. Am putut simți atingerea fulgilor de zăpadă pe obraji și am fost bucuroasă că jacheta mea avea glugă. Mâna înmănușată a lui Sam o apucă pe a mea când

m-am împiedicat de o unealtă sau o jucărie rătăcită în curtea casei vecine cu a lui Felton. În timp ce noi ne îndreptam către bucata de beton care constituia veranda sa, Calvin bătea deja la ușă.

— Cine e? întrebă Felton

— Deschide, spuse Calvin.

Recunoscându-i vocea, Felton deschise ușa imediat. Nu era la fel de dependent de curățenie ca și Calvin, iar mobila sa nu era aranjată, cât mai degrabă aruncată lângă peretele care-i era cel mai la îndemână. Felul în care se mișca nu era uman, iar în seara aceasta părea chiar mai vizibil decât fusese în timpul căutării. Felton era mai aproape să se întoarcă la natura sa animală. Endogamia își lăsase categoric urmele asupra lui.

— Unde e bărbatul? întrebă Calvin fără nici un preambul.

Ochii lui Felton se măriră și se răsuci ca și cum s-ar fi gândit să fugă. Nu spuse nimic.

— Unde? întrebă Calvin din nou, apoi mâna i se transformă într-o labă care-l lovi pe Felton peste față. Trăiește?

Mi-am acoperit gura cu mâinile ca să nu țip. Felton căzu în genunchi, cu fața marcată de zgârieturi adânci, paralele, care se umpleau cu sânge.

— În magazia din spate, spuse neclar.

Am ajuns înapoi la ușă atât de rapid, încât Sam abia reuși să țină pasul cu mine. După colțul casei, m-am împiedicat și am căzut cât eram de lungă peste o grămadă de lemne. Deși știam că mă va durea mai târziu, m-am ridicat rapid și m-am trezit sprijinită de Calvin Norris, care, ca

și în pădure, mă ridică peste grămadă, înainte să știu ce intenționează. El sări peste ea cu grație, apoi am ajuns la ușa magaziei, care era una din acelea pe care le poți comanda la Sears sau la Penney's[1]. Vecinii vin să te ajute să o ridici, când camionul de ciment vine să toarne fundația.

Ușa era închisă cu lacăt, dar astfel de magazii nu sunt făcute să stea în calea unor intruși foarte hotărâți, iar Calvin era foarte puternic. Sparse lacătul, dădu ușa în lături și aprinse lumina. Era uimitor pentru mine că era electricitate aici, căci de obicei nu e.

La început, nu am fost sigură că mă uitam la fratele meu, pentru că această creatură nu semăna deloc cu Jason. Era blond, sigur, dar era atât de murdar și de urât mirositor încât am tresărit, chiar și în aerul înghețat. Și era vânăt de frig, căci avea pe el numai pantalonii. Zăcea pe o singură pătură, pe podeaua de beton.

Eram în genunchi lângă el, ținându-l în brațe cât de bine puteam, iar pleoapele i se deschiseră.

— Sookie? spuse, și am putut auzi neîncrederea din vocea lui. Sookie? Sunt salvat?

— Da, am răspuns, deși nu eram chiar atât de sigură.

Mi-am amintit ce i se întâmplase șerifului care venise aici și găsise ceva necurat.

— Te ducem acasă.

Fusese mușcat.

Fusese mușcat de multe ori.

---

[1] Firme care vând prin intermediul cataloagelor.

— Oh, nu, am spus încet, dându-mi treptat seama de semnificația mușcăturilor.

— Nu l-am omorât, spuse Felton defensiv, de afară.

— L-ai mușcat, am spus, iar vocea mea era complet străină. Ai vrut să fie ca tine.

— Așa Crystal n-o să-l mai placă pe el mai mult. Știe că trebuie să ne înmulțim în afară, dar pe mine mă place cu adevărat, zise Felton.

— Așa că l-ai prins, l-ai făcut prizonier și l-ai mușcat.

Jason era prea slăbit ca să poată sta în picioare.

— Vă rog, duceți-l la camion, am spus sec, incapabilă să mă uit în ochii celor din jurul meu.

Am simțit furia ridicându-se în mine ca un val negru și am știut că trebuie să mi-o înfrâng până ieșeam de aici. Aveam suficient control să fac asta. Știam că am.

Jason țipă când Calvin și Sam îl ridicară. Luară și pătura, pe care o înfășurară oarecum în jurul lui. M-am clătinat în urma lor în timp ce-și făceau drum înapoi către casa lui Calvin și camionetă.

Fratele meu revenise. Existau ceva șanse ca, din când în când, să se transforme în panteră, dar revenise. Nu știam dacă regulile erau aceleași pentru toți teriantropii, dar Alcide îmi spusese că vârcolacii care fuseseră mușcați, nu cei născuți așa — vârcolacii creați, nu cei genetici — se transformau în jumătate oameni, jumătate bestii, creaturi care populau filmele de groază. M-am

forțat să abandonez acest fir, să mă gândesc la bucuria de a-l avea pe fratele meu înapoi, viu.

Calvin îl puse pe Jason în camionetă și îl împinse, iar Sam se urcă pe scaunul șoferului. Jason va fi între noi după ce mă urcam în mașină. Dar, mai întâi, Calvin trebuia să-mi spună ceva.

— Felton va fi pedepsit, spuse. Chiar acum.

Pedepsirea lui Felton nu figurase în capul listei mele cu lucruri la care să mă gândesc, dar am încuviințat, pentru că voiam să plec naibii de acolo.

— Dacă ne ocupăm noi de Felton, o să te duci la poliție? întrebă.

Stătea țeapăn, ca și cum ar fi vrut să pară că pune o întrebare oarecare. Dar era un moment periculos. Știam ce se întâmplă cu oamenii care atrăgeau atenția asupra comunității din Hotshot.

— Nu, am spus. A fost doar Felton.

Deși, bineînțeles, Crystal trebuie să fi știut, ce-l puțin până la un punct. Îmi spusese că mirosise un animal în acea seară, acasă la Jason. Cum ar fi putut să confunde mirosul unei pantere când și ea era la fel? Și probabil știuse tot timpul că acea panteră fusese Felton. Mirosul lui trebuia să-i fie familiar. Dar nu era timp să intrăm în astfel de amănunte; Calvin își va da seama de asta, ca și mine, când va avea o clipă să se gândească.

— Iar fratele meu ar putea fi unul dintre voi acum. Va avea nevoie de voi, am adăugat, cu cea mai echilibrată voce de care am fost în stare.

Nu era chiar echilibrată de fapt.

— O să vin să-l iau pe Jason, la următoarea lună plină.

Am încuviințat din nou.

— Mulțumesc, i-am spus, pentru că știam că nu l-am fi găsit niciodată pe Jason dacă ne-ar fi stat în cale. Acum trebuie să-mi duc fratele acasă.

Știam că acum Calvin voia să-l ating, să mă conectez cu el cumva, dar pur și simplu nu am putut s-o fac.

— Sigur, spuse după câteva clipe.

Teriantropul se dădu înapoi, în timp ce eu m-am cățărat la loc în camionetă. Păru să știe că nu voiam nici un ajutor din partea lui acum.

M-am gândit că obținusem tipare mentale neobișnuite de la oamenii din Hotshot pentru că erau rezultatul endogamiei. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că erau altceva decât lupi. Nu am presupus așa ceva. Știu ce spunea profesorul meu de volei din liceu despre „a presupune”. Bineînțeles că ne spunea și că trebuia să lăsăm totul în afara terenului, pentru că va fi acolo când ne vom întoarce, lucru de care încă nu-mi dădeam seama cum se face.

Dar avusese dreptate în legătură cu presupunerile.

Sam dăduse deja drumul la căldură, dar nu la maxim. Prea multă căldură prea curând nu era bună pentru Jason, eram sigură. Așa cum era, acest Jason începu să se încălzească, iar mirosul lui era foarte puternic, și aproape că mi-am cerut scuze de la Sam, dar era mult mai important să-l scutesc pe Jason de alte umilințe.

— Pe lângă mușcături și faptul că ești înghețat mai ai și alte probleme? am întrebat când am crezut că Jason se oprise din tremurat și putea vorbi.

— Nu, spuse. Nu. În fiecare noapte, în fiecare afurisită de noapte, intra în magazie, se schimba în fața mea, și eu mă gândeam, în seara asta o să mă omoare și o să mă mănânce. Și în fiecare seară mă mușca. Iar apoi se schimba pur și simplu și pleca. Îmi puteam da seama că era greu pentru el după ce simțea mirosul sângelui... dar nu a făcut niciodată mai mult decât să mă muște.

— O să-l omoare în seara asta, am spus. Pentru ca, în schimb, noi să nu ne ducem la poliție.

— Un târg bun, zise Jason, și vorbea serios.

~ 15

JASON A FOST ÎN STARE să stea în picioare suficient de mult încât să facă un duş. Despre care a spus că a fost cel mai grozav de care a avut parte în viaţa lui. Când a fost curat şi a mirosit a toate lucrurile parfumate din baia mea, şi era înfăşurat într-un prosop mare, l-am uns peste tot cu Neosporin[1]. Am folosit un tub întreg pentru muşcături. Păreau să se vindece deja destul de bine, dar fără să vreau, mă gândeam la tot felul de lucruri pe care să le pot face pentru el. A băut ciocolată caldă şi a mâncat cereale calde (ceea ce mi s-a părut o alegere ciudată, dar mi-a spus că tot ceea ce Felton i-a oferit de mâncare a fost carne aproape crudă), apoi şi-a pus pantalonii de pijama pe care îi cumpărasem pentru Eric (erau

[1] Unguent pe bază de antibiotic.

prea mari, dar șnurul din talie i-a fost de ajutor) și un vechi tricou lăbărțat pe care îl am de acum doi ani când am participat la Marșul pentru Viață. Atingea întruna materialul, ca și cum ar fi fost încântat că era îmbrăcat.

Mai mult decât orice, părea să-și dorească să stea la căldură și să doarmă. L-am culcat în vechea mea cameră. Am aruncat o privire tristă dulapului pe care Eric îl lăsase complet vraiște, apoi i-am spus fratelui meu noapte bună. M-a rugat să aprind lumina pe hol și să las ușa puțin întredeschisă. Știam cât îl costa să-mi ceară asta, așa că nu am scos o vorbă, doar am făcut ce mi-a cerut.

Sam stătea în bucătărie, bând o cană de ceai fierbinte. Își luă privirea de la aburul care ieșea din ea și îmi zâmbi:

— Cum se simte?

M-am așezat pe locul meu obișnuit.

— E mai bine decât am crezut, am spus. Ținând cont că a petrecut tot timpul în hambar fără încălzire și a fost mușcat în fiecare zi.

— Mă întreb cât l-ar fi ținut așa Felton?

— Probabil că până la luna plină, bănuiesc. Apoi Felton ar fi aflat dacă a reușit sau nu.

M-am simțit puțin îngrețoșată.

— Am verificat în calendar. Mai are vreo două săptămâni.

— Perfect. Jason va avea timp să-și recapete puterile până ce va avea ceva nou de înfruntat.

Mi-am odihnit mâinile în poală pentru o clipă.

— Trebuie să sun la poliție.

— Să le spui să nu-l mai caute?

— Îhî.

— Te-ai gândit ce-o să le spui? Jason ți-a dat vreo idee?

— Poate să le spun că a fost răpit de bărbații din familia vreunei fete?

De fapt asta era oarecum adevărat.

— Polițiștii vor vrea să știe unde a fost ținut. Dacă a scăpat de unul singur, vor vrea să știe cum și vor fi siguri că are mai multe informații pentru ei.

M-am întrebat dacă mi-a mai rămas suficientă putere să gândesc. M-am uitat în gol, la masă: suportul familiar de șervețele, pe care bunica l-a cumpărat la un târg meșteșugăresc, și zaharnița, și recipientele pentru sare și piper în formă de cocoș și găină. Am observat că sub solniță fusese pus ceva.

Era un cec de 50 000 de dolari, semnat de Eric Northman. Eric nu numai că mă plătise, dar mi-a dat și cel mai mare bacșiș din cariera mea.

— Oh, am spus moale. Oh, Doamne.

M-am mai uitat un minut la el, să fiu sigură că vedeam bine. I l-am întins peste masă lui Sam.

— Uau. Plata pentru că l-ai ținut pe Eric?

Sam se uită la mine și am dat din cap.

— Ce vei face cu ei?

— Primul lucru, mâine-dimineață, îi pun la bancă.

Zâmbi.

— Cred că mă gândeam mai în perspectivă.

— O să mă relaxez. Mă va relaxa faptul că îi am. Să știu că...

Spre rușinea mea, îmi dădură lacrimile. Din nou. *La naiba.*

— Să știu că nu va mai trebui să-mi fac atâtea *griji* tot timpul.

— Lucrurile nu au mers așa de bine în ultima vreme, înțeleg.

Am încuviințat, iar buzele lui Sam se strânseră.

— De ce..., începu, apoi nu putu să-și termine propoziția.

— Mulțumesc, dar nu pot face așa ceva celor din jur, am spus hotărât. Bunica spunea că e cea mai sigură metodă să pui capăt unei prietenii.

— Ai putea să vinzi terenul ăsta, să-ți iei o casă în oraș, să ai vecini, sugeră Sam, ca și cum de luni întregi abia aștepta să-mi spună asta.

— Să plec din casa asta?

Unii dintre membrii familiei mele au trăi în casa asta, încontinuu, mai bine de o sută cincizeci de ani. Bineînțeles, asta n-o făcea sacră, sau mai știu eu ce, iar casa a fost extinsă și modernizată de multe ori. M-am gândit la viața într-o casă mică, modernă, cu podelele la același nivel, și băi ultimul model, și o bucătărie dotată cu tot ce trebuie, cu multe aparate. Fără boilere la vedere. Cu podul izolat. Un loc de parcare acoperit!

Orbită de viziune, am înghițit greu.

— O să mă gândesc la asta, am spus, simțindu-mă minunat și numai pentru că îndrăzneam

să iau în considerare ideea. Dar nu mă pot gândi la prea multe acum. Chiar și să trec de ziua de mâine va fi suficient de greu.

M-am gândit la orele și la oamenii pe care poliția îi folosise în căutarea lui Jason. Brusc, m-am simțit atât de obosită încât nu puteam nici măcar să încerc să încropesc o poveste pentru oamenii legii.

— Trebuie să mergi la culcare, spuse Sam, înțelept.

Am putut doar să încuviințez.

— Mulțumesc, Sam. Mulțumesc mult.

Ne-am ridicat și l-am îmbrățișat. S-a transformat într-o îmbrățișare mai lungă decât plănuisem, pentru că era neașteptat de odihnitor și de confortabil.

— Noapte bună. Ai grijă cum conduci.

Mi-a trecut prin minte să-i ofer unul dintre paturile de sus, dar la etaj nu pornisem căldura și ar fi fost îngrozitor de frig acolo; și ar trebui să urc și să pregătesc patul. Va fi mult mai comod dacă va merge până acasă, chiar și prin zăpadă.

— O să am, spuse și-mi dădu drumul. Sună-mă dimineață.

— Mulțumesc din nou.

— Gata cu mulțumirile, spuse.

Eric bătuse câteva cuie în ușa din față ca să o țină închisă, până când puteam să-mi pun o încuietoare nouă. Am închis ușa din spate în urma lui Sam și abia am reușit să mă spăl pe dinți și să mă schimb în cămașă de noapte înainte să mă urc în pat.

Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi dimineață a fost să văd ce face fratele meu. Jason încă dormea profund și, la lumina zilei, am putut vedea clar efectele captivității sale. Avea fața nebărbierită și țepoasă. Chiar și în somn părea mai bătrân. Erau răni pe ici, pe colo, iar asta era doar pe față și pe brațe. Ochii i se deschiseră când m-am așezat lângă pat uitându-mă la el. Fără să se miște, privi de jur împrejurul camerei. Își opri privirea când ajunse la mine.

— Nu am visat, spuse.

Vocea îi era răgușită.

— Tu și Sam ați venit să mă luați. Mi-au dat drumul. Pantera m-a lăsat să plec.

— Da.

— Așadar, ce s-a întâmplat cât am fost plecat? întrebă apoi. Stai, pot să mă duc întâi la baie și să-mi iau o cană de cafea înainte să-mi povestești?

Mi-a plăcut că întreba în loc să presupună (o trăsătură de-a lui Jason, presupusul), și am fost bucuroasă să accept, și chiar să mă ofer să-i aduc cafeaua. Jason păru destul de fericit să se vâre la loc în pat cu cana de cafea, și să stea sprijinit de perne în timp ce vorbeam.

I-am spus despre telefonul lui Catfish, despre discuțiile cu poliția, cercetarea curții și că i-am rechiziționat pușca Benelli, pe care a cerut imediat să o vadă.

— Ai tras cu ea! spuse indignat după ce a verificat-o.

M-am uitat pur și simplu fix la el.

Bătu în retragere.

— Cred că a funcționat așa cum trebuie să facă o pușcă, spuse încet, din moment ce ești aici arătând destul de bine.

— Mulțumesc, și nu-mi mai pune alte întrebări, am spus.

Încuviință.

— Acum trebuie să ne gândim la o poveste pentru poliție.

— Cred că putem să le spunem pur și simplu adevărul.

— Sigur, Jason, hai să le spunem că satul Hotshot este plin de vârcolaci-pantere, și că din moment ce te-ai culcat cu una, prietenul ei a vrut să te facă și pe tine vârcolac-panteră, ca ea să nu te mai prefere pe tine. Ăsta e motivul pentru care s-a transformat într-o panteră și te-a mușcat în fiecare zi.

A urmat o pauză lungă.

— Parcă văd fața lui Andy Bellefleur, spuse Jason cu subînțeles. Încă nu poate trece peste faptul că sunt nevinovat în cazul morții acelor fete, anul trecut. Cred că i-ar plăcea la nebunie să mă vâre în spital ca având halucinații. Catfish va trebui să mă concedieze și nu cred că-mi va plăcea la spitalul de boli mintale.

— Cu siguranță oportunitățile de a-ți găsi o parteneră ar fi foarte limitate.

— Crystal — Doamne, fata aia! M-ai avertizat. Dar eram atât de copleșit de ea. Și se dovedește că este... știi tu.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Jason, e un teriantrop. Nu te comporta de parcă ar fi

creatura din *Laguna Neagră*[1] sau Freddy Krueger[2], sau mai știu eu ce.

— Sookie, tu știi o groază de lucruri pe care noi nu le știm, nu-i așa? Cred că mă prind cum stă treaba.

— Da, cred că da.

— Pe lângă vampiri.

— Exact.

— Mai sunt mulți alții.

— Am încercat să-ți spun.

— Am crezut ce-mi spuneai, dar pur și simplu nu am priceput. Unii dintre oamenii pe care-i știu — vreau să zic în afară de Crystal — nu sunt mereu oameni, nu-i așa?

— Corect.

— Cam câți?

I-am numărat pe cei cu dublă natură pe care i-am văzut la bar: Sam, Alcide, micuțul vârcolac-vulpe care le plătise băuturile lui Jason și lui Hoyt cu câteva săptămâni în urmă....

— Cel puțin trei, am spus.

— De unde știi asta?

M-am uitat fix la el.

— Ai dreptate, zise, după o pauză lungă. Nu vreau să știu.

— Și acum tu, am spus cu blândețe.

— Ești sigură?

---

[1] Creatură amfibie din filmul SF *Laguna Neagră.*

[2] Eroul negativ al seriei de filme de groază *Coșmarul de pe Elm Street.*

— Nu, și nu vom fi siguri încă vreo două săptămâni, am spus. Dar Calvin te va ajuta, dacă vei avea nevoie.

— Nu-mi trebuie ajutorul lor!

Ochii lui Jason străluceau și avea un aspect febril.

— Nu ai de ales, am spus, încercând să nu am un ton dur. Și Calvin nu a știut că ești acolo. Este un tip în regulă. Dar încă nu a venit vremea să vorbim despre asta. Va trebui să ne gândim ce vom povesti poliției.

Cel puțin o oră, ne-am revizuit iar și iar poveștile, încercând să găsim bucăți de adevăr care să ne ajute să le însăilăm.

În cele din urmă, am sunat la poliție. Dispecera din schimbul de zi se săturase să-mi audă vocea, dar încă încerca să fie amabilă.

— Sookie, așa cum ți-am explicat și ieri, iubito, o să te sunăm noi când vom afla ceva despre Jason, spuse, încercând să suprime nota de exasperare din spatele tonului ei calm.

— E la mine, am spus.

— CE?!

Țipătul s-a auzit tare și clar, chiar și Jason a tresărit.

— E la mine.

— O să trimit pe cineva chiar acum.

— Bine, am spus, deși nu asta gândeam.

Am avut previziunea să scot cuiele din ușa din față înainte să ajungă poliția. Nu voiam să mă întrebe ce se întâmplase. Jason s-a uitat ciudat

la mine când am luat ciocanul, dar nu a scos o vorbă.

— Unde ți-e mașina? fu primul lucru pe care Andy Bellefleur îl întrebă.

— E la Merlotte's.

— De ce?

— Pot să vă povestesc, ție și lui Alcee, o singură dată, când sunteți împreună?

Alcee urca treptele din față. El și cu Andy intraseră în casă împreună, iar la vederea lui Jason care zăcea înfășurat pe canapeaua mea se opriră brusc. Știam că nu se mai așteptau să-l vadă vreodată pe Jason în viață.

— Mă bucur să te văd întreg și sănătos, omule, spuse Andy, și-i strânse mâna lui Jason.

Se așezară, Andy pe fotoliul bunicii și Alcee pe fotoliul pe care mă așez eu de obicei, iar eu m-am cocoțat pe canapea, lângă picioarele lui Jason.

— Jason, ne bucurăm că ești în viață, dar trebuie să știm unde ai fost și ce s-a întâmplat cu tine.

— Nu am nici cea mai mică idee, spuse Jason.

Și o ținu așa ore în șir.

Nu existase nici o poveste plauzibilă pe care Jason să o spună, care ar fi putut să explice totul: absența sa, starea fizică proastă, urmele de mușcături, apariția sa bruscă. Singura idee pe care putea merge era să declare că stătea cu Crystal, când a auzit un zgomot ciudat afară, și, când s-a dus să vadă despre ce e vorba, a fost lovit în cap. Nu-și amintește nimic, până la momentul în care s-a

simțit împins dintr-o mașină, în curtea mea, cu o seară înainte. L-am găsit aici, când Sam m-a adus de la muncă. M-a condus Sam, pentru că eram speriată de ideea de a conduce pe zăpadă.

Bineînțeles că lămurisem asta cu Sam, cu mult timp înainte, și a acceptat, reținut că era cea mai bună idee cu care puteam veni. Știam că lui Sam nu-i place să mintă, nici mie nu-mi plăcea, dar nu trebuia să deschidem cutia Pandorei.

Frumusețea poveștii consta în simplitatea ei. Câtă vreme Jason rezista tentației s-o înflorească, era în siguranță. Știam că asta va fi greu pentru el; îi plăcea să vorbească și îi plăcea să vorbească mult. Dar câtă vreme eu stăteam acolo amintindu-i posibilele consecințe, fratele meu a reușit să se abțină. A trebuit să mă ridic să-i aduc o altă ceașcă de cafea, oamenii legii nu au mai vrut încă una, iar când mă întorceam în sufragerie, Jason spunea că i se pare că-și amintește o cameră rece și întunecată. I-am aruncat o privire foarte clară, încât a adăugat imediat:

— Dar știți, mintea mea e atât de confuză, că s-ar putea să fi visat.

Andy își mută privirea de la Jason spre mine, devenind din ce în ce mai furios.

— Pur și simplu, nu vă înțeleg pe voi doi, spuse.

Vocea sa era aproape un mârâit.

— Sookie, știu că ți-ai făcut griji pentru el. Nu inventez asta, nu-i așa?

— Nu, sunt foarte bucuroasă că s-a întors.

Am bătut uşor peste pătură piciorul fratelui meu.

— Iar tu, tu nu ai vrut să fii acolo unde ai fost, aşa-i? Ai lipsit de la muncă, regiunea a cheltuit mii de dolari din buget ca să te căutăm, ai perturbat vieţile a sute de oameni. Şi acum staţi aici şi ne minţiţi!

Vocea lui Andy era aproape un strigăt când termină.

— Aşadar, în aceeaşi noapte în care tu apari, vampirul dispărut, care era pe toate afişele, a sunat la poliţia din Shreveport că-şi revine după o pierdere de memorie! Şi mai e şi un foc ciudat în Shreveport cu tot felul de cadavre! Şi voi îmi spuneţi că nu e nici o legătură!

Jason şi cu mine am rămas cu gura căscată unul la celălalt. De fapt, nu era nici o legătură între Jason şi Eric. Pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte cât de ciudat va părea.

— Ce vampir? întrebă Jason.

A fost atât de bun, încât aproape că l-am crezut şi eu.

— Hai să plecăm, Alcee, spuse Andy.

Îşi închise carneţelul. Îşi puse pixul înapoi în buzunarul cămăşii cu o mişcare atât de nervoasă, încât m-am mirat că mai avea buzunar.

— Nemernicii ăştia nu ne vor spune adevărul.

— Nu credeţi că v-aş spune dacă aş putea? zise Jason. Nu credeţi că mi-ar plăcea să pun mâna pe oricine mi-a făcut asta?

Părea sută la sută sincer, fiindcă într-adevăr era convins de ceea ce spunea. Cei doi detectivi au stat în cumpănă, mai ales Alcee Beck. Dar tot plecară nemulțumiți de noi doi. Mi-a părut rău pentru ei, dar nu puteam face nimic.

Mai târziu, în aceeași zi, Arlene trecu să mă ia, ca să-mi pot recupera mașina de la Merlotte's. Era bucuroasă să-l vadă pe Jason și-l îmbrățișă.

— Ai cam speriat-o pe soră-ta, pușlama, spuse mimând furia. Să nu o mai sperii niciodată așa.

— O să mă străduiesc, spuse cu un zâmbet destul de apropiat de zâmbetul lui ștrengăresc obișnuit. E o soră bună.

— Gura păcătosului adevăr grăiește, am spus cam amar. După ce-mi recuperez mașina, cred că s-ar putea să te conduc acasă, frățioare.

Pentru un minut, Jason păru îngrozit. Nu i-a plăcut niciodată să stea izolat, iar după orele petrecute singur în frigul magaziei, s-ar putea să-i fie și mai greu.

— Pun pariu că fetele din Bon Temps fac mâncare ca să ți-o aducă acasă, acum că au auzit că te-ai întors, zise Arlene, iar Jason se înveseli vizibil. Mai ales de când am spus tuturor cât de neputincios ești.

— Mulțumesc, Arlene, spuse Jason, semănând din ce în ce mai mult cu vechiul Jason.

I-am mulțumit și eu, în drum spre oraș.

— Îți sunt recunoscătoare că l-ai înveselit. Nu știu prin ce a trecut, dar cred că îi va fi dificil să uite ce a suferit.

— Dragă, nu trebuie să te îngrijorezi pentru Jason. Este un adevărat supraviețuitor. Nu știu de ce nu s-a înscris la emisiune[1].

Am râs tot drumul spre oraș la ideea de a turna un episod din *Survivor* în Bon Temps.

— Cu porcii mistreți din pădure și cu urma de panteră, s-ar putea să se distreze de minune, dacă am avea *Survivor: Bon Temps*, spuse Arlene. Tack și cu mine am sta deoparte și ne-am distra pe seama lor.

Asta mi-a dat ocazia s-o tachinez pe seama relației ei cu Tack, ceea ce-i făcu plăcere, și una peste alta m-a înveselit la fel de mult ca și pe Jason. Arlene era bună la lucruri din astea. Am avut o scurtă conversație cu Sam în depozit la Merlotte's, care mi-a spus că Andy și Alcee treceseră deja pe acolo să vadă dacă povestea lui se potrivea cu a noastră.

M-a trimis la plimbare înainte să-i pot mulțumi din nou.

L-am dus pe Jason acasă, deși mi-a dat de înțeles destul de clar că i-ar plăcea să mai stea cu mine încă o noapte. Am luat pușca Benelli cu noi și i-am spus s-o curețe în acea seară. Mi-a promis că o va face, iar când s-a uitat la mine mi-am dat seama că voia să mă întrebe din nou de ce a trebuit să o folosesc. Dar nu a făcut-o. Jason a învățat singur câteva lucruri în zilele trecute.

Lucram din nou în schimbul de seară, așa că urma să mai am puțin timp la dispoziție pentru

---

[1] *Survivor (Supraviețuitorul)* — reality show difuzat și la noi.

mine când ajungeam acasă, înainte să mă duc din nou la muncă. Ideea îmi surâdea. Nu am văzut nici un bărbat alergând pe drumul meu de întoarcere spre casă şi nimeni nu mi-a telefonat și nici nu a apărut vreo situație de urgență pentru două ore. Am reuşit să schimb cearşafurile de pe ambele paturi, să le spăl, să fac curat în bucătărie și să aranjez dulapul, mascând gaura, înainte ca la uşa din față să se audă o bătaie.

Bănuiam cine era. Afară era întuneric deplin și aproape sigur că Eric se afla acum pe veranda mea.

Se uită în jos la mine cu o față deloc veselă.

— Sunt tulburat, zise fără altă introducere.

— Atunci trebuie să las totul baltă ca să te pot ajuta, am spus, intrând imediat în ofensivă.

Ridică o sprânceană.

— O să fiu politicos și o să întreb dacă pot intra.

Nu-i anulasem invitația, dar nu voia să năvălească la mine-n casă. Plin de tact.

— Da, poți.

M-am dat la o parte.

— Hallow e moartă, a fost obligată să ridice vraja pe care o pusese asupra mea, evident.

— Pam a făcut o treabă bună.

Încuviință.

— Trebuia să aleagă între mine și Hallow, spuse. Mă plac pe mine mai mult.

— De ce a ales Shreveport?

— Părinții ei erau închiși în Shreveport. Și ei erau vrăjitori, dar conduceau și ceva jocuri

piramidale, folosindu-și puterile ca să-și convingă mai bine victimele de sinceritatea lor. În Shreveport au avut ghinion. Comunitatea ființelor supranaturale a refuzat să facă vreun efort să-i scoată pe cei doi Stonebrook din închisoare. Femeia a intrat în conflict cu o preoteasă voodoo în timp ce era încarcerată, iar bărbatul a intrat în conflict cu un cuțit în timpul unui scandal la baie.

— Un motiv destul de bun să fii pornit pe comunitatea supranaturalilor din Shreveport.

— Mi-au spus că am stat aici mai multe nopți, spuse Eric, decis să schimbe subiectul.

— Da, am recunoscut.

Am încercat să par plăcut interesată de ce avea de spus.

— Și în timpul ăsta, noi nu am...?

Nu m-am prefăcut că nu-l înțeleg.

— Eric, ți se pare posibil așa ceva? am întrebat.

Nu se așezase și a venit lângă mine, ca și cum dacă m-ar fi privit mai intens de aproape i-ar fi fost revelat adevărul. Ar fi fost ușor de făcut încă un pas, să fie și mai aproape.

— Pur și simplu, nu știu, spuse. Și asta mă exasperează oarecum.

Am zâmbit.

— Te bucuri să fii din nou la muncă?

— Da. Dar Pam a condus totul bine în lipsa mea. Trimit o groază de flori la spital. Belindei și unui lup numit Maria-Comet sau cam așa.

— Maria-Star Cooper. Mie nu mi-ai trimis, am replicat tăios.

— Nu, dar ți-am lăsat ceva mult mai important sub solniță, spuse cam cu același ton. Va trebui să plătești impozit pentru ei. La cum te știu, o să-i dai și fratelui tău o parte. Am auzit că s-a întors.

— Da, am zis scurt.

Știam că eram pe cale să mă dau de gol cu ceva și mai știam că ar trebui să plece rapid. Îi dădusem lui Jason un sfat așa de bun despre cum să tacă din gură, dar mi-era greu să-l urmez eu însămi.

— Și unde vrei să ajungi?

— Nu durează prea mult.

Nu cred că Eric a realizat cât de mulți bani însemnau după standardele mele cincizeci de mii de dolari.

— Unde vrei să ajungi? Știu că vrei să ajungi undeva, dar nu am nici cea mai vagă idee unde.

— Există vreun motiv pentru care am găsit țesut cerebral pe mâneca hainei mele?

Am simțit cum mi se scurge tot sângele din obraji, cam așa cum se întâmplă când ești pe cale să leșini. Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că eu eram pe canapea, iar Eric stătea lângă mine.

— Cred că sunt unele lucruri pe care nu mi le dezvălui, draga mea Sookie, spuse.

Vocea îi era blândă.

Tentația era aproape copleșitoare.

Dar m-am gândit la puterea pe care Eric o va avea asupra mea, chiar mai multă decât avea

acum; va ști că m-am culcat cu el și va ști că am omorât o femeie, iar el era singurul martor. Va ști nu numai că-mi datora viața (cel mai probabil), dar cu siguranță eu i-o datoram lui.

— Îmi plăceai mai mult când nu-ți aminteai cine ești, am spus, și cu acest adevăr în minte am știut că trebuie să tac.

— Aspre cuvinte, zise, și aproape că am crezut că îl rănisem cu adevărat.

Din fericire pentru mine, veni cineva la ușă. Bătaia era puternică și insistentă, și am simțit un fior de panică.

Cea care bătea era Amanda, femeia-vârcolac cu părul roșu, care mă insultase în Shreveport.

— Sunt în misiune oficială azi, zise, așa că voi fi politicoasă.

Iată o schimbare plăcută.

Îl salută pe Eric și spuse:

— Ne bucurăm să te avem din nou în toate mințile, vampire, zise pe un ton total lipsit de interes.

Mi-am dat seama că vârcolacii și vampirii din Shreveport reveniseră la vechea lor relație.

— Și eu mă bucur să te văd, Amanda, am intervenit.

— Da, zise de parcă nici nu i-ar fi păsat. *Miss* Stackhouse, facem cercetări pentru teriantropii din Jackson.

Oh, nu.

— Serios? Nu vrei să iei loc? Eric tocmai pleca.

— Nu, mi-ar plăcea să stau şi să aud întrebările Amandei, zise Eric rânjind.

Amanda se uită la mine, ridicând din sprâncene.

Nu prea mai puteam face mare lucru.

— Oh, sigur, rămâi, am zis. Vă rog, luaţi loc, amândoi. Îmi pare rău, dar nu am prea mult timp înainte să plec la muncă.

— Atunci trec direct la subiect, spuse Amanda. Acum două nopţi, femeia pe care Alcide a renegat-o — teriantropul din Jackson, cea cu tunsoarea ciudată...

Am încuviinţat ca să arăt că ştiam despre ce vorbeşte. Eric părea să nu aibă nici o idee. Va avea într-o clipă.

— Debbie, îşi aminti vârcolacul. Debbie Pelt.

Ochii lui Eric se măriră. Ei, numele ăsta îl ştia. Începu să zâmbească.

— Alcide a renegat-o? întrebă.

— Erai chiar acolo, izbucni Amanda. Oh, stai, am uitat. Asta se întâmpla când erai *sub influenţa unui blestem.*

Îi plăcea la nebunie când spunea asta.

— Oricum, Debbie nu a mai ajuns înapoi la Jackson. Familia ei este îngrijorată pentru ea, mai ales de când au auzit că Alcide a renegat-o, şi se tem că i s-a întâmplat ceva.

— De ce crezi că mi s-ar fi destăinuit mie?

Amanda se strâmbă.

— De fapt, cred că mai degrabă ar fi mâncat sticlă, decât să vorbească din nou cu tine. Dar

suntem obligați să verificăm pe toată lumea care a fost acolo.

Așadar, asta era doar ceva de rutină. Nu fusesem singura aleasă. Am putut să mă relaxez. Din nefericire, la fel putea face și Eric. Băusem din sângele lui; putea să-și dea seama de anumite lucruri în legătură cu mine. Se ridică și se duse înapoi în bucătărie. M-am întrebat ce făcea acolo.

— Nu am mai văzut-o din acea noapte, ceea ce era adevărat, din moment ce nu precizasem ora. Nu am nici cea mai vagă idee unde este acum.

Asta era și mai adevărat.

Amanda îi spuse:

— Nimeni nu recunoaște s-o fi văzut pe Debbie după ce a părăsit zona luptei. A plecat cu mașina ei.

Eric reveni în living. I-am aruncat o privire, îngrijorată de ce punea la cale.

— Mașina ei a fost văzută? întrebă Eric.

Nu știa că el a fost cel care a ascuns-o.

— Nu, nici fărâmă din ea, zise Amanda, ceea ce era o imagine ciudată pe care s-o folosești în legătură cu o mașină. Sunt sigură că a fugit undeva să depășească furia și umilința. Să fii renegat e destul de îngrozitor. De ani de zile nu am mai auzit cuvintele astea.

— Familia ei nu crede același lucru? Că s-a dus undeva să... ăăă... se gândească la ce s-a întâmplat?

— Se tem că și-a făcut ceva rău, pufni Amanda.

Am schimbat câteva priviri, arătând că eram perfect de acord asupra probabilităţii ca Debbie să se sinucidă.

— Nu va face niciodată ceva atât de convenabil, spuse Amanda, care, spre deosebire de mine, a avut curajul să rostească asta cu voce tare.

— Cum se simte Alcide? am întrebat îngrijorată.

— Nu prea poate să participe la căutare, explică, din moment ce el este cel care a renegat-o. Se poartă ca şi cum nu i-ar păsa, dar am observat că este sunat de colonel care-i povesteşte ce se întâmplă. Ceea ce până acum este egal cu zero.

Amanda se ridică şi m-am ridicat şi eu, ca s-o conduc până la uşă.

— Cu siguranţă ăsta a fost un sezon prost în ceea ce priveşte persoanele dispărute, dar am auzit bârfindu-se că ţi-ai recăpătat fratele şi se pare că şi Eric şi-a recăpătat personalitatea.

Îi aruncă lui Eric o privire din care să priceapă cât de puţin îi plăcea această personalitate.

— Acum a dispărut şi Debbie, dar poate va apărea şi ea. Îmi pare rău că a trebuit să te deranjez.

— E OK. Mult noroc, am spus, ceea ce era lipsit de sens în situaţia dată.

Uşa se închise în spatele ei şi mi-am dorit cu disperare să pot pur şi simplu ieşi, să-mi iau maşina şi să merg la muncă.

M-am forţat să mă întorc. Eric stătea în picioare.

— Pleci? am întrebat, incapabilă să-mi controlez tonul uimit și ușurat.

— Da, ai spus că trebuie să pleci la muncă, spuse amabil.

— Trebuie.

— Îți sugerez să porți jacheta, cea care e prea subțire pentru vremea de afară, spuse. Haina ta e încă într-o stare jalnică.

O băgasem în mașină, cu apă rece, dar cred că nu verificasem suficient de atent ca să mă asigur că ieșiseră toate petele. Acolo fusese când ieșise din bucătărie, îmi căutase haina. O găsise pe umeraș, pe veranda din spate și o studiase.

— De fapt, spuse Eric în timp ce se îndrepta spre ușă, eu aș arunca-o cu totul. Poate aș arde-o.

Plecă, închizând ușa foarte încet.

Știam, la fel de sigur cum îmi știam numele, că mâine îmi va trimite o haină nouă, într-o cutie uriașă și pretențioasă, legată cu o fundă mare. Va avea măsura potrivită, va fi o marcă de top și va fi călduroasă.

A fost roșie, cu mesadă și glugă detașabile, și cu nasturi de baga.

„Personaje consistente, alături de o intrigă plină de acțiune — iată notele distinctive ale acestui spumos amestec de dragoste, mister și fantasy.”
Publishers Weekly

MOARTĂ PENTRU TOȚI

Nu dai în fiecare noapte de Revelion peste un bărbat alergând pe marginea drumului, pe jumătate dezbrăcat! Iar când aceasta i se întâmplă lui Sookie Stackhouse, nu ne putem aștepta decât la noi aventuri.

Moartă pentru toți este cel de-al patrulea volum al seriei *Vampirii Sudului* (după: *Morți până la apus*, *Moartea la Dallas* și *Clubul Morților*). Descoperind că bărbatul misterios întâlnit în împrejurări atât de ciudate nu este altul decât vampirul Eric, care nu îi este străin, eroina telepată încearcă să-l ajute. Cineva îi făcuse vrăji să-și piardă memoria. Implicarea lui Sookie duce la bătăi pe viață și pe moarte, în care sunt implicați tot soiul de vampiri, vârcolaci, teriantropi și vrăjitoare. În pericol se află și inima curajoasei tinere, deoarece este greu de rezistat în fața atrăgătorului Eric.

O poveste fascinantă, cu personaje supranaturale. Un ritm amețitor, umor, momente dramatice, mister, erotism — totul îmbinat cu talent și imaginație, așa cum ne-a obișnuit cuceritoarea Charlaine Harris.

„Harris a dat lovitura cu o picătură de umor negru, o pată de sânge, un fir de paranormal și un continuu suspans...”
SF Site

ISBN: 978-973-102-081-5
9 789731 020815

www.ledabooks.ro
www.edituracorint.ro